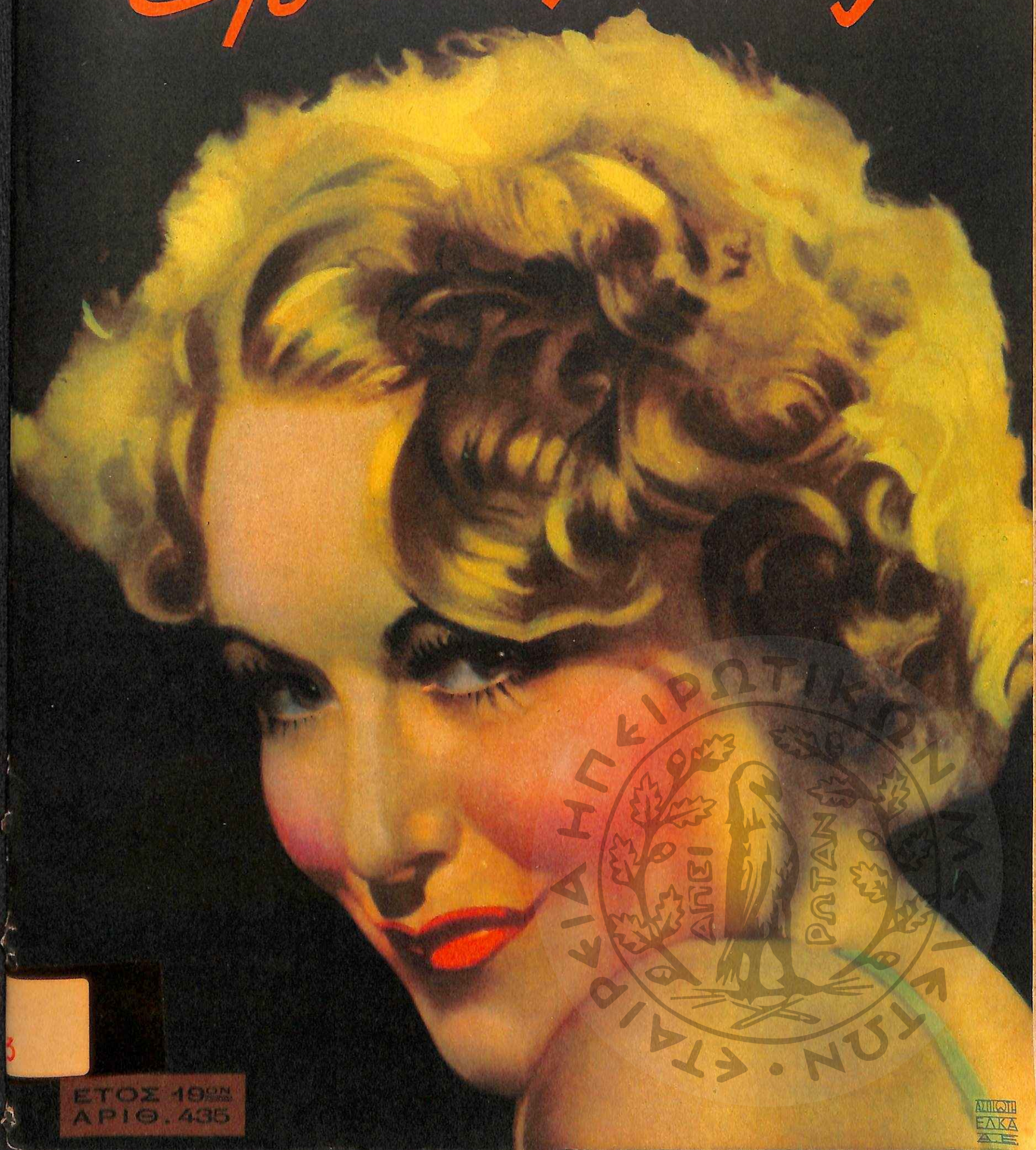

Εβδομαδιαίο

ΕΤΟΣ 1998
ΑΡΙΘ. 435

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΕΛΑΚΑ
Α.Ε.

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΙ'ΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
29 Ιανουαρίου 1936

Εβδομασία

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Μήπως κάνομε λάθος; Μήπως ή ήμερομηνία που υπάρχει επάνω σ' αυτή τη σελίδα δεν είναι ή σωστή; Μήπως δεν θρискόμαστε στην καρδιά σχεδόν του χειμώνα;

"Αν πιστέψωμε τὸ ἡμερολόγιο, τελειώνομε τὸν Γενάρη. "Αν ριζώμε μιά ματιά γύρω μας, θρискόμαστε στίς ἀρχές τοῦ φθινοπώρου, γιὰ νὰ μὴν ποῦμε «στὴν ἀνοιξη».

Ὁ ἥλιος, ὁ ὥραϊος γλυκὸς ζεστός ἥλιος, μᾶς πλημμυρίζει ἀπὸ φῶς κάτω ἀπὸ ἓνα ὀλοκάθαρο οὐρανὸ!

"Αδίκᾳ προσπαθοῦν νὰ τὸν κρύβουν καμμιὰ φορὰ μερικά ἀνάξια λόγου καί... διόλου τιμητικὰ γιὰ τὸν χειμῶνα, συννεφάκια. "Αδίκᾳ ἡ ψυχρούλα ποὺ φωλιάζει στίς γωνιές ποὺ δὲν φθάνει ὁ ἥλιος καὶ ποὺ τὸν διαδέχεται παντοῦ, ὅταν ἐγκαταλείπει τὸ στερῶμα, προσπαθεῖ νὰ μᾶς θυμίση τὴν πραγματικότητα. Εἶναι ἡ καυμένη τόσο ἀδύνατη καὶ τόσο... καλὴ, ποὺ σχεδὸν περνᾷ ἀπαράτηρητη.

Καὶ χαιρόμαστε τὸν καθαρὸ οὐρανὸ καὶ τίς λιακάδες καὶ τὸ φεγγαράκι σὰν ἓνα ἔκτακτο κέρδος ἐπάνω στὸ ὁποῖο δὲν εἶχαμε ὑπολογίσει.

Ποῦ θὰ τοσέηξῃ, ὁμως, αὐτὴ ἡ δουλειά; Θὰ ἐξακολουθήσωμε ἔτσι ἡρεμῶς τὴν ἀνοιξη; "Οχι βέβαια. Θὰ εἶναι τουλάχιστον γλυκὸς καὶ ἥσυχος ὁ «χειμῶνας» ὅταν φθάσει; "Η θὰ ἐξαπολύσῃ ἐναντίον μας ὅλη μαζὶ τὴν ὀργή του μὲ χιόνια καὶ κατακλυσμοὺς καὶ θὰ μᾶς βγάλῃ ἀπὸ τὴν μύτη τίς λιακάδες καὶ τίς καλῶσυνες;

Σημ. "Αν τυχὸν ὥστόσο ἔρθουν στὰ χέρια σας αὐτὲς οἱ γραμμὲς, ὁ οὐρανὸς ἀλλάξῃ ταχτικὴ καὶ ἀρχίσῃ τὴν ἄγρια ξεροθόρρια κ.τ.λ., παρακαλεῖσθε νὰ μᾶς συγχωρήσετε, γιὰτὶ ὥρισμένως ἐμεῖς θὰ τὸν ματιάσαμε!

Ἐντὸς τοῦ Φεβρουαρίου
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
τὸ τέταρτον βιβλίον τῆς
«ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

ΕΙΔΙΚΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
Η ΧΡΙΣΤΙΝ,
ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

λίποακτη παιδικὴ κομωδία

Θὰ διανεμηθῇ εἰς ὅλους τοὺς ἀναγνώστες μας μὲ ἓνα δελτίον καὶ δέκα μόνον δραχμᾶς.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Οἱ φοιτηταὶ ἀπηργήσαν
— ἀντὶ νὰ κάτσουν φρόνιμα —
κι' ἐξαναγκάσαν τὸν Ζερβό,
μὲ τὸ μαλλὶ τὸ παλαβό,
νὰ θέλῃ τὰ ἑτερόνυμα
νὰ τρέψῃ εἰς ὁμώνυμα...

Τοὺς ἀπειλεῖ μὲ διάλεξιν
— Τὶ φοβερὸν ἀνόμημα! —
μὲ θέμα: «"Αν ἤμουν φοιτητῆς..."
ἀναλαμθάνων δι' αὐτῆς
νὰ ἐκθέσῃ τὰ καθήκοντα,
τοῦ φοιτητοῦ, τὰ νόμιμα!

Τοὺς ρήτορας τῶν φοιτητῶν
ὁμως σὲ τί τοὺς πιάνεις;
ποὺ λένε πῶς, μετ' οὐ πολὺ,
στοῦ πρῦτανι τὴν ἀπειλῇ,
μὲ θέμα θ' ἀπαντήσουνε:
«"Αν ἤμασταν πρυτάνεις..."

□ □

Ὁ Στάμου, ἐργάτης ζωηρὸς
τοῦ «Ὁργανισμοῦ Λιμένος»,
κάθε ὥρα ἔστηνε καυγά:
ἀνάξ, κόρωνε γοργά...
—Καὶ θάταν προτιμότερος
δετός... παρὰ λυμένος!

Γιὰ πρόβα κάποιον φίλο τοι
κουρέα μιά μέρα κράζει:
«Κάνε, Σπυράκι τὸν ἔχθρὸ,
στὰ ψέμμακα, νὰ σὲ χαρῶ...
Καὶ μιά... καὶ δυό... στ' ἀληθινά.
ὥσάν τραγὶ τὸν σφάζει!

Ἀκοῦστε τὸ ἀποτέλεσμα
— μὲ δίχως δυσπιστία—:
ὅπως αὐτὸς στὰ ψέμμακα
ἔχυσε τόσα αἷματα...
ἔτσι λοιπὸν τὸν θάλανε
στὴν φυλακὴ... στ' ἀστεία!

□ □

Ἡ Αἴγυπτος «ἐλληνικὴ
ἐκθεση» ὁργανώνει...
Τὰ προϊόντα μας, θαρρῶ,
θὰ δοῦν οἱ Αἰγύπτιοι σωρὸ:
καὶ δυὸ θαπόρια στείλαμε
μὲ λάσπη καὶ μὲ σκόνη!

□ □

Πεθαίνει στὴν Ἀμερικὴ
κόσμος πολὺς ἐκ ψύχους...
Μὰ στὴν Ἑλλάδα, πρὸ ἡμερῶν,
παρ' ὅλον τὸν καλὸν καιρὸν,
πεθάναν ὅσοι διάβασαν
τοὺς παγερούς μου στίχους!

ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Σὲ ἄλλη σελίδα τοῦ σημερινοῦ φύλλου μας δημοσιεύομε σύντομο βιογραφικὸ σημείωμα γιὰ τὸν μακαρίτη εὐθυμογράφο καὶ ποιητὴ Μπάμπη Ἀννίνο καὶ ἓνα ποίημά του.

Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀρχὴ μιᾶς στήλης ποὺ καθιερώνει ἀπὸ σήμερα ἡ «Εβδομασία» γιὰ νὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν στοὺς νεώτερους νὰ γνωρίσουν μιά γενεὰ παλαιότερων ποιητῶν ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι μόνον ἀπὸ τὸ ὄνομά τους θὰ τοὺς εἶναι γνωστοὶ καὶ τῶν ὁποίων τὸ ποιητικὸν ἔργο ἀξίζει νὰ τὸ προσέξουν καὶ νὰ τὸ μελετήσουν.

ΜΕΝΟΝ

Τὶς τελευταῖες αὐτὲς μέρες οἱ θάνατοι διασήμων ἀνδρῶν διαδέχονται ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

Ὁ ἀγγλικὸς λαὸς πενθεῖ τὸν δημοφιλέστατον βασιλέα Γεώργιον ποὺ ἔσβυσε ἡρεμῶς τὴν περασμένη ἐβδομάδα στὰ ἀνάκτορα τοῦ Σάντριγγχαμ.

Δυὸ-τρὶς μέρες νωρίτερα, ἡ Ἀγγλία καὶ μαζὶ τῆς ὅλος ὁ διανοούμενος κόσμος ἐθρήνησε τὴν ἀπώλειαν τοῦ διασήμου ἀγγλοῦ συγγραφέως Ρούντιαρ Κίπλινγκ, ποὺ ὑπῆρξε ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειότερους συγγραφεῖς τοῦ αἰῶνος μας καὶ τὸ 1907 ἐτιμήθη μὲ τὸ βραβεῖον Νόμπελ.

Οἱ φίλοι τοῦ κινηματογράφου καὶ ἰδίως ὁ γυναικείος κόσμος πενθοῦν τὸν θάνατον τοῦ Τζῶν Τζιμπερτ, τοῦ περιφήμου ἡθοιοῦ ποὺ ἐθεωρεῖτο κάποτε ὡς ὁ «ἰδεωδέστερος ζῆν»-πρεμιέ τῆς ὁδοῦ, καὶ τώρα πέθανε ξαφνικὰ ἀπὸ συγκοπή, λησμονημένος κι' ἐρημος...

Καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀπετέλεσε σημαντικὴ ἀπώλεια ὁ θάνατος τοῦ Σπύρου Λοβέρδου. Ὁ Λοβέρδος ὑπῆρξε ἓνα ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα μέλη τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας: ξεχωριστὸς οἰκονομολόγος, ξεχωριστὸς διανοούμενος καὶ φιλότεχνος, καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ξεχωριστὸς ἄνθρωπος. Ὁ θάνατός του ἀφήνει στὸν τόπο μας ἓνα κενὸ, πραγματικὰ δυσαναπλήρωτο.

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. 110812

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

2
ΞΥΠΝΑ
καὶ κουτὰ

ΑΚΡΟ ΛΩΤΟ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

Ἡ κοσμικὴ κυρία σ' ἕναν κύριο πού φη-
μιζέται γιὰ τὴν μεγάλῃ του εὐγένεια:
—Τὴν νύχτα σὰς εἶδα στὸν ὕπνο μου.
Περνοῦσα δίπλα μου στὸν δρόμο καὶ δὲν
μὲ χαιρετίζατε...

—Ὁ! Κυρία μου, σὰς ζητῶ συγγνώμην.
Φαίνεται ὅτι δὲν θὰ σὰς εἶδα!...

■ ■

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΛΛΕΙΨΙΣ

Ἡ ὑπηρετρία.—Θὰ φύγω καὶ θὰ ἀλ-
σθῶνθῃτε τὴν ἑλλειψή...

Ἡ κυρία.—Πολλὸν πραγμάτων ἀπ'
τὸ σπῆτι. Σὺμφωνοι!

■ ■

ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

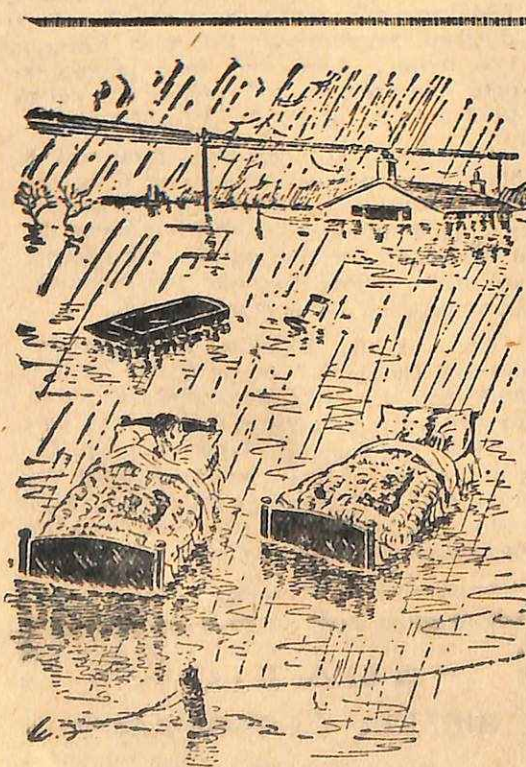
Ὁ δάσκαλος.—Πότε εἰσῆλθε ὁ χοι-
στιανισμὸς στὴ Ρωσσία;
Ὁ μαθητής.—Τὸ 988.

Ὁ δάσκαλος.—Πρὸς ἡμετέραν Χριστόν.
Ὁ μαθητής.—(ἀφ' οὗ σέφθηκε λιχάμι).
—Αὐτὸ δὲν μὰς τὸ εἶπατε!

■ ■

ΠΙΚΡΑ ΠΕΙΡΑ

Στὴν συνγυλία.
α' κύριος.—Υπάρχουν μερικὰ τρα-
γῶδια πού δὲν πεθαίνουν ποτέ.
β' κύριος.—Ἐμένα μου λέτε; Ἡ
κόρη μου προσπαθεῖ κάθε βράδυ νὰ σκοτώ-
σῃ μερικὰ στὸ πῦρ, καὶ δὲν τὴν καταφέρνει.

ΠΑΛΗΜΜΥΡΑ

—Νὰ τί πάθαμε τώρα μετὰ τὴν μανία
πού ἔχεις, νὰ κοιμᾶσαι πάντα μετὰ τὰ πα-
ράθυρα ἀνοιχτά!...

Ἀνάμεσα ἀπ'
ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Βρίσκω τὴν παρέα μου μετὰ τοὺς
τρελλοὺς πολὺ πιὸ ἐνδιαφέρουσα
ἀπ' τὴν παρέα μετὰ τοὺς γνωστι-
κοὺς: γι' αὐτὸ ὑποσχέθηκα στὸν
δῶκτορα Λουῖς νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Τόμας
Ἰλς.

—Ἐστὶ ἕνα μῆνα πρὶν ἀπὸ τὸν θά-
νατο τοῦ Ἰλς πού ἦταν δυνατόν νὰ ἀ-
ναπαράστησιν τὴν ἱστορία, ἡ μάλλον
τὴν τραγωδία, πού ἐξῆσαν ὁ Τόμας Ἰλς
καὶ ὁ φίλος του Ντάιξ.

Τὸ δράμα ἀρχίζει στὴν πραγματικό-
τητα μετὰ τὴν ἀγορὰ μιᾶς νεᾶς τοαγιέρας
ἀπὸ τὴν κ. Ντάιξ. Κάποιον Σάββατο, ἡ κ.
Ντάιξ δεχόταν σπῆτι τῆς πέντε ἀπ' τῆς
φίλες τῆς καὶ κάλεσε τὸν σύζυγό της,
πού κοιμόταν ἡσυχά - ἡσυχά στὸ πρῶτο
πάτωμα, νὰ βράσῃ τὸ τσάι.

Ὁ Χένρυ Ντάιξ γκρίνιαζε, κατέβηκε
τὴν σκάλα θορυβῶδως, γέμισε νερὸ τὴν
τοαγιέρα καὶ τὴν ἐβάλε ἐπάνω στὸ γκα-
ζί. Ὑστερὰ ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιό του
καὶ περίμενε νὰ βράσῃ τὸ νερὸ.

Ἐφ' ὧς, μιὰ δυνατὴ ἐκρήξη, συνο-
δεωμένη ἀπὸ τρομαγμένους γυναικείους
κραυγές, τινάξε τὸν Χένρυ ἀπὸ τὸν
τέθηκε τὰ δεκαεῖς σκαλοπάτια μαζὶ.
στο παρασύροντας τὸ χαλὶ καὶ εἰσῆλθε
στὸ ἰσόγειο χωρὶς καμμιάν αξιοπρέ-
πειαν. Περιττὸν νὰ ἐρωτηθῇ τί εἶχε συμ-
βῇ: ἡ γυναίκα του μετὰ τῆς πέντε φίλες
τῆς θρῆσκοντες μέσα στὴν κουζίνα γλω-
ττες καὶ συγχυσμένες. Ἀπάνω στὸ πάτω-
μα ἦσαν τὰ κομμάτια τῆς καινούριας
τοαγιέρας. Ἐκεῖνος ὁ Χένρυ, ἦταν
ἡ ἀπόλυτη ἑλλειψὶς ὕδατος. Ἀντὶ νὰ ἐρῇ
τὸ νερὸ, ὅπως ἦταν φυσικὸ, θρῆξε μέσα
στὰ λείψανα τῆς τοαγιέρας μονάχα κομ-
μάτια πάγου. Ὁ Χένρυ δὲν μποροῦσε νὰ
συνέλθῃ ἀπ' τὴν κατάπληξή του.

Μιὰ σκέψη στριφογύριζε μέσα στὸ
μυαλό του: εἶχε συμβῇ κάποιο παράξενο
γεγονός πού ἐβγαίνει ἀπ' τὴν φυσικότη-
τα — καὶ αὐτὸ τὸν ἐνοχλοῦσε. Τὸ κομ-
μάτι τοῦ πάγου πού εἶχε μαζεψεῖ ἐστα-
ζε ἀπάνω στὸ γκαζί.

Τὸ βράδυ ἐπῆλθε ἡ ἐξήγησις.
Μάτια ὁ Χένρυ διαμαρτυρήθηκε γιὰ
τὴν ἀσάφειά του καὶ ὠρῆσθη πὺς
δὲν ἦταν αὐτὸς ὑπεύθυνος τῆς κατα-
στροφῆς. Ὁ Χένρυ εἶχε ἀμυδρά ἰδέα
πὺς ἡ γυναίκα του φερόταν ἀδίκῃ σ'
αὐτόν. Πῆρε τὸ καπέλο του καὶ χώθη-
κε μέσα στὴν ὁμίχλη τοῦ Λονδίνου.

Βυθισμένος μέσα στὶς σκέψεις του,
προχωροῦσε ὁδὸς ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ
θεώρηκε ἐφ' ὧς στὴν ὁδὸ Ὀρπικτον,
μπροστὰ στὸ σπῆτι ὅπου κατοικοῦσε ὁ
φίλος του Τόμας Ἰλς πού εἶχε μεγάλ-
η πείρα σὲ ἐπιστημονικὰ ζητήματα —
γιατὶ διάβαζε ἕνα σωρὸ ἐπιστημονικὰ
περιοδικὰ — καὶ θὰ μποροῦσε νὰ ἐξη-
γήσῃ τὸ φαινόμενο.

Τὸ ἦταν πολὺ πιὸ δύσκολο ἀπ' ὅτι
φανταζόταν νὰ πείσῃ τὸν φίλο του ὅτι
ἡ ἱστορία εἶχε συμβῇ στὴν πραγματικό-
τητα. Κατὰ τὰ μεράνυχτα ὅμως ὁ Τό-
μας Ἰλς ἀρχισε νὰ ὑποχωρῇ στὴν ἐπι-
μονὴ τοῦ Χένρυ. Κυττάζοντες τὸν κατὰ-
ματα τοῦ εἶπε τέλος:

—Ἀντικαθάνεσαι, Ντάιξ, πὺς ἡ μοί-
ρα σου ἔδωκε μιὰ δύναμη πού ἐρίσκει
στὰ ἑκατὸ δισεκατομμύρια — ἢ στὰ χί-
λια δισεκατομμύρια, μιὰ φορά!

Ὁ Χένρυ ὅμως δὲν συγκινήθηκε. Τό-
σο μεγάλοι ἀριθμοὶ εἶχαν πολὺ λίγη ἐν-
νοια γι' αὐτόν.

—Εἶναι ἀπλῶς ὑπόθεση ἀτόμων, συ-
νέχισε ὁ Ἰλς. Γνωρίζεις ὅτι ὅλα ἀπαρ-
τίζονται ἀπὸ άτομα. Ὅταν ζεσταίνου-
με νερὸ, ὅλα τὰ άτομα πού τὸ ἀποτε-
λοῦν τίθενται σὲ κίνησις ὅπως λέμε ἐ-
μεῖς οἱ ἐπιστήμονες. Τέλος, ὅταν τὰ ἀτο-
μα πάρουν μιὰν ὀρισμένη θέσις τὸ νερὸ
ἐβράσει. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ ὅταν θέ-
λῃ κανεὶς νὰ παγώσῃ τὸ νερὸ: τὰ ἀτο-
μα πετιῶνται παντοῦ καὶ ὅταν πάρουν
μιὰν ὀρισμένη θέσις, τὸ νερὸ ἔχει πα-
γῶσι. Ὅταν λοιπὸν βάζῃς νερὸ ἀπ' ἀ-
πὸ τὸ γκαζί ἔχεις πολὺ λίγες ἐλπίδες
ὥστε νὰ μετατρέψουν τὰ άτομα οὕτως
εἶναι ἐξαιρετικὴ καὶ τὴν περίπτωσις
... καὶ εἶσαι ἀξιοθαύμαστος.

Ὁ Χένρυ θέλησε νὰ πάρῃ τὸ καπέλλο
του, ὁ Ἰλς ὅμως συνέχισε:

—Ξερεῖς πὺς χτυπῶντας μετὰ τὴν γρο-
θὰ σου ἕναν τοῖχο ἀπὸ τοῦδ' ὅλα, θὰ μπο-
ροῦσε νὰ κινήσῃ τὸ χέρι σου νὰ διασχί-
σῃ τὸν τοῖχο, ἂν μποροῦσε νὰ ἀνταλ-
λάξῃς τὰ άτομα σου μετὰ τὰ άτομα τοῦ
τοίχου;

Ὁ Χένρυ, ὁλισθὴς, ἦταν ἀνίκανος νὰ
παρακολουθῇ τὸν φίλο του στὶς θεω-
ρίες του καὶ οὕτως καταλάβαινε γρῶ ἀπ'
τὰ λόγια του.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ σπῆτι, ἡ κ. Ντάιξ
εἶχε πελαγίσῃ. Ἐκεῖνη, καὶ ἔκτοτε
καὶ κατὰ τὴν μιμήθηκε. Δὲν μποροῦσε
ὅμως νὰ κλείσῃ μάτι. Γιά ἑκατοστὴ φο-
ρὰ στριφογύριζαν μέσα στὸ μυαλό του
τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας: ὅτι εἶχε πῇ
ὁ Τόμας Ἰλς: χτυπᾶς ἕναν τοῖχο,
ἀνακατεύεις τὰ άτομά σου μετὰ τὰ άτο-
μα τοῦ τοίχου! Ἰσως, χωρὶς νὰ θέλῃ
νὰ εἶχε ἐπιδράσει ἐπὶ τὸν ἀτόμων τοῦ
νεροῦ, τὸ ἀπόγευμα. Αὐτὴ ἡ σκέψη τοῦ
ἄρεσε καὶ ἐξέταζε ὅλες τῆς φάσεις τοῦ
ζητήματος. Γιατὶ νὰ ἀρκεσθῇ νὰ χτυ-
πῇ τὸν τοῖχο; Ὅσοι πῶς νὰ ἐπιχειρή-
σῃ νὰ περάσῃ ἀνάμεσα. Θὰ ἦταν δια-
σκεδαστικὸ, λόγου χάριν, νὰ μάθῃ τί
συνέβαινε στὸ γειτονικὸ σπῆτι. Μιὰ τέ-
τοια ἰδιότης δὲν ἔδινε σ' ἐκεῖνον πού
τὴν κατεῖχε ἀπεριόριστὴ δύναμη;

Δὲν ἦταν ἀνάγκη πῶς νὰ πληρώνῃ
γιὰ νὰ πορίσεται πὺς θέαμα ἢ σ' ἕνα
μάτς ποδοσφαιρικὸ: θὰ ἔφθανε νὰ πε-
ράσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς τοίχους. Αὐτὸ
θὰ ἔκανε ἀσφαλῶς.

Ὁ Χένρυ ἀρχισε νὰ γελά καὶ γύρισε
ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ. Ὑστερὰ ἀπὸ τρία
λεπτά, ἄλλαξε καὶ πάλι πλευρὸ. Τὴ πα-
ράξενη σκέψη, νὰ περᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ
τοὺς τοίχους. Ὁ Χένρυ βγήκε ἀπ' τὸ
κρεβάτι του, ἐστρεψε τὸν διακόπτη, με-
τὰ κινῶν νὰ ἐκπληρῇ τὴν γυναίκα του
πού κοιμόταν βαθεῖα. Διευθύνθηκε πρὸς
τὸν τοῖχο καὶ τὸν ψηλάφησε. Φαίνονταν
πολὺ σκληρὸς. Ὅταν ὅμως ἕνα ἀτομο
στερημένο φαντασίας, ἀρχίζει νὰ φαν-
τάζεται... τίποτε δὲν τὸ σταματᾷ!

Ἐνὰς ἐφιάλτης κυρίευσεν τὸν
Χένρυ Ντάιξ ὅπως ἀπὸ τὸν τοῖχο
ἐβγαίνει καὶ ἔφτανε πρὸς τὸν τοῖχο.
Στὴν κρίσιμη ὁμῶς στιγμὴ ἐνοιῶσε τὸ
θάρρος του νὰ τὸν ἐγκολοῦσε καὶ ἔ-
πλωσε τὰ χέρια σὰν νὰ ἤθελε νὰ ὑπε-
ρασπίσῃ τὸν ἑαυτοῦ του. Καὶ πάλιν ἐπε-

3
Τὸν τοῖχο
ΤΟΥ ΕΡΡΙΚ ΑΜΠΡΟΖ

χείρησε μάταια ὅμως, γιατί δὲν κατάρ-
θωσε παρὰ νὰ χτυπήσῃ τὰ πόδια του.
Αὐτὸ τὸν σταμάτησε ἀπὸτομα.

Ὁπισθοχώρησε γιὰ δεκάτη φορά, ἔ-
κλεισε τὰ μάτια καὶ πλησίασε τὸν τοῖχο.
Αὐτὴ τὴν φορά, τὰ γόνατά του συγ-
κρούστηκαν. Ἐξάνοιξε τὰ μάτια. Ἀν-
τίκρυ του ἦταν ἕνα δωμάτιο πού ἐμοια-
ζε παράξενα μετὰ τὸ δικό του, αὐτὸ ὅμως
δὲν τὸν ἐξέπληξε καθόλου. Ἐπεχείρησε
νὰ σπρώξῃ ὅλο τὸ σῶμα του πρὸς τὰ ἐμ-
πρὸς καὶ ὅμως τὸν ἐμπόδιζε. Σκέφτη-
κε πὺς ἦταν οἱ πιτζάμες του. Ἀξάφνα
ἄκουσε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ καὶ
μυσοῖδε ἕνα πρόσωπο πού χύθηκε κά-
τω ἀπ' τὰ σκεπάσματα τοῦ κρεβάτιο.
Ἐνὰ βιβλίο πού ἡ ἀγνωστὴ διάβαζε,
κύλησε χάμω μετὰ τὸ πρόσωπο. Ὁ Χένρυ τράβη-
ξε διαστικὰ τὸ κεφάλι του... καὶ τὰ πό-
δια του.

Ἡ κραυγὴ πού ἐμπηξε τὸ ἀτομο πού
ἔμενε στὸ διπλὸν δαμάτιο εἶχε ἀσφα-
λῶς ἐμπνήσει τὴν κ. Ντάιξ καὶ αὐτὴ,
ἀγνοώντας τὴν πραγματικὴ ἀφορμὴ
τῆς διακοπῆς τῆς ἀναπαύσεώς της,
ρώτησε τὸν σύζυγό της ἂν ἀντιλαμβάνο-
νταν καλὰ τί ἔκανε. Ὁ δυστυχὴς ψι-
θύρισε κάποια ἐκτελεστικὰ πού ἡ σύ-
ζυγός του τὴν ἐκρίνε ἀσφαλῶς πειστι-
κὴ γιὰτὶ ἀπὸ μωροῦρισε κατὰ ξανα-
κοιμήθηκε.

Ὁ Χένρυ ἔσβυσε τὸ φῶς καὶ ξανα-
μῆκε στὸ κρεβάτι του. Ἀδύνατο ὅ-
μως νὰ ἐρῇ ὕπνο: ἕνα σωρὸ σκέψεις
στριφογύριζαν στὸ μυαλό του.

Γιὰτὶ, ἀναρωτιόταν, γιατί μόνο τὸ
κεφάλι μου νὰ διασχίσῃ τὸν τοῖχο;

ὑποθέτω μονάχα ὅτι δὲν εἶχε
καμμιάν ἐπιρροὴ ἀπάνω στὰ άτομα τῆς
πιτζάμας του: Νὰ γιατί ἀντιδρῶσε τὸ
φόρεμά του. Αὐτὴ ἡ διαπίστωση τὸν
στενοχώρησε. Ἐνὰ καινούριο πρόβλη-
μα εἶχε τεθῇ. Ἀραγε ἔπρεπε, γιὰ νὰ
μπαῖν τὴν ἔξω πρὸς τὸ θέατρο νὰ γδυ-
νεται στὴν πόρτα καὶ νὰ μπαῖν στὸ ἐ-
σωτερικὸ μετὰ τὸν μπάτιο;

Κοιμήθηκε τέλος ὅταν ἀρχισε νὰ χα-
ράζῃ ἡ αὐγὴ.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, σηκώθηκε. Θυ-
μόταν πολὺ καλὰ τὰ γεγονότα τῆς νύ-
χτας, πίστευε ὅμως μετὰ πεποίθησις πὺς
τὰ εἶχε ὀνειρευθῇ.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τοῦ προγεύ-
ματος ἦταν ἀνῆσυχος. Νὰ εἶχε ὀνειρευ-
τῇ ἀραγε; Μέσα στὸ φῶς τῆς ἡμέρας
ἡ σκέψη ὅτι εἶχε περάσει ἀνάμεσα ἀπὸ
ἕνα τοῖχο γιὰ νὰ διαπιστώσῃ τὴν ἀκρί-
βεια τῆς θεωρίας του, δὲν ἦταν πολὺ
ἐλκυστικὴ. Κι' ὅμως, δὲν ἔπρεπε νὰ μέ-
νῃ πολὺν καιρὸ σὲ ἀμφιβολία.

Ὁ κ. Τζιλμαν, γείτονας του, ἐπισκέ-
φτηκε τοὺς Ντάιξ ἀμέσως μετὰ τὸ γεῦ-
μα. Ἐρχόταν νὰ παραλέσῃ τὴν κ. Ντάιξ
νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν γυναίκα του. Αὐτὴ
εἶχε μείνει ἀργὰ στὸ κρεβάτι τῆς δια-
βάλλοντας καὶ εἶδε ἕνα ἐφιάλτη: ἕνα
ἀνθρώπινο κεφάλι νὰ βγαίῃ ἀπ' τὸν
τοῖχο.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ κ. Τζιλμαν ἀρχισε
νὰ γελά νευρικὰ. Ἡ γυναίκα του ἰσχυ-
ριζόταν πὺς εἶχε ξεχωρίσει τὰ χαρα-
κτηριστικὰ τοῦ κ. Ντάιξ. Ἡ δυστυχι-
σμένη θὰ ἦταν πολὺ κουρασμένη καὶ
θὰ τὴν ἐστέλνε ὁ σύζυγός της στὴν ἐ-
ξοχή. Ἡ κ. Ντάιξ ἔσπευσε νὰ ἐπισκε-

ΞΥΠΝΑ
καὶ κουτὰ

ΑΛΛΩΝ ΙΑΤΡΟΣ...

Ὁ ἄρρωστος (στὴν ὑπηρετρία τοῦ
στομαχολόγου).— Μέσα εἶναι ὁ γιατρός;
—Ἡ ὑπηρετρία.— Ναι, ἀλλὰ δὲν
δέχεται σήμερα.

Ὁ ἄρρωστος.— Καὶ γιατί;
Ἡ ὑπηρετρία.— Τὸν ἐπίασε πάλι ἡ
κείνο τὸ στομάχι του.

■ ■

ΔΕΝ ΞΑΝΑΔΟΚΙΜΑΣΕ

Μιλοῦν δυὸ φιλενάδες:
—Λιποθύμησες ποτέ σου, Λιλή;
—Μιὰ φορά. Χτύπησα ὅμως τόσο ἄσχη-
μα στὸ κεφάλι, ὥστε δὲν ξαναδοκίμασα νὰ
ποθυμῶ!

■ ■

ΑΥΤΑΠΟΔΕΙΚΤΟΝ

Στὸ δικαστήριον:
—Ὁ πελάτης μου κ. πρόεδρε, δὲν εἶδ' ὅ-
νεται γιὰ τὸ ἀδίκημα, γιατί δὲν ἔβρι-
κάνει. Συνεπὸς πρέπει νὰ κριθῇ ὡς ἀναπα-
λῶςτος.

—Αὐτὸ εἶναι αὐταπόδεικτον κ. πρόεδρε
ἀφ' οὗ τὸ πῆρα γιὰ διαγνώρο μου!

■ ■

ΟΛΑ ΚΑΛΑ... ΑΛΛΑ...

Ἐκεῖνη.— Ὁ γιατρός μου συνέστησε
νὰ τρώω λίγο...

Ἐκεῖνος.— Καλὰ.

Ἐκεῖνη.—Νὰ πίνω μόνο νερὸ...

Ἐκεῖνος.— Πολὺ σωστά.

Ἐκεῖνη.— Νὰ μὴν πηγαίνω στὸν πῶ-
ματογοράφο, καὶ νὰ μὴν ἐξαργυρῶ.

Ἐκεῖνος.— Θαυμάσια!

Ἐκεῖνη.— Καὶ νὰ πάω στὴν ἐξοχή...

Ἐκεῖνος.— Τί ἡλίθιος!

ΑΥΤΟΙ ΤΟΝ ΕΝΔΙΕΦΕΡΑΝ

Ὁ ἠλεκτροφωτισμὸς θὰ εἶναι μιὰ
πρόδοος γιὰ τὸ χωριὸ σας, καὶ θὰ σὰς
προσφέρῃ καὶ μεγάλες ὑπηρεσίες.
—Πρρρρρ πάντων... οἱ στύλοι του.

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΔΗ

...Λοιπόν, χωρίζουμε... Έτσι ή-
συχά, απλά, πολιτισμένα —
έτσι δεν το θές και σύ; Και
να σκεφής πως έχουμε ζήσει μαζί πέν-
τε χρόνια. Πέντε δολοκλήρα χρόνια! Ά-
λήθεια, τὰ σκέφτηκες ποτέ αυτά τὰ πέν-
τε χρόνια μας; Γιατί ήταν «μας», δικά
μας, όλα δικά μας, κάθε τους στιγμή
κι' η πιο μικρή μας άνηκε, μὰ δεν πρέ-
πει, συλλογίζομαι, να ήταν μονάχα πέν-
τε χρόνια. Σίγουρα θά ήταν πιο πολλά.
Για μὰς πού η κάθε στιγμή κι' η πιο μι-
κρή λογαριαζόταν για αιώνιότητα... Και
τσιγκουνεύμαστε και τὸ πιο μικρὸ
μὀριό της...

Γιατί να σου τὰ γράφω ὅλ' αὐτά;
Σοὺ γράφω ἕνα γράμμα πού δεν θά τὸ
διαβάσεις ποτέ γιατί, ἀπολύστατα, δεν
θά σοὺ τὸ στείλω. Ἦρθε και με ῥήκε
τὸ πρῶτὸ ὁ δικηγόρος σου. Ἐρχόταν, ἀπὸ
μέρους σου γιὰ νὰ συζητήσουμε, λέει,
τούς ὅρους. Τους ὅρους! Τί ξερὲς λέ-
ξεις μεταχειρίζονται πολλές φορές, ἀ-
λήθεια, οἱ μορφωμένοι ἄνθρωποι ὅταν
εἶναι ἐπαγγελματίες... Μὰ γιὰ ποιους
ὅρους μοὺ μιλοῦσε; Νὰ σοὺ πῶ δεν τὸν
κατάλαβα. Μήπως συζητήσαμε ἐμεῖς
τούς ὅρους μας ὅταν παντρευτήκαμε;
Κι' ὅμως εἶχαμε ἕνα: Τὴν ἀγάπη. Τὸ
μοναδικὸ ὄρο. Πού δεν χρειάστηκε ὁ-
μως νὰ τὸν συζητήσουμε, νὰ τὸν κάνου-
με συμβόλαιο. Λες τώρα αὐτὴ ἡ ἀγάπη
μας νὰ ἔχη γίνει μίσος. Ἀπὸ τὴν ἀγάπη
ἴσα με καὶ δεν ὑπάρχει, λένε και μεγά-
λη ἀπόσταση. Περνάει κανένας ἀπὸ τὴ
μιὰ θέση στὴν ἄλλη, νὰ μὴ θλέπη.
Τὰ κλείνει ἴσως γιὰ νὰ μὴ θλέπη.
Μὰ ἐγὼ κρατῶ ὁλοένα τὰ δικά μου
ὀρθάνοιχτα. Μὲ τὰ ἴδια αὐτὰ μάτια κυτ-
τοῦσα τὸ δικηγόρο σου ὅση ὥρα μιλοῦ-
σε. Μὰ νὰ με ρωτήσης τί ἀκριβῶς μοὺ
ἔλεγε δεν θά μπορέσω νὰ σοὺ ἀπαντή-
σω.

Ρωτῶ ὅλη τὴ μέρα σήμερα, τὸν ἑαυ-
τό μου γιατί νὰ γίνονται ὅλα αὐτά.

Μιὰ πού εἶναι τόσο ἀπλά. Ἡ ἀλήθεια
εἶναι πὼς ὁ δικηγόρος σου μοὺ φέρθη-
κε με πολλὴ εὐγένεια. Μοὺ μίλησε γιὰ
τὸ «λυπηρὸ συμβάν πού καθιστᾷ πλέον
ἀδύνατον τὴν συμβίωσίν μας». Τὰ ἴδια
του τὰ λόγια. Εὐγενικά. Λέω πὼς ἐσὺ
τὸν εἶχες συμβουλέψει νὰ φερθῇ ὅπως
φέρθηκε. Ἰδια εὐγενικά μοὺ φέρθηκες
καὶ σὺ ὅταν ἔλα θ' ἐχώραν τὸ «λυ-
πηρὸ συμβάν»; Θὰ πῆς ὅτι μιλάω κυνι-
κὰ τούτῃ τὴ στιγμή. Μὰ εἰσαι σὺ πού
μ' ὑποχρεῖς νὰ μιλήσω ἴδια εὐγενι-
κὰ καθὼς καὶ σὺ με τὸν ἀντιπρόσωπό
σου. Κι' ὅμως βρίσκω πὼς εἶναι ἀπλού-
στερη ἀπ' ὅτι θέλουμε νὰ τὴν παρα-
στήσουμε ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ξανα-
φέρνω στὰ μάτια μου τὴν εἰκόνα κείνης
τῆς μέρας πού ἔγινε τὸ «λυπηρὸ συμ-
βάν». Ὅταν γύρισε σπῆτι καὶ δὲ με
ῥήκες μόνη. Φέρθηκες σὰν πολιτισμέ-
νος ἄνθρωπος. Σὰν κύριος. Θυμήθηκα
τώρα ἕνα ἀνάλογο σχετικὸ εὐφυολόγη-
μα. Ὁ σύζυγος πού πιάνει τὴν γυναίκα
του νὰ τὸν ἀπατᾷ καὶ τῆς λέει φλεγμα-
τικώτατα: «Ἄν δεν ἀπατῶμαι, ἀγαπη-
τὴ μου, με ἀπατᾷτε». Ἰδια φέρθηκες καὶ
σὺ. Εἶχα φαντασθῇ, ἄλλοτε, πὼς θά
μπορούσε νὰ με σκοτώσει ἂν κυττοῦ-
σα στὸν δρόμο πού πηγαίναμε ἕναν ἄν-
τρα ἀλλοιώτικα ἀπὸ ἀδιάφορα. Κι' ὅ-
μως ὅταν χρειάστηκε νὰ με σκοτώσει
γιατί καὶ πού δεν ἦταν ἀπλὸ «θλέμμα»
ῥήκες νὰ ὀπλιστῇς με ὅλη τὴν ψυχραι-
μία πού δεν ταίριαζε. Σωτὸς ἐγγλέ-
ζος. Ἦμουν μαζί μ' ἕναν ἄντρα. Ἀκούς,
μ' ἕναν ἄλλο. Καὶ δεν ἀπλώσεσ τὰ χέ-
ρια ἐπάνω μου, νὰ τὰ τυλίξης γύρω
στὸ λαιμό μου καὶ νὰ με πνίξης, ἀ-
κούς, νὰ με πνίξης, μ' αὐτὰ τὰ δύο σου
χέρια πού μοὺ ἔχουν δώσει ἀτέλειωτα
χάδια.

Παραφέρνομαι με τίς ἴδιες μου τίς
σκέψεις. Τούτῃ τὴ στιγμή μοὺ ἔρχεται
νὰ γελάσω με τὸν δικηγόρο σου. Τὸν
καυμένο... Εἶχε πάρει μιὰ τόσο σοβαρὴ
ἐκκφραση τὸ πρόσωπό του ὅλη τὴν ὥρα
πού ἔμεινε μαζί μου. Σχεδὸν ἔσκυβε τὸ
κεφάλι κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἱερότη-
τας τῆς ἀποστολῆς του. Λυπάμαι μόνο
γιὰ καὶ. Δεν ξέρω ἂν τὸν εὐχαρίστη-
σα. Ἰσως νὰ περίμενε νὰ με δῇ συντε-

τριμμένη ἀπὸ τὴν ἀπόφαση πού εἶχες πά-
ρει νὰ χωρίσουμε. Κάνω μιὰ σκέψη.
Ἰσως εἶναι πολὺ βαρεὰ γιὰ σένα. Θὰ
περίμενες, ἴσως, λιγώτερη ἀκαμψία ἀ-
πὸ μέρους μου. Θὰ λογάριζες πὼς δεν
θὰ βᾶσταγα, θὰ «λύγιζα» τὴν τελευ-
ταία στιγμή. Θὰ παρακαλοῦσα. Δεν ξέ-
ρω ποιά δύναμη με κράτησε σ' αὐτό. Ἡ
ἀξιοπρέπεια; Ἀλήθεια, θυμάμαι πὼς
τῆς ἔτρεφε ἀπὸ μιὰς ἀρχῆς μιὰ ξεχω-
ριστὴ ἐκτίμηση αὐτῆς τῆς «κακομαθη-
μένης» κυρίας. Τὰ χρόνια πού ζήσαμε
μαζί μοὺ ἔδωσαν ὅλο τὸν καιρὸ νὰ τὸ
καταλάβω πὼς μπορούσε νὰ θυσιάσει
πολλά στὴν ζωὴ σου γιὰ χάρι τῆς. Πάν-
τα ὑπῆρχε μιὰ ἀντιπάθεια ἀνάμεσά σ'
αὐτὴ καὶ σὲ μένα. Μοὺ φαινόταν τόσο
ταπεινὴ... Νὰ ποῦμε σὰ μιὰ γυναίκα
πού μπορεί νὰ δώσει πολλά — μιλάω,
φυσικά, γιὰ μιὰ γυναίκα πού δεν εἶναι
τίποτε ἄλλο ἀπὸ κορμί — γιὰ ἕνα φου-
στάνι ἢ ἕνα μπριλάντι. Λοιπὸν δεν εἶναι
ἀπὸ ἀξιοπρέπεια πού μπορέσα νὰ βα-
σταῶ. Ἡ ζωὴ ἡ δικιά μας εἶχε κρι-
θῇ τελειωτικὰ μέσά σ' αὐτὸ τὸν τελευ-
ταῖο καιρὸ. Νὰ δοκιμάσουμε πάλι γιὰ
μιὰ τελευταία φορά; Ἐσὺ δεν θὰ τὸ
ἀποφάσιζες ποτέ πρῶτος — πάντοτε αὐ-
τὴ ἡ ἀξιοπρέπεια στὴ μέση. Δὲ φοβά-
μαι γιὰ τὴν ἀγάπη μας πού ἔχει ρα-
νίσει καὶ δὲ θὰ μπορούσαμε τάχα νὰ
ξαναδέσουμε τὰ σκόρπια κομμάτια τῆς.
Μήπως εἶναι πρώτη φορά πού μὰς ῥί-
σκει ἕνα χτύπημα στὴ ζωὴ μας; Πόσες
φορὲς δεν ἔχουμε φθάσει ἐμεῖς οἱ δύο
στὰ ἄκρα. Καὶ πρὶν παντρευθῆμε καὶ
ὕστερα ὅταν παντρευτήκαμε. Ἐρχόταν
πάντοτε καὶ πού ὅσο μὰς ῥίσκε τὸν
ἕνα πὶδ κοντὰ στὸν ἄλλο, ἔβρο καὶ πὶδ
δυνατὰ μὰς χτυποῦσε. Πόσες ὥρες, πό-
σες στιγμὲς, ἀβᾶσταχτες, λέγαμε: δὲ
θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ βαστάξῃ κι' αὐτὸ ἡ
ἀγάπη μας. Κι' ὅμως, τὸ βαστοῦσε. Ἐνα
θλέμμα πὶδ θαθὺ, ἕνα ἀγγισμὸ χεριοῦ,
μιὰ λέξη, ἕνα σκίρτημα τὰ ἔσιαζε ὅλα
καὶ μὰς ἔφευγε τὸν ἕνα στὴν ἀγκαλιά
τοῦ ἄλλου. Ἐκανα πάντοτε πρώτη τὴν
ἀρχή. Δεν τὸ λέγω γιὰ νὰ καυχήθῃ.
Δὲ σκέφθηκα ποτέ ποῖς ἀπ' τοὺς δύο
μὰς ἔδωσε περισσότερη ἀγάπη. Μιὰ ἀ-
ληθινὴ ἀγάπη εἶναι πάντοτε ἕνα τέλειο
ἔργο. Καὶ πρέπει νὰ δουλεύουν τὸ ἴδιο
κι' ὁ ἄντρας κι' ἡ γυναίκα γιὰ νὰ τὸ
στερεώσουν στέρεο.

Τότε, ἡ ἀγάπη μας, τὸ δικό μας τὸ
ἔργο, γκρεμίζεται: Ποιανοὺ χέρια δεν
ἔχουν τὴ δύναμη νὰ τὸ κρατήσουν; Τὰ
δικά μου χέρια εἶναι μικρά καὶ λεπτὰ.
Ἐχουν τὰ πὶδ λεπτὰ δαχτυλάκια τοῦ
κόσμου. Θυμᾶσαι πὼς ἔτσι μοὺ τὰ ἔλε-
γες καὶ μοὺ τὰ φιλοῦσες πολλές
φορὲς πὼς αὐτὰ τ' ἀδύνατα χερᾶκια
βαστοῦσαν συχνὰ ὅλο τὸ βάρος. Τὸ θά-
ρος πού ἦσαν πλασμένα τὰ δικά σου τὰ
χέρια νὰ τὸ βαστοῦν πὶδ πολὺ. Ἐσὺ μὲ
σήκωνες στὸ χέρι σου σὰν πούπουλο

Μοὺ τῶλεγες συχνὰ. Τῶλεπα. Τὸ λε-
πτὸ μου σῶμα γινόταν ἕνα παιχνιδάκι
μέσα στὰ δυνατὰ σου μπράτσα. Τὰ τύ-
λιγες γύρω ἀπὸ τὴ μέση μου, ἀγκάλια-
ζες τὸ λαιμό μου, θύθιζες τὰ χέρια σου
στὰ μαλλιά μου. Μ' ἔκαναν νὰ πονέσω
πολλές φορές τὰ χέρια σου. Μπερδεύ-
ταν συχνὰ στὰ μαλλιά μου πού εἶναι
πολὺ πυκνά καὶ με κόπο βαστιόμουν νὰ
μὴ φωνάξω ἀπ' τὸν πόνο. Ὑστερα, φι-
λοῦσα τὰ χέρια σου. Δέχτηκες κάθε πό-
νο σου. Δὲ θέλω νὰ πῶ πὼς ἐγὼ δὲ σ'
ἔκανα νὰ πονέσεις ποτέ. Γιατί, ὅμως,
νὰ λέμε πόνους στὴν ἀγάπη ὅ,τι εἶναι
χαρὰ καὶ μόνο χαρὰ. Σὲ δύο ἀνθρώ-
πους πού ἀγαποῦνται δεν ὑπάρχουν
στιγμὲς χαρούμενες καὶ στιγμὲς πονε-
μένες. Ὑπάρχουν μόνο στιγμὲς.
Στιγμὲς πού δεν πρέπει νὰ χάνωνται.
Καὶ μεῖς ζητοῦσαμε νὰ τις ζήσουμε ὅ-
λες, ὅλες, ὅλες...

Συλλογίζομαι τίς στιγμὲς πού ζω τώ-
ρα. Εἶναι ὅλες μικρὲς κι' ἀσημαντες.
Ἀδιάφορες. Καὶ καὶ ἄλλο' κουρασμέ-
νες. Ναί, ἔχουν κουραστῇ πολὺ γιὰ νὰ
μποροῦν νὰ χωρέσουν μιὰ σταγόνα ἀπὸ
ζωὴ. Δεν ἔχουν καμμιὰ ἡσυχία, κανένα
νεῦρο, εἶναι ὅλο γαλήνη, μιὰ ἀποκαμα-
νένη γαλήνη. Δεν ὑπάρχει πὶδ ἐκνευρι-
στικὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὴν ἀπέραντη γαλή-
νῃ τῆς θάλασσας. Μιὰ θάλασσα ἡρεμῇ,
ἀφάνταστα ἡρεμῇ, πού δεν ὑπάρχει οὔ-
τε ἕνα κύμα πού νὰ μὴ φτάσῃ παρὰ
σὰ χάδι στὴν ἀμμουδιά. Δεν τὴν ἀγά-
πησα ποτέ μου αὐτὴ τὴ θάλασσα. Μὰ
τὴν ἄλλη, τὴν ἄλλη θάλασσα, τὴν τα-
ραγμένη, πού κάθε ἀφρισμένο κύμα τῆς
εἶναι μιὰ ταραχὴ, ἕνα ξέσπασμα πού
τὴν ἀναταράζει σύγκορμη; Αὐτῆς τῆς
θάλασσας εἶχα δοθῇ κι' ἐγὼ, αὐτὴ τὴ
θάλασσα εἶχα λατρέψει. Νὰ θρίστω τὴν
ἡδονὴ τῆς γαλήνης στὸ ἀδιάκοπο ἀνα-
ταράγμα πού γινόταν ὅλο τὸν καιρὸ
στὴν τοικουμένη ὑπαρξή μου. Τοῦμα-
ζα πάντα πὼς μπορούσε νὰ ὑπάρξῃ μιὰ
ἐποχὴ πού νὰ εἶναι ὅλο γαλήνη, μιὰ ἀ-
πέραντη γαλήνη χωρὶς ἴχνος ἀπὸ τρι-
κυμία. Κι' ὅμως νὰ τὴν πού ἦρθε. Καὶ
γὼ τὴ ζω.

Τὴ ζω... Τί ἀπλά πού τὸ λέω... Ἐτσι
θὰ ζω — μὴ γελάσεις γιὰ τὸ παράδοξο
οἰήμα — κι' ὅταν θὰ εἶμαι πεθαμένη.
Ἐρχονται οἱ μέρες, οἱ νύχτες, περνοῦν,
μὲ βρίσκουν καὶ μ' ἀφήνουν στὴν ἴδια
κατάσταση. Ἐχω κι' ἕνα βιβλίο ὅλη
τὴν ὥρα στὰ χέρια μου. Νομίζω πὼς τὸ
διαβάζω. Ἐχω φτάσει δὺ ἢ τρεῖς φο-
ρὲς στὸ τέλος. Ἄν ὅμως με ρωτήσης
τί ἔχω διαβάσει δὲ θὰ ξέρω νὰ σοὺ πῶ
τίποτα. Καὶ νὰ σκέφτωμαι πὼς ἐσὺ μοὺ
ἔχεις δώσει αὐτὴ τὴν γαλήνη. Για-
τί μοὺ φύλαγες αὐτὸ τὸ νεκρὸ ὄδρο;
Τὸν πρῶτο καιρὸ διαβάζα τὰ γράμμα-
τά σου. Ὑστερα ἔπαψα νὰ τὰ διαβά-
ζω. Τὰ ξανάκλεισα στὸ κουτί τους —
τὸ ξέρεις τὸ μεγάλο σιδερένιο κουτί πού
μυρρίζει γιασεμιά. Δὲ θέλω νὰ πῶ ὅτι
βρίσκω ψέμματα ὅλα ὅσα ἔχεις γρά-
ψει γιὰ τὴν ἀγάπη μας. Ἐτσι τὰ πί-
στευες. Πὼς θὰ εἶχες τὴ δύναμη νὰ τὰ
ζήσης ὅσα ἔγραφε; Ἄν κουράστηκα
νὰ τὰ διαβάζω, εἶναι γιατί δὲ μπορῶ νὰ
συγκεντρώσω πούθενά τὸ μυαλό μου.
Εἶναι κι' αὐτὸ ἀποτέλεσμα τῆς μεγά-
λης γαλήνης μου. Νὰ ἔχω τὰ μάτια
μου ἀνοιχτά κι' ὅμως νὰ μὴν μπορῶ νὰ
δῶ τίποτα.

Ἐσὺ, νὰ σκίσης τὰ δικά μου γράμ-
ματα. Ὅχι γιατί λυπάμαι γιὰ ὅ,τι ἔχω
γράψει. Τὰ ἔχω ζήσει ὅλα ὅσα σοὺ ἔ-
χω γράψει, ὅλα. Ἰσα με τὴν πὶδ μικρὴ
τους λέξη. Καὶ δὲ μισῶ ὅ,τι ἔχω ζήσει.
Μπορεῖ νὰ μὴν τὸ σκέφτωμαι πιά με
συγκίνηση. Μπορεῖ ἴσως ἀκόμα καὶ νὰ

μὴν τὸ ἀναγνωρίζω. Μὰ νὰ λυπηθῶ, ὁ-
χι. Εἶμαι νὰ, σὰ νὰ ποῦμε ἕνας ἄνθρω-
πος πού δεν ἀναγνωρίζει γιὰ δικιά του
τὴν ἴδια του τὴ ζωὴ. Σὰ νὰ ἔχω χάσει
τὴ μνήμη μου καὶ μένω ἀσυγκίνητη, ἀ-
διάφορη σ' ὅλες τίς στιγμὲς τῆς περα-
σμένης ζωῆς μου. Ἀκόμα καὶ τίς πὶδ
τρυφερές, τίς πὶδ δυνατές. Καὶ στὰ
γράμματά μου ἔχω συγκεντρώσει ὅλη
τὴν ψυχὴ μου. Θὰ ῥῆς τὴν τρυφερότη-
τα καὶ τὴν σκληράδα, τὴν ἡρεμὴ στορ-
γὴ καὶ τὸ ἀχαλίνωτο πάθος, ὅ,τι με χα-
ρακτῆρισε στὴ ζωὴ μου πὶδ πολὺ καὶ
πολὺ δυνατὰ. Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τοῦ
λέω νὰ τὰ σκίσης τὰ γράμματά μου.
Γιατί δεν ἀναγνωρίζω σήμερα τὸν ἑαυ-
τό μου σ' αὐτά, γιατί δεν εἶμαι ἐγὼ.
Καὶ δεν θέλω νὰ κρατᾷς στὰ χέρια σου
κάτι πού δεν θὰ εἶμαι ἐγὼ...

Κύτταξε, ἀλήθεια, τί ἐγώσιμὸ πού τὸν
ἔχω... Ἐπιμένω νὰ κρατήσης με κάθε
τρόπο καὶ — μόνο καὶ; πολλὰ... — δι-
κό μου. Σοὺ ζητῶ, δηλαδὴ νὰ μὴ με
ἀποχωριστῇς ποτέ, μὰ ἐσὺ, θέβαια, δὲ
ζητᾷς διαζύγιο τυπικὸ... Θέλεις νὰ με
χωρίσης ὁλότελα, δεν εἶναι ἔτσι; Δια-
ζύγιο στὰ χαρτιά καὶ στὴν καρδιά. Πρὸ
πάντων στὴν καρδιά. Γιατί ἂν δεν ἔχης
ἐξασφαλίσει μόνος σου τὸ δεύτερο, δὲ
θὰ ζητοῦσες, σίγουρα, τὸ πρῶτο. Ἐκτὸς

Ἀκουμποῦσε συχνὰ τὸ κεφάλι σου στὰ
γόνατά μου...

δὲν ζητᾷς νὰ τὸ πετύχης ἀντίθετα. Ἀλ-
λαξες, λέει, σπῆτι, ἀλλάξεις ἀκόμη κι'
ὅλα τὰ ἐπιπλά ἴσα με τὸ τελευταῖο. Νὰ
μὴ σοὺ θυμίζω τίποτα πιά ἐγὼ; Τίποτα...
Ἀλήθεια, πούλησες καὶ τὴ μεγάλη πο-
λυθρόνα, τὴν «κουνητήρα»; Ἦταν με-
γάλη καὶ μὰς χωροῦσε καὶ τοὺς δύο.

Τὰ πρῶτα χρόνια, πού ἦσαν ἀκόμη
λεπτὸς, ἦταν τόσο ἀνετη. Ἀργότερα, ὁ-
ταν ἀρχίσεις νὰ παχαίνης, — ἐγὼ ἔμει-
να πάντα λεπτὴ — δεν μὰς ἔπαιρνε.
Μὰ ποῖς τὸ πρόσχε τότε αὐτό. Τώρα
ὅμως πού ἐγὼ ἔχω φύγει θὰ σὲ χωροῦ-
σε θαυμάσια μόνο. Δεν ἔπρεπε νὰ τὴν
πούλησης. Ξαπλώνομουν συχνὰ ὅταν ἔ-
λειπες καὶ μισόκλεινα τὰ μάτια. Σὲ σκε-
φτόμουν καὶ σ' ἔβλεπα. Ὅταν γυρίζες
ἀπὸ τὴ δουλειά σου ἡ παραμέριζα γιὰ
νὰ κάτσουμε κι' οἱ δύο ἡ ἑστρώνες ἐσὺ
ἕνα χαλάκι στὸ πάτωμα καὶ καθόσου.
Ἀκουμποῦσε συχνὰ τὸ κεφάλι σου στὰ
γόνατά μου. Σοὺ διαβάσα πολλές φο-
ρὲς ἐνῶ σοὺ χάιδευα με τὸ χέρι τὰ μαλ-
λιά. Ἀλλοτε πάλι μιλοῦσαμε μονάχα.
Πὶδ συχνὰ ἀκόμα οὔτε μιλοῦσαμε, οὔ-
τε διαβάζαμε. Σωπαίναμε κι' οἱ δύο.
Κι' ἦταν, τότε, πὶδ εὐτυχισμένα ἀπὸ κά-
θε ἄλλη φορά.

Νὰ πού θυμᾶμαι καὶ κά τι ἀπὸ τὴ
ζωὴ μας. Νὰ τὰ συλλογισθῶ ὅλα θὰ
ἦταν ἀδύνατο. Αὐτὸ τὸ ἀδιάκοπο ξα-
ναγύρισμα σ' ὅ,τι γίνεται πιά
στὰ θμὸς ἀνάμεσά μας με κουράζει
πολὺ. Θέλω νὰ μὴ συλλογίζομαι τί-
ποτε. Νὰ πῶ καθὼς λὲς καὶ σὺ — ὁ δι-
κηγός σου μοὺ τὸ εἶπε — πὼς ἡ ἀ-
γάπη μας ἦταν μιὰ «πλάνη». Πλάνη,
ὄχι ὅμως γιὰ τὸν ἴδιο λόγο πού πιστεύ-
εις ἐσὺ — ἂν τὸ πιστεύης. Γιατί ὅλα
τ' ἄλλα, ἡ «συζυγικὴ ἀπάτη», ἡ «προ-
σβολὴ τοῦ ἀνδρισμοῦ σου», ἡ «μεγάλη
ντροπὴ τῆς ζωῆς σου», — ξαναλέω καὶ
τὰ ἴδια σου τὰ λόγια, — ὅλ' αὐτὰ εἶναι
μιὰ κωμωδία. Ναί, ναί, μιὰ κωμωδία.
Ἐνας ἄνθρωπος πού ἀγαπάει, ἀγαπάει.
Δὲ γελιέται στὴν ἀγάπη του ποτέ. Καὶ
δεν πιστεύει πὼς μπορεί νὰ τὸν γελά-
σουν. Δὲ φεύγει, μ' ἀκούς; — δὲ φεύ-
γει. Ἐσὺ, πὲς μου, εἶχες σταθεῖ πι-
στός, τίμιος στὴν ἀγάπη σου; Δεν τὴν
πρόδωσες ἐσὺ ποτέ σου; Εἶχαμε ἕνα

χρόνο παντρεμένοι που έπιασα γράμμα από γυναίκα στο γραφείο σου. Και δεν έφυγα. Γιατί; Μήπως γιατί σου άνα- γνώρισα επειδή ήσουν άντρας και το δικαίωμα της ατιμίας ακόμα απέναντι στη γυναίκα σου ή γιατί δε θα μπορού- σα να δουλέψω για να κερδίσω το ψω- μί μου έξω από το σπίτι σου; Τίποτε απ' αυτά: Δεν έφυγα γιατί δεν μπο- ρούσα να φύγω. Δεν έφυγα γιατί σ' αγαπούσα. Κι' ήρθα κοντά σου πιο τρυ- φερή, πιο στοργική, πιο έρωτική, αν- θές, όχι γιατί τρώμαξα μη σε χάσω κι' αγωνιζόμουν να σε κερδίσω, να σε ξα- ναφέρω κοντά μου. Σ' αγαπούσα και τίποτα άλλο. Μά σό, ξέρω... Τό ξέρω πως ήθελες να φύγεις. Με κάθε τρόπο. 'Ε- σσύ ήθελες να φτιάξεις τη ζωή σου, να δημιουργήσεις την καριέρα σου, καθώς τόσες φορές το έχω ακούσει από το στόμα σου. Κι' εγώ ήμουν το εμπόδιο σ' αυτό. 'Εγώ ήμουν η μικρή γυναικοϋ- λα, η τρυφερή, η χαδιάρη, η γατίτσα, ο άσημαντος άνθρωπος που είχε την έ- λασφρότητα να πιστέψει πως μπορεί να είναι «δνευρο» και «έργο» μια ζωή που θα χωρούσε στη μεγάλη «κουρνιατήρα» πολυθρόνα, να ποδμε, σε δυο μάτια που θα κυττούσαν όλο τον καιρό τα δικά σου, σε δυο ζευγάρια χέρια που θα κρατιόνταν σφιχτά όλο τον καιρό. 'Ενα χάνδι, ένας λόγος τρυφερός, ένα βλέμ- μα αγαπημένο, μια αγάπη δεν είναι ζωή. Ούτε μπορούν να φτιάξουν μια «καριέρα». Και σ' ήθελες να φτιάξεις με κάθε τρόπο την δική σου. 'Εξω απ' αυτά και πάνω απ' αυτά.

Τι καλὰ να μην είχαμε παντρευτή. 'Ακόμα, να μην είχαμε πιστέψει πως είχαμε γεννηθῆ ὁ ένας γιὰ τὸν ἄλλον. Θὰ σκέφτεσαι τώρα τί καλὰ πὺδ δὲν ἔχουμε καὶ παιδί πὺδ θὰ ἦταν σήμε- ρα, ὅσο νὰ πῆς, κάποιο ἐμπόδιο στὸν χωρι- σμό μας. Κι' ὅμως σὺ τὸ παιδί τὸ ἤθε- λες πάντοτε. 'Ενα παιδί πὺδ νὰ μοῦ ἔ- μοιαζε. Νὰ εἶχε τὰ μάτια μου, τὰ μαλ- λια μου, τὴν ψυχὴ μου, νὰ ἦμουν ἴδια ἐγώ. Αὐτὸς ὁ μεγάλος σου πόθος γιὰ ἕνα παιδί μ' ἔκανε πολλὰς φορές νὰ ζη- λῶ. Ναι, νὰ ζηλῶ πὺς αὐτὸ τὸ παι- δί θὰ μοῦ ἔκλεβε κάτι πολὺ ἀπὸ τὴν ἀγάπη σου. Κι' ἐγὼ ἤθελα νὰ σ' ἔχω ὅλο δικό μου. Νὰ μὴ μοῦ πάρῃ κανένας τίποτα ἀπὸ σένα — ἀκόμη οὐτε τὸ παιδί μου. Πὺδ θὰ ἦμουν ἐγὼ ἡ ἴδια. Σοῦ τὸ εἶπα κάποτε αὐτὸ, θυμῶμαι. Καὶ με πῆ- ρες τότε στὴν ἀγκαλιά σου καὶ με γέ- μισες φιλιὰ καὶ μ' εἶπες «κουτὸ παιδί». Καὶ τὸ παιδί δὲν γεννιήθηκε ποτέ. Λίγο ἔλειψε νὰ γίνῃ αὐτὸ κάποτε. Δὲν τὸ ἐέ- ρεις, δὲν σοῦ τὸ εἶπα ποτέ. Πᾶνε τῶρα δυὸ χρόνια, πὺδ λίγο ἀπὸ δυὸ χρόνια. Κατάλαβα πὺς θὰ γινόμεναι μὲτέρα. 'Ἦταν ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ πὺδ εἶχες ἀρ- χίσει νὰ γίνεσαι ἀλλοιώτικος μαζί μου, νὰ μὴν εἶσαι ὁ ἴδιος — τὴν ἐποχὴ πὺδ ἀρ- χίζα νὰ ἔχω τὸ σκληρὸ προαίσθημα πὺς θὰ σε χάσω. Θὰ νενιόταν ἕνα παιδί. Δὲ θὰ ἦταν τὸ παιδί τῆς ἀγάπης — δὲν θὰ γεννιόταν στὴν περίοδο πὺδ εἶχαμε γνωρίσει τὴν τρέλλα, τὸ μεθύσι, τὸ ἀ- πὸ λυτο στὴν ἀγάπη. Μὰ τί; Δὲ μπο- ρούσα νὰ σκεφτῶ πὺς αὐτὸ τὸ παιδί θὰ γινόταν ἕνας δεσμὸς στὴν ἀγάπη μας πὺδ κινδύνευε; Θὰ τῷ ἔλεες καὶ σὺ τὸ λαχταρούσες ἀκόμη καὶ τότε. Δὲν εἶ- χες ὅλη τὴ δύναμη νὰ με χωρίσεις. Τὸ παιδί θὰ ἔσωζε τὴν κατάστασι. Θὰ τ' ἀγαπούσες — ὅπως εἶχες ἀγαπήσει κά- ποτε τὴ μάνα του. Τὸ ξέρω πὺς θὰ τὸ λάτρευες. Καὶ θὰ ζωογονοῦσε ἀκόμα ὁ ἐρχομός του καὶ τὴν ἀγάπη σου γιὰ μέ- να. 'Ε, αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελα. Δὲν ἤθελα αὐτὸ τὸ παιδί νὰ γίνῃ ἕνα ψέμμα, μιὰ

ἀπάτη ἀνάμεσά μας. Αὐτὸ τὸ ψέμμα δὲν τ' ἄφησα νὰ γεννηθῇ. Σκότωσα τὸ παιδί ὅταν ἦταν ἀκόμη καιρὸς. Εἶμαι ἕνας φονιῆς μὰ ἐγὼ — στὸ λέω με κλάμματα — δὲν ἔγινε φονιῆς τῆς ἀγα- πης μας ἐγὼ, δὲν ἔγινε.

'Εγὼ ἕνα κρῖμα στὸ λαιμό μου. Μια ζώη, μὰ δὲν με πνίγει. Δὲν εἶπα ψέμ- ματα ἐγὼ ποτέ μου, δὲ σε γέλασα, δὲ σ' ἀπάτησα, δὲ σε σκότωσα. 'Ακόμη κι' ἡ ἀπιστία μου, ἡ «προσοβὴ τῆς τιμῆς» σου, δὲν εἶναι ἀλήθεια. Μπορεῖς νὰ εἰ- σαι σίγουρος πὺς ἡ γυναίκα σου, μπο- ρεῖ νὰ φάνηκε ἀτιμῇ, μὰ δὲν ἦταν. Πὺς μποροῦσα νὰ πῶς ἐγὼ στὴν ἀγ- καλιά ἐνὸς ἄλλου τὴ στιγμὴ πὺδ δὲν εἶχα πᾶναι οὐτε στιγμὴ νὰ εἶμαι δική σου; 'Ἦταν λοιπὸν ἀπὸ μῖσος πὺδ σπρώ- χτηκα στὴν ἀγκαλιά ἐνὸς ἀντρα, πὺδ με ἔθρηκε μαζί του στὴν κάμαρά μου, με τὸ χέρι του περασμένο στὴν μέση μου, τὸ πρόσωπό του ν' ἀγγίζῃ τὰ μαλ- λια μου; 'Ακουσε κάτι πὺδ δὲ θὰ τὸ μάθης ποτέ. Θὰ χωρίσουμε. Δὲ δάξω ὁρὸς γιὰ τὴν ἐξοχή σου, οὐτε τοὺς ζη- τῶ. (Κάτι πὺδ θυμῆθκα καὶ δὲ θέλω νὰ τὸ ξεχάσω: Δὲ θέλω διατροφή, μὰ πὺδ τὸ διαζύγιο γιὰ λόγους «κοινωνι- κῆς εὐπρεπείας» θὰ εἶναι «κοινὴ συ- ναίνεσις» — ἔτσι, δὲ λέγονται ὅλα αὐτά; 'Ἰσως νὰ μὴν ἔχω κρατήσι καλὰ στὴ μνήμη μου ὅσα μοῦ εἶπε τὸ πρῶτὸ ὁ φί- λος σου. Θὰ μὴν ἔχω ἐσωτερικὴ δασκάλα σὲ κάποιο σπῆτι πὺδ ἔχω ὑπ' ὀφει μου 'Εχει ἕνα παιδάκι τέσσερις πέντε χρό- νων — τόσο ἀπάνω κάτω θὰ ἦταν καὶ τὸ δικό μας ἀν εἶχε γεννηθῇ απ' τὸν πρῶτο χρόνο πὺδ παντρευτήκαμε). Τί εἶ- χα ἀρχίσει νὰ γράφω; 'Α, ναι, ὅτι θὰ σοῦ πῶ κάτι πὺδ δὲν τὸ ξέρεις. 'Ὅτι δὲ σ' ἀπάτησα. 'Εβλεπα πὺς ἤθελες νὰ φύγεις. Καὶ δὲν ἔβρισκες καμμιὰ ἀμεση ἀφορμὴ γι' αὐτό. Θέλησα νὰ σε διευ- κολύνω, νὰ ποδμε — τί ἔβαρινα λέξη καὶ πόσο παρὰ ξένα ἤχει στ' αὐτιά μου πὺδ τὴ σκέφτομαι μονάχα. Λίγο ἀργότερα νὰ εἶχες ἀνοίξει τὴν πόρτα, λίγο πε- ρισσότερο νὰ εἶχε προχωρήσει ἐκεῖνος ὁ γελοῖος πέρα απ' τ' ἀγκάλιασμα τῆς μέσης καὶ θὰ τὸν μπάτσιζα. Πὺς μπο- ρούσα νὰ πιστέψω πὺς θάταν δυνατόν ν' ἀγαπήσω ἕναν ἄντρα πὺδ θὰ ἦταν καλύτερος ἀπὸ σένα, μιὰ καὶ σὺ ἦσουν ὁ μόνος, ὁ ἕνας, ὁ μοναδικὸς — τέτοιος καθὼς σε εἶχα πάντοτε πιστέψει; 'Α- φοῦ γελάστηκα σὲ σ' ἕνα πὺς θὰ μπο- ρούσα νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό μου γιὰ τοὺς ἄλλους; 'Εγινε, ὅτι ἔ- γινε. 'Ὅτι περίμενα νὰ γίνῃ. Καὶ δὲν ἦταν θυσία, νὰ ποδμε ὅτι εἶχα κάνει. Τὴν κωμῶδια πὺδ εἶχα παίξει. Κι' ἴσως νὰ μὴν περίμενα νὰ γίνῃ ἀκριβῶς ὅτι ἔγινε. 'Ἰσως νὰ εἶχα πιστέψει τὴν τε- λευταία στιγμὴ πὺς μ' ἀγαπούσες. Πὺς δὲ θὰ μποροῦσες νὰ φύγεις. Πὺς θὰ ἦ- σουν ἐ σὺ. Δὲν ἦσουν. Δὲ σύρθηκα στὰ πόδια σου, οὐτε σὺ στὰ δικά μου. Εἴ- μαστε τόσο ἔνοοι κι' οἱ δυὸ μας. Δὲ μποροῦσα νὰ μείνω πᾶ οὐτε στιγμὴ σὲ κείνο τὸ σπῆτι. 'Εφυγα τὸ ἴδιο ἑράδου. Δὲ ζήτησες νὰ με ἔρῃς ἀπὸ τότε. Μὰ καὶ νὰ με ζητούσες, πὺδ θὰ μποροῦσες νὰ με ἔρῃς; 'Εγὼ ἔχω χαθῇ πιά, με καταλαβαίνεις;

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

(Εἰκονογράφησις 'Αλ. Κοντοπούλου)

3 ανέκδοτα τοῦ Κίπλιγκ

(Τὴν περασμένη ἐβδομάδα, πέθανε στὸ Λονδίνο ὁ μεγάλος 'Αγγλος μυθιστοριογρά- φος Ρούντγιαρ Κίπλιγκ. 'Ἡ ἀπόλεια εἶναι σημαντικὴ γιὰ τὰ ἀγγλικά γράμματα, μὰ καὶ γιὰ τὸν ἀγγλικὸ ἐθνικισμό, τοῦ ὁποῖου ὁ Κί- πλιγκ ὑπῆρξε ὁ ἀληθινὸς ραψῶδός. Δημοσιεύ- ομε παρακάτω τρία ἀραιότατα ἀνέκδοτα απ' τὴν ζωὴ τοῦ μεγάλου ποιητῆ).

ΠΟΥΛΟΥΣΕ... ΤΙΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΤΟΥ

Τὸ αὐτοκίνητο ἐνὸς μεγάλου λονδρέζικου ξενοδοχείου, εἶχε πέσει ἐξ ἀπροσεξίας τοῦ σωφῆρος τοῦ ἐπάνω στα δέντρα τοῦ κήπου τοῦ Κίπλιγκ, καὶ τὰ ῥήμαξε. 'Ὁ Κίπλιγκ, ἔγρα- ψε τότε στὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου ζη- τώντας νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ γιὰ τὰ δένδρα του. Καμμιὰ ἀπάντησι! 'Ὁ μυθιστοριογρά- φος τοῦ ξαναγράφει σὲ πῶ ἐντονο, τώρα, ὕψος. Πάλι καμμιὰ ἀπάντησι. 'Επὶ τέλους ὁ Κίπλιγκ ἀποφασίζει νὰ πᾶ ἀντοπροσώ- πως καὶ νὰ ἐρῇ τὸν ἀγενῆ ξενοδόχο. Ποιὰ ὅμως ὑπῆρξε ἡ ἐκπλήξι του ὅταν δέθηκε ἀντιμέτωπος μ' ἕναν εὐγενέστατο κύριο, πὺδ ἄρχισε μόλις τὸν εἶδε νὰ τοῦ ζητᾷ συγγνώ- μη, νὰ τοῦ λέγῃ ὅτι εἶναι μέγας θαυμαστής του κτλ. κτλ...

—Καὶ ὅμως τοῦ εἶπε ὁ Κίπλιγκ, δὲν μοῦ ἀπαντήσατε οὐτε σὴν μία οὐτε καὶ στὴν ἄλ- λη τὴ διαμαρτυρία μου...

—'Ὁ! Κύριε Κίπλιγκ, δὲν φταίω ἐγὼ, ἔ- νας μανιώδης συλλέκτης ἀυτογράφων, εἶδε τὸ γράμμα σας καὶ μοῦ τὸ πῆρε γιὰ δυὸ στερλίνες. 'Ὅταν ἤλθε τὸ δεύτερό σας γράμ- μα τὸ πῆρε γιὰ πέντε λίρες. Κατόπιν απ' αὐτὸν ἔρχεται ἕνας ἄλλος καὶ μοῦ δίνει 10 λίρες γιὰ τὸ τρίτο σας γράμμα, ἂν ἦταν γραμμένο σὲ ἐντονώτερο ὕψος ἀπὸ τὸ δεύ- τερο. Κι' ἔτσι δὲν σὰς ἔγραψα γιὰ νὰ με βρίζετε στὸ γράμμα σας αὐτὸ καὶ νὰ κερδι- σω τίς 10 στερλίνες. Κατ' αὐτὸν τὸν τρό- πο θὰ εἶχα βγάλει τίς 15 λίρες πὺδ μοῦ ζη- τήσατε γιὰ ἀποζημίωσι...

□ □

ΠΕΡΙΜΕΝΑΝ ΝΑ ΒΓΑΛῆ ΛΟΓΟ

Κάποτε ἕνας ἐργατικὸς βουλευτής, μπῆ- κε, γιὰ ἕνα φιλικὸ σκοπὸ στὸ κλου- βὶ τῶν λεονταριῶν τοῦ ἱστορικικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου. 'Ενας φίλος τοῦ Κίπλιγκ τοῦ διηγήθη τὸ περιστατικὸ, προσθέτοντας ὅτι ἔκαμε ἐντύπωσι σ' ὅλους ἡ στάσι τῶν θη- ρίων, πὺδ ἀποτραβήχτηκαν σὲ μιὰ γωνία τοῦ κλουβιοῦ σὰν ὑποταγμένα.

Καὶ ὁ ποιητής, ποῦταν γνωστὸς ὡς συν- τηρητικὸς:

—'Ασφαλῶς θὰ περίμεναν νὰ τοὺς βγάλῃ λόγῳ ὁ κ. βουλευτής καὶ φρόντισαν νὰ ἀπο- κοιμηθοῦν... ἐκ τῶν προτέρων.

□ □

Ἡ ΕΚΠΑΛΗΝ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛῆ

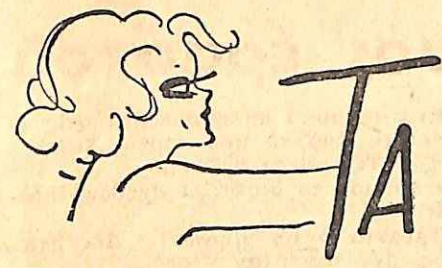
Μιὰ μέρα ὁ Κίπλιγκ μπαίνει σ' ἕνα βι- βλιοπωλεῖο τοῦ Γιορσάιρ καὶ ζητῇ νὰ ἀγοράσῃ ἕνα βιβλίον. Σὲ λίγο διάλεξε ἕνα καὶ δείχνοντάς το τοῦ βιβλιοπώλῃ τὸν ῥώ- τησε:

—'Εἶναι ἐνδιαφέρον τὸ βιβλίον αὐτό;

—Δὲν ξέρω εἶπε αὐτός, δὲν τὸ διάβασα.

—Πὺς, ἔκαμε ὁ Κίπλιγκ, πούσατε βιβλία καὶ δὲν τὰ διαβάσετε;

—'Ὅλα; Δὲν σὰς καταλαβαίνω κύριε. Τί θέλετε δηλαδῇ; 'Αν ἦμουν φαρμακοποιὸς θὰ εἶχατε μήπως τὴν ἀξίωσι νὰ δοκιμάζα ὅλα τὰ φάρμακα πὺδ θὰ πουλοῦσα;

ΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ

Ἦσαν δυὸ φίλοι καὶ εἶχαν μιὰν φί- λη. Φίλη, εἶναι ὁ τρόπος τοῦ λέ- γειν. Γιατί ὁ δεσμός μεταξὺ τῶν φίλων καὶ τῆς φίλης εὐρίσκονταν ἀκόμη στὰ ὅρια τῶν «εὐσεβῶν πόθων». Οἱ φίλοι ἦσαν 'Ελληνες, ἡ φίλη ἦταν Γερμανίς. Καὶ ἀκόμη: οἱ φίλοι ἦσαν συγγραφεῖς τῆς ἐπιθεωρήσεως «Τραβά- τε με κι' ἄς κλαίω» ἐνῷ ἡ τρυφερὴ ὤ- παρῃ πὺδ ἐσυγκινούσε τὴν καρδιά τους ἦταν ἄνθος τοῦ χιτλερικοῦ ἀνθοκηπίου, πὺδ ἐσκόρπιζε κάθε θράδου τὴν γοη- τείαν ἀπὸ τῆς σκηνης τοῦ θεάτρου καὶ ἔδρεπε τὰ ραγδαία χειροκροτήματα τῆς πλατείας καὶ τοῦ ὑπερώου.

—Γειά σου Μίτσι!

—Γειά σου Μιτσάκι!

'Εσείετο τὸ θέατρο ἀπὸ τὸν ἐνθουσι- ασμὸ τοῦ κοινού. 'Εσείοντο καὶ οἱ κρε- μαστοὶ κῆποι τῶν θεληγῆτρων τῆς γερ- μανίδος καθὼς ἐστροβιλιζέτο ἐπάνω στὸ πάλκο κι' ἐτίναζε ψηλὰ τὰ κομποτεχνή- ματα τῶν ποδιῶν τῆς. 'Εσείετο κοντὰ στὰ ἄλλα μοιραίως καὶ ἡ καρδιά τῶν δύο ὑποψηφίων ἐραστῶν ἀπὸ τὸν ἐρω- τικὸν ἐγκέλαδον πὺδ ἐμείνετο στὰ θά- θη τῆς.

Μίμης ἐλέγετο ὁ ἕνας.

Κώστας ἐλέγετο ὁ ἄλλος.

'Ὁ Μίμης ἦταν χονδρός, ὁ Κώστας ἦ- ταν λιγνός, σατανικὴ σύμπτωση πὺδ ἐ- πρόκειτο νὰ μεταβάλλῃ τὸ σοβαρὸν ἔρ- γον πὺδ ἐπλέκετο στὰ παρασκηνία εἰς εὐτραπέλιν φάρσαν. Κι' αὐτὸ γιὰ τὸ μὲν Μίμης ἐνδιεφέρετο ὀλιγώτερον, καὶ

ὁ Μίμης ἦταν ἄνθρωπος εὐθύς, καὶ τίμιος. 'Αγαποῦσε ἐπὶ πλέον τὸν φίλον

του. 'Αλλὰ ἀγαποῦσε καὶ τὴν φίλη του. 'Εγνώριζε ὅτι εἶχε ὑποχρεώσεις πρὸς τὰ αἰσθημάτων τῆς φίλης, ἀλλὰ ὑπελό- γιζε καὶ τίς ὑποχρεώσεις πρὸς τὰ αἰ- σθημάτων τοῦ ἑρωτός. 'Ὅταν λοιπὸν νῶ- ρις τ' ἀπόγευμα συνάντησε τὴν δροσε- ρὴ γερμανίδα, τὴν ἐπῆρε παράμερα καὶ ἄρχισε νὰ τῆς κουβεντιάσῃ γερμανιστί.

—Μίτσι ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ.

—'Ακούω, ἐμειδίσατε ἡ Μίτσι, ἐπίσης γερμανιστί.

—'Εξέρεις, βέβαια, τὸν Κώστα.

—Τὸ Κώστας; Γιαθὸλ!

—Λοιπὸν ξέρεις τί μοῦ εἶπε χθές; Πὺς δὲν τοῦ ὀρέσεις κι' οὐτε εὐχαριστήμε- νος εἶναι ἀπὸ τὸ παίξιμό σου!

Τὸ προσωπάκι τῆς γερμανίδος ἐσυν- νέφισσε. Τὰ δροσερά τῆς μάγουλα ἀνα- ψαν καὶ τὰ μάτια τῆς ἀστράψαν ἀπὸ ὀργή.

—Βάς; Τὸ Κώστας; Εἶπε πὺς ντὲν τοῦ ὀρέσω;

—Μάλιστα!

—Βαρὸν ντὲν;

—Γιατί λέει ἔχεις πρῶτα - πρῶτα στραθὰ πόδια!

—'Ιχ; Στραθὸς πόντια;!

Καὶ τὸ θελητικὸν ὄφελον ἔγινε κατα- κόκκινο σὰν μῆλον τῆς Καλλιφορνίας. Κι' ὕστερα πράσινο σὰν φρίκι μῆλον τοῦ Βόλου. Τὰ μάτια τοῦ ἐπετοῦσαν φω- τίες. Τὰ χέρια τοῦ ἐσφίχτηκαν σὲ γρά-

θιές. 'Εμείνετο, ἐσηληνιάζετο, μᾶλλον, σὰν δερβίσης. 'Αλλὰ ἀτάραχος ὁ 'Ιά- γος ἐπέμενε:

—Εἶπε ἀκόμη πὺς ἔχεις μεγάλη μύτη!

—Μεγάλος μύτης;!

—Μεγάλο στόμα!

—'Εγὼ; Μεγάλου στόμα;!

—'Ὅτι πρέπει νὰ φύγεις ἀπὸ τὸν θί- ασο γιὰ τὴν ἐξέλιξη!

Αὐτὴν τὴν φορὰ ἡ χαριτωμένη γερ- μανιδούλα ξεσποῦσε ἐντελῶς νεοελλη- νιστί:

—'Α τὸν ἄτιμο!!

Καὶ τὸ ξανθὸ θῆλον ἄρχισε νὰ παρὰ- φέρεται ἐπικινδύνως, νὰ θρίξῃ γερμανι- στί νὰ ὀρῇται ἑλληνιστί, νὰ κλωτσᾷ τουρκιστί καὶ νὰ βρυχάται ἰσπανιστί.

'Ἡ μπόρα πὺδ ἐφοῦσκωνε τὴν τρυφερὴ ψυχὴν τῆς, ἐξέσπασε σὲ λίγο εἰς ραγ- δαίαν ἐροχὴν βακρῶν καὶ ὠρρίζετο ἐκδίκησιν. 'Ὁ καλὸς φίλος ἔσπευσε νὰ τὴν καθουσχάσῃ:

—Σώπα, Μίτσι μου, σῶπα...

—Ναῖν - ναῖν τὸν ἄτιμος, τὸν παληάν- τρωπος ἄχ, ἄχ, Μίτσι τὸν πνίξει!

—Σώπα χρυσή μου, σῶπα...

—Ναῖν - ναῖν Μίτσι τοῦ ἐγκάλη τὰ

μάτια, ναῖν - ναῖν, Μίτσι τοῦ σκίση μού- τρα!

—Σώπα κοῦκλα μου χρυσή μου. 'Ε- γὼ, θὰ σε προστατέψω, ἐγὼ θὰ τὸν κα- νονίσω. 'Εγὼ, ὅλα ἐγὼ!

—Ναῖν - ναῖν τὰνκεσαν καλὸ μου Μί- μη, ναῖν - ναῖν ἐνὸς εἶσαι εὐγενικὸς.

□ □

Καὶ ἡ συνέχεια; Ποῦ ἦταν δυνατόν νὰ πᾶ ἡ συνέχεια τοῦ δράματος αὐτοῦ; πὺδ ἄλλου ἀπὸ τὸ αὐτόφωρον; 'Ελάτε φίλοι μου, ἐλάτε νὰ παρακολουθήσωμε τὴν ἐξέλιξί του. Οἱ 'Ελληνες εἴμαστε λαὸς καυκατζῆδων. 'Ὁ καυκάς εἶναι ἡ ἱστορία καὶ ἡ ὑπόστασις μας. Μήπως δὲν σὰς ἐνδιαφέρουν οἱ καυκάδες καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι τῶν παρασκηνίων; 'Α- ψευδῆς μάρτυς εἶναι ἡ πλατεία τοῦ δι- καστηρίου. 'Ασφυκτιά ἀπὸ κόσμον. 'Ὁ πρόεδρος εὐρίσκεται στὴν θέση τοῦ αὐ- στηρὸς καὶ ψυχρὸς σὰν παγόβουνον. Οἱ δυὸ τέως φίλοι καὶ ἡδη ἀσπονδοὶ ἐχ- θροὶ, οἱ συγγραφεῖς τῆς ἐπιθεωρήσεως «Τραβάτε με κι' ἄς κλαίω» περιμένουν σὰν ἡφαίστεα ἐν ἐνεργείᾳ. Καὶ ἡ ὤ- ραία Μίτσι, τὸ γερμανικὸν μῆλον τῆς

□ □

Καὶ ἡ συνέχεια; Ποῦ ἦταν δυνατόν νὰ πᾶ ἡ συνέχεια τοῦ δράματος αὐτοῦ; πὺδ ἄλλου ἀπὸ τὸ αὐτόφωρον; 'Ελάτε φίλοι μου, ἐλάτε νὰ παρακολουθήσωμε τὴν ἐξέλιξί του. Οἱ 'Ελληνες εἴμαστε λαὸς καυκατζῆδων. 'Ὁ καυκάς εἶναι ἡ ἱστορία καὶ ἡ ὑπόστασις μας. Μήπως δὲν σὰς ἐνδιαφέρουν οἱ καυκάδες καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι τῶν παρασκηνίων; 'Α- ψευδῆς μάρτυς εἶναι ἡ πλατεία τοῦ δι- καστηρίου. 'Ασφυκτιά ἀπὸ κόσμον. 'Ὁ πρόεδρος εὐρίσκεται στὴν θέση τοῦ αὐ- στηρὸς καὶ ψυχρὸς σὰν παγόβουνον. Οἱ δυὸ τέως φίλοι καὶ ἡδη ἀσπονδοὶ ἐχ- θροὶ, οἱ συγγραφεῖς τῆς ἐπιθεωρήσεως «Τραβάτε με κι' ἄς κλαίω» περιμένουν σὰν ἡφαίστεα ἐν ἐνεργείᾳ. Καὶ ἡ ὤ- ραία Μίτσι, τὸ γερμανικὸν μῆλον τῆς

Ξηριδος λάμπει από δημοφιλία.

Προσέρχεται πρώτος ο παθών.

—Ονομάζεσθε;

—Κώστας Νουμερίδης.

—Τι έχετε να μάς πείτε;

—Πολλά κ. πρόεδρε. Καί πρώτ' απ' όλα ότι η δεσποινίς από δω ήλθε και μου έδωσε μπροστά σ' ολόκληρο τον θιασο ένα χαστούκι!

—Χαστούκι είπατε;

—Μάλιστα.

—Και γιατί;

—Τό γιατί δεν τό ξέρω. Ούτε τό ξμαθα ποτέ. Φαντάζομαι όμως ότι πρόκειται περί διαβολών των οποίων δράστης είναι ο πρώην στενός μου φίλος και συνεργάτης μου. Δεν ήμπορώ να εξηγήσω, σάς ορκίζομαι. τί συμβαίνει.

Έκκληθη και ο ένοχος. Άλλά και αυτός δεν έφώτισε περισσότερο τό δικαστήριο.

—Τι γνωρίζετε έσεις;

—Τίποτε κ. πρόεδρε.

—Είδετε τό χαστούκι;

—Τό είδα, κ. πρόεδρε.

—Γιατί τοú τό έδωκε ή δεσποινίς;

—Ρωτήστε την κ. πρόεδρε, να χαρήτε τα πεθαμένα σας. Έγώ είμαι έντελώς ξένος πρós αυτήν την υπόθεση.

Μόνο λοιπόν τό θηλυκό θά έδιδε την εξήγηση. Τό ενδιαφέρον τοú κοινού έφθασε εϊς τό κατακόρυφον και τά μάτια του άκροατηρίου άνοιξαν δέκα πιθαμές όταν τό ξανθό θήλυ έπροχώρησε και έφτασε πρò τοú προέδρου.

—Ονομάζεσθε;

—Νάιν!

—Πέστε μας, δεσποινίς Νάιν, γιατί έχαστοκίσατε τον κύριο;

—Βάς;

—Δέν καταλαβαίνετε;

—Λίγγο καταλαβαίνε.

—Χαστούκι! Γιατί έδώσατε Χαστούκι;

—Βάς;

—Τοú έσπάσατε τά μούτρα, δεσποινίς. Γιατί;

—Μούτρος σπάσης; Έσού σπάσης μούτρος έμένα; Είπες πόντια στραβός είσαι!

—Πώς, πώς, πώς;

—Στραβός πόντια! Μύτη μεγκάλος! Ό πρόεδρος θίγεται!

—Γιά προσέχετε, κυρία μου! Καί άφήστε τ' άστεία! Σάς ρωτώ γιατί έπετέθητε τοú κυρίου;

—Μύτη μεγκάλος έχεις!

Ό πρόεδρος γίνεται κόκκινος από όργην, και φέρει άσυναισθήτως τό χέρι εϊς την μύτη.

—Προχωρήστε.

—Στόμα μεγκάλος έχεις, πόντια στραβός! Φύγης τέατρο. Ίχ; Φύγης τέατρο! Είπα ξύλο πέσης σπάσης μούτρος!

Άλλά άντί ή υπόθεσις να διαλευκανθί γίνεται περισσότερο σκοτεινή. Καί λαμβάνει τον λόγον ο συνήγορος.

—Έχομεν πόδια στραβά, κ. πρόεδρε; Έχομεν μύτην μεγάλην; Έμείς που είμεθα ένα μιζού, ένα άνθος τοú παραδείσου των θηλέων. Πώς λοιπόν, ήθελαν να μάς εκδιώξουν από τον θιασον όπου χορεύομεν με τόσην επιτυχίαν καθ' έσπεραν;

□ □

Η Μίτσι κατεδικάσθη εϊς μικρόν πρόστιμον. Ό άτυχής όμως, παρ' όλίγον έραστικής ήτο άπαρηγόρητος. Πολύ περισσότερο όταν είδε τό ζευγος να εξέρχεται τρυφερώτατα γαριεντιζόμενον από τό δικαστήριο. Έγινε έκτός έαυτοú και έσπεισε να πόση άμέσως ένα διδάσκαλον της γερμανικής.

ΨΑΘ.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Άρρώστεια

Για μένα θραυδάζει και πέφτει τ' αγιάζι, καθώς άγρυπνώ, στην καρδιά μου.

Και μόλις χαράζει με δέρνει ως χαλάζι τό φως που αντικρύζει ή ματιά μου.

Τις πόρτες για μένα τις έχει κλεισμένα ή αγάπη των είκοσι χρόνων.

Τις πόρτες για μένα τις έχει άνοιγμένα ο κύκλος των πόνων.

Πικρή κατεβαίνει ή άρρώστεια και ραίνει μ' άνθους ίσκιων τό μέτωπό μου,

κι' ή κούραση δένει γραμμές και μαραίνει τ' ώραιο πρόσωπό μου.

Ποιός έφταιξε, Θέ μου, και πήγαν τ' άνέμου της άνοιξης τ' άνθια και οι κλώνοι;

Γιατί μέσαθέ μου ν'άπλώνεται, Θέ μου, τό χιόνι, τό χιόνι, τό χιόνι!

ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤ. ΔΑΦΝΗ

Σκέψεις

—Αν μπορούσε κανείς να προβλέψη όλες τις μικροστενοχώριες που έννιπάρχουν σε μια μεγάλη ευτυχία, θα την άπρηνείτο προκαταβολικώς.

—Υπάρχουν έρωτες που εξαρτώνται από τό χρώμα τοú ούρανοú συμβαδίζουν με τον ήλιο, με τά σύννεφα, με τά φώτα και τις σκιές...

—Είνε ταπεινωτικό να ξη κανείς δίπλα σε μια μεγάλη αγάπη. Είναι σαν να κάθεστε σε ένα τραπέζι παιχιδιού και να κερδίζουν οι γείτονές σας.

—Σκοτώνει κανείς συχνά την γυναίκα που αγαπώ. Μόνο, καθώς είναι κανείς δειλός, δέν την σκοτώνει παρὰ στην σκέψη του.

—Ό έρως είναι όπως ή φλόγα που σβύνει όταν παύση να μεγαλώνη.

—Η τυραννία είναι χωρίς άλλο μια από τις πιο ευχάριστες μορφές τοú έρωτος. Μα αν την επιθυμούν πολλοί, λίγοι την πραγματοποιούν. Υπάρχουν πολλοί ψεύτικοι τυραννοί που καταπιάνουν με την πρώτη εξέγερση.

—Είναι πολύ δύσκολο να διαλέξετε μεταξύ των γυναικών που προσπαθούν να σας πείσουν ότι είσθε ή πρώτη των περιπέτειών και των γυναικών που έχουν την mania να σας διηγούνται την ιστορία των προκατόχων σας.

Ό θάνατος ενός έραστού

Ένα σύντομο τηλεγράφημα στις έφημερίδες από τό πρακτορείο Χαθάς: Ό Τζών Τζιλμπερτ πέθανε...

Ό κόσμος τό διαβάζει σχεδόν αδιάφορα:

—Τριάντα όντ' χρόνων! Δεν ήταν γέρος, όχι, δέν ήταν γέρος...

Και όμως έζησε πολύ εκείνος που έπέζησε της δόξης του. Καί αυτό ήταν άκριθώς ή αίτία του θανάτου τοú Τζιλμπερτ.

Τώρα που δημοσιεύθηκαν πάλι οι είκόνες του, πολλές καρδιές νοιάθουν κάποια συγκίνηση να ξυπνά μέσα τους παλιές θύμησης από την εποχή που ο Τζών ήταν τ'άγαπημένο τους είδωλο. Καί άπορουν που τον είχαν ξεχάσει σχεδόν, και τον είχαν αντικαταστήσει με άλλους...

—Είναι τόσος καιρός που δέν έπαιζε πιά! δικαιολογούνται στον έαυτό τους.

Τώρα ο Τζιλμπερτ πέθανε, και είναι πιά άργά. Πέθανε άφανής, άπογοητευμένος... Την στιγμή που χιλιάδες γυναίκες τοú έμεναν μυστικά πιστές και κλαίουν τώρα που σκέπτονται ότι «έκείνος» δέν θα τό μάθη ποτέ.

Θ' άρκοισε να τοú έστελνε μια επίτολη καθεμιά από τις γυναίκες αυτές για να ξαναβρή ο Τζιλμπερτ την έμπιστοσύνη σ'όν έαυτό του και να επιτύχη πάλι την εύνοια των ισχυρών τοú Χόλλυγουντ που δέν τον ήθελαν πιά και τοú έλεγαν με σκληρή ελλικρίνεια:

—Ό καιρός σας πέρασε! Και πραγματικά είχε πέρασει ο καιρός των ρωμαντικών έραστών και των τρυφερών έρωτευμένων. Είχε έλθει ή εποχή των άθλητών και των άνδρων με τους άπότομους και σχεδόν κτηνώδεις τρόπους. Τον Ροδόλφο Βαλεντίνο και τον Τζών Τζιλμπερτ αντικατέστησαν ο Κλάρκ Γκράιμπλ και ο Πάλλ Μιούνι.

Η τρυφερή αίσθηματικότητα που χαρακτήριζε τον Τζών Τζιλμπερτ δέν είχε πιά καμμία πέραση...

□ □

Ό ήθοποιός αυτός που έλατρεύθηκε άλλοτε από τόσες γυναίκες και έθεωρεϊτο ως ο τύπος τοú «ιδεώδους έραστού» τοú κινηματογράφου, ύπηρξε άτυχής στην ιδιωτική του ζωή. Παντρεύτηκε και χίτρισε τρεις φορές διαδοχικά: με την Λητρικς Τζού, την Ίνα Κλαίρ και την Βιρτζίνια Μπρούς.

Δέκα μέρες πρò τοú θανάτου του, ο Τζιλμπερτ έλεγε σ' έναν γάλλο δημοσιογράφο:

«Η Γκρέτα Γκάρμπο ύπηρξε ή μοναδική αγάπη της ζωής μου. Ξέρω ότι μ' άγάπησε κι' εκείνη, αλλά συναντηθήκαμε πολύ άργά. Η μνήμη τοú Στίλλερ, σ'όν οποίο όφειλε τόσα ή Γκρέτα, έμπόδισε τον έρωτά μας ν' άναπτυχθί. Γιατί δέν βρήκα την δύναμη να έπιμείνο; Μόνο ο Θεός τό ξέρει. Έκείνο που ξέρω εγώ είναι ότι και οι τρεις γάμοι μου, ύπήρξαν βαρύτατα λάθη. Η Γκρέτα μένει πάντα ο μοναδικός μου έρως, ένας έρως τόσο κοντινός και τόσο άπρόσιτος συγχρόνως...»

Σήμερα ή ρωμαντική καρδιά τοú Τζών Τζιλμπερτ που άγάπησε και υπέφερε τόσο έπαψε πιά να χτυπά...

Τό νυφικό όφρεμα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

ή Βιόλα χρωστούσε εύγνωμοσύνη στον Ρουτζέρο — έστω και αν δέν της άφιέρωνε παρὰ μονάχα άραιά: και ποú κάτι θραυδες. Έξ άλλου,

πάντα τοú χρωστούσε εύγνωμοσύνη απ' την εποχή που εκείνη ήταν χαριτωμένη ραφτρούλα κι' εκείνος φοιτητής: ή αιώνια ιστορία δύο νέων που ύστερα χωρίζονται και ξεχνιούνται. Έκείνοι όμως δέν είχαν ξεχάσει.

Έξυπνη, λογική ή Βιόλα ποτέ δέν θα γινόταν θάρος στην ζωή τοú Ρουτζέρο. Είχε δεχθί, αυτό είναι αλήθεια, πρην από λίγα χρόνια τά χρήματα που της έδωκε για τό ραφτάδικό της: τά έπείσκει όμως όλα, χρόνο με τό χρόνο, με εύσυνειδησία και άκαταδεξία.

Έκείνος της είχε δώσει σχεδόν όλα όσα είχε. Γιατί ο Ρουτζέρο ήταν μέν από παλιά άρχοντική οίκογένεια και είχε διπλωμα δικηγόρου, δέν ήταν όμως πλούσιος.

Η Βιόλα θα προτιμούσε να τοúλειπε ο τίτλος που είχε, γιατί τότε θα μπορούσαν να παντρευτούν, όπως κάνει όλος ο κόσμος.

Απεναντίας, όλοι οι συγγενείς της άρχοντικής οίκογενείας, γονείς, άδελφία, θείοι, είχαν συνωμοτήσει έναντίον της Βιόλας και τοú Ρουτζέρο... Κι' ή Βιόλα, άκατάδεκτη, είχε έγκυκλοαλείψει την ιδέα να γίνη δούκισσα, κατορθώνοντας να εξελιχθί, μέσα σ' ένα μικρό χρονικό διάστημα, σάφτοα της μόδας.

Τώρα κέρδιζε πολλά χρήματα. Ήταν άριτωμένη. Έξυπνη. Καί είχε μορφωθί, μέσα σε λίγα χρόνια, μυστικά, με την έλπίδα πως ο Ρουτζέρο θα την παντρευόταν.

Ό Ρουτζέρο, πάντως, την είχε άγαπήσει τόσο πολύ! Της είχε χαρίσει τά νεύατα του χωρίς να λογαριάση ποτέ την διαφορά της κοινωνικής κλίμακος: πως εκείνη ήταν μια ράφτρα κι' αυτός ένας αύθεντικός δούκας. Γι' αυτό, για κάμποσο καιρό, ή Βιόλα είχε πιστέψει πως εκείνος δέν θα μπορούσε ποτέ να την άγαπήση έτσι όπως τον είχε άγαπήσει: με τέτοιο πάθος! Μόνο τώρα είχε άμφιβολίες. Διαισθανόταν σε κάθε στιγμή πως εκείνος ήταν έρωτευμένος.

Ήταν σαράντα χρόνων, κι' ο ένας κι' ο άλλος. Έκείνη έννοιωθε τον έαυτό της γερασμένο, παρὰ τό χαριτωμένο προσωπάκι της και την λεπτή σιλουέτα της. Ένοιωθε τον έαυτό της γερασμένο γιατί είχε άγαπήσει πιά, για δλη την ζωή της. Ένας άνδρας όμως σαραντάρης είναι νέος και μπορεί ακόμα ν' άναπήση! Η Βιόλα συλλογιζόταν τίποτε θαατρινούλες — ποιός ξέρει; Ήταν τόσο καλός μαζί της κι' ίσως να της έκμυσθρευόταν. Ήσαν πιά σαν παλιό άντρώγυνο. Κι' εκείνη, που τον άγαπούσε πιο πολύ, ήταν έτοιμη να τα καταλάβη όλα και να συχωρέση πολλά. Θα περνούσε τό καπρίτσιο...

Ίσως όμως να ήταν και μια άνέλπιδη αγάπη; Της μίλησε πραγματικά κάποιο θραυ, με σβυσμένη φωνή όμως:

—Βιόλα, είναι άνάγκη να σου μιλήσω. Πρέπει να είμαι ειλικρινής μαζί σου. Μήνες τώρα βασανίζομαι για σένα. Ποτέ δέν θα πίστευα πως μπορούσε να συμβή αυτό! Ξέρεις, αγάπη μου,

πως σου είμαι πιστός... Τώρα όμως, χίλια πράγματα συνωμοτούν για να με άποσπάσουν από σένα. Η μητέρα μου είναι ήλικιωμένη, άρρωστη, έπιμένει δέν να παντρευθί. Της έγινε μια έμμομη ιδέα αυτό... Πρέπει να τό αποφασίσω, Βιόλα...

Έκείνη χαμογελούσε, ήσυχη, με τά μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα. Τι άφελής που ήταν, να νομίση ότι μπορούσε να την ξεγελάση!

Δέν είναι αυτό, Ρουτζέρο, τοú είπε κουνώντας τό κεφάλι της, αλλά κάτι άλλο: είσαι έρωτευμένος, αγάπη μου.

Έκείνος έννοιωσε τον έαυτό του άμέσως έξαλαφρωμένο και εύγνώμονα μέχρι δακρύων:

—Ό Θεός να σ' εύλογήση, Βιόλα! Σοú ορκίζομαι—αυτό θέβαιο—πως δέν θα συγχωρήσω ποτέ τον έαυτό μου... Καί δέν έχω θέβαιο την άπαίτηση να με συγχωρήσης και σύ...

Έκείνη ρώτησε, ύστερα από μακρά σιωπή:

—Ποιά είναι;

—Δέν φαντάζομαι να την γνωρίζης. Είναι ή Μαρίζα Μπ... Ό πατέρας της είναι θιομήχανος, πολύ πλούσιος... Είναι μοναχοκόρη...

Για μια στιγμή, ή Βιόλα σκέφτηκε πως θα ήταν γάμος εκ συμφέροντος. Δέν ήταν όμως δυνατόν και πείστηκε άκούγοντας την συγκινημένη, ρλογερή φωνή του:

—Είναι είκοσιτριών χρόνων, άμορφη. Πιστεύω να είναι καλή... Ξέρεις, ή μητέρα μου, δέν θα ήθελε. Δέν είναι ή άναιρευτή νόφη γι' αυτήν. Την παραδέχεται όμως, μόνο και μόνο για να παντρευθί...

Ω! Βιόλα!

Ήταν πολύ συγκινημένος, εκείνη τον λυπήθηκε και προσπάθησε σχεδόν να τον παρηγορήση με καλωσύνη:

—...Και τώρα, πήγαινε, Ρουτζέρο. Ίσως να ξαναϊδωθούμε, αν νομίζης... Θάρρης να με χαιρετίσης πρην; Βλέπεις, τώρα δέν μπορώ καν να σου πω «φθάνει να είσαι ευτυχής»! Τώρα πιστεύω πως θα ύποφέρω πολύ, είναι φυσικό. Άσφαλώς όμως αυτό θα περάση

Τώρα είχε άμφιβολίες. Διαισθανόταν πως εκείνος ήταν έρωτευμένος.

Θά κατορθώσω να σε συγχωρήσω...

—Δεν θέλω να με συγχωρήσεις, Βιόλα!

Τόν ένοιωσε τόσο ευθισμένο μέσα σ' ένα άκαιρο τύψεων, έρωτος, συγχύσεως που κατέληξε να πη, κλαίγοντας, άφου έφυγε εκείνος:

—Θάάνει να είναι εότυχής...

■ ■

Καί θά εξακολουθούσε να τó λέη αύτό, να τó σκέπτεται και να τó έπιθυμεί με την έγκαρτέρησή της και την άπειρογνωμένη της λογική, αν μιά θδομάδα άργότερα, ο Ρουτζέρο δέν της τηλεφώνουσε άφάνταστα πράγματα:

—Βιόλα, σήμερα ή Μαρίζα έρχεται σέ σένα... Για τούαλέτες... "Οχι, δέν ξέρει τί είσαι για μένα! Αυτό τούλάχιστον πιστεύω. Είναι ειλικρινής, θά μού τó είχε πη. Θά της μίλησε κανείς για τά μοντέλα σου... Θαρρώ πως θέλει θραδυνές τούαλέτες και κάτι άλλο... Μπορείς άν θέλεις να μη φανής: άς πουν ότι δέν είσαι. Με συγχωρείς...

—Λαμπρά, Ρουτζέρο.

—Άρχισε να περιμένει, χλωμή και νευριασμένη, την μνηστή του Ρουτζέρο. Είχε νιώσει, ακούγοντας στο τηλέφωνο τά λόγια του, πως αυτό ήταν άνώτερο των δυνάμεων της. Η μνηστή του Ρουτζέρο να πάη στο άτελει της να διαλέξη τούαλέτες! Τούαλέτες θραδυνές, δεξιόσων, νυφικά φορέματα... Άρχισε άπότομα να μισή την νέα και να νιώθη τόν έαυτό της άπελπισμένο, γεμάτο έρωτα, πόνο, μίσος. "Ισως ή νέα νάελε ψέμματα, να τά ήξερε όλα γι' αυτήν, νάρχόταν για να προκαλέση την δυστυχισμένη γρηά που είχε άγαπήσει ο Ρουτζέρο: νάρχόταν, να δη την δυστυχισμένη αντίζηλο νικημένη!

Κι' εκείνος, ποταπά της τó έπέτρεπε αύτό.

Ήταν νικημένη στ' αλήθεια. Μισούσε, με κανέναν όμως τρόπο δέν θά μπορούσε να έκδικηθώ. Η άμορφη κοπέλλα, μόλις είκοσιτριών χρονών, θά πήγαινε σ' αυτήν, θριαμβεύοντας με την άκτινοδόλα νειότη της, περήφανη για τόν έρωτα του Ρουτζέρο. Ντυμένη — άλλοίμονο — με νειότη και έρωτα.

—Είναι ή δεσποινίς Μπ... Έσάς ζητά, δεσποινίς.

Η Βιόλα σηκώνεται όλόρθη. Καί ξαφνικά, ένα χαμόγελο ζωγραφίζεται στά χείλη της. "Ισως να ύπήρχε ένας τρόπος μικροεκδικήσεως που ήταν δυνατή σέ μιά δυστυχισμένη γυναίκα που δέν την άγαπούν πιά. Θά διάλεγε άσκημα φορέματα για την μνηστή του Ρουτζέρο. Δέν της άρκοισε ότι ήταν ντυμένη με νειότη κι' έρωτα; Έκείνη, ή ράφτρα της μόδας θά της συμβούλευε τά πιο τολμηρά φορέματα με χρωματισμούς που δέν ταίριαζαν καθόλου με τόν τύπο της... Η πλούσια νέα, φυσικά θά την πίστευε.

Μήπως δέν ήταν γραμμένο «ΒΙΟΛΑ» με χρυσά γράμματα στο έσωτερικό των μοντέλων; Ναι, θά έντυνε πολύ άσχημα αύτό τó κουτορντιέ. Καί τί την ένοίαζε αν κανείς καταλάβαινε την άπάτη της; Η καλή φήμη της καλλιτέχιδος δέν θά θιγόταν καθόλου: οι σχέσεις με τόν Ρουτζέρο ήταν γνωστές κι' όλοι θά καταλάβαιναν κι' "Ισως θά κορόιδευαν αύτην την κουτή πλούσια νέα. Πήγε εις συνάντησιν της Μαρίζας Μπ..., χαμογελαστή.

Η Μαρίζα δέν ήταν μόνη: ήταν μαζί της δυό νέοι και δυό νέες κι' όλοι μαζί φλυαρούσαν κι' έκαναν πολλή φασαρία. Τό ίδιο κι' ή Μαρίζα, μιά ψηλή, μελαχροινή, ζωρή μ' ένα τσαχπίνικο χα-

μόγελο. Ναι, έπρεπε να της συμβουλευέση χτυπητά χρώματα για να την κάνει να μοιάζει με μιά κοινότητα μπαλαρίνα τού τσίρκου...

Ένας από τούς νέους είπε στην Μαρίζα ενώ παρήλυναν τά μαννεκέν.

—Καλά έκανες και δέν έφερες εδώ τόν γεροδοκκα σου: αύτεις οι άμορφες κοπέλλες θά τού είχαν γυρίσει τά μυαλά.

Η Μαρίζα κι' οι δυό φίλες της γέλασαν. Η Μαρίζα άποκρίθηκε, δίνοντας χαιδευτικά ένα μπάτσο στο μάγουλο τού νέου:

—Άφισε τόν δοκκα μου στην ήσυχία του, Πίππο: δέν ξέρω τί θάδινεις για να ήσουν στην θέση του!

Η Βιόλα δέν άκουσε την ψιθυριστή άπάντησή τού νέου στην μέλλουσα δούκισσα.

Η Μαρίζα κύτταξε τά μοντέλα, χαμογελαστή. Τό πρόσωπό της με την προκλητική έκφραση ήταν εξέθια άμορφο, χωρίς γλύκα όμως. Η γοητεία της ήταν έντελώς έπιφανειακή, άποτελουμένη από παρφομαρισμένη έπιδερμίδα, από θαμμένα χείλη, από μεγάλα βλέφαρα και φλογερό βλέμμα...

«Ο γέρο δοκκας σου...» είχε πη ό νέος: κι' ή Μαρίζα είχε διαμαρτυρηθί τσαχπίνικα και γέλασε δείχνοντας τά κατάλευκα και γερά δόντια της. Μ' αύτά τά δόντια ή δούκισσα των είκοσιτριών χρονών θά καταβρόχθιζε τόν δοκκα των σαράντα. Κι' "Ισως ο νεαρός φίλος να την βοηθούσε, ή "Ισως κανένας άλλος, ή "Ισως πολλοί άλλοι... Δέν θάχανε τόν καιρό της ή μέλλουσα δούκισσα με τó προκλητικό γέλιο της μπαλαρίνας τού ίπποδρομιού!

Βαρειά μελαγχολία κυρίευσε την ψυχή της Βιόλας.

—Θά ήθελα να προβάρω αύτό, είπε ή Μαρίζα δείχνοντας ένα φόρεμα από λευκό βελούδο, κομψό και πολυτελές.

—Μπορώ να μείνω στην πρόβα, δούκισσα; ρώτησε ό νέος.

Κι' ή Μαρίζα γελούσε.

Τότε ή Βιόλα μίλησε με γλύκα. Συμβούλεψε τó λευκό φόρεμα και άλλες τούαλέτες πολύ κομψές κι' άπλές. Η Μαρίζα ήθελε να δη κι' άλλα, μαντά, γούνες, σεμιζέτες. Κι' ή Βιόλα της έδειχνε ότι της ζητούσε. Της έδειξε λεπτά στολίσια, όραιοις τούαλέτες. Η μέλλουσα δούκισσα θά πήγαινε στόν γάμο ντυμένη όπως καμιά άλλη. Η Βιόλα ήξερε πως ντύνοσαν οι δούκισσες.

Η Μαρίζα ήταν ένθουσιασμένη. "Όταν έφυγε, ήταν πιδ εύθυμη κι' από ένα μικρό παιδί. Γελούσε, γελοῦσαν όλοι καταβάνοντας την μαρμαρένια σκάλα.

«Οχι, ή Βιόλα δέν είχε έκδικηθώ. Πως είχε μπορέσει ο Ρουτζέρο να έρωτευθώ αύτην την γυναίκα; Δυστυχισμένη σαραντάρη δοκκα! Θά τόν άπατούσε, θά τόν βασάνιζε, θά τόν καταβρόχθιζε ή νεαρά σύζυγος! Η Βιόλα τó ήξερε. Δέν την μισούσε πιά την αντίζηλό της. Υπέφερε μονάχα: Θά ήθελε νάγκυλιάζε τόν Ρουτζέρο και να τόν παρηγορούσε γλυκά — γλυκά. "Ισως αύτό να συνέβαινε άργότερα. Κι' ή σκέψη πως θάπρεπε μιάν μέρα να τόν παρηγορήσει τής έφερε τέτοιο ψυχικό σπαραγγμό, που δέν τόν φανταζόταν ποτέ!

Τό βράδυ, της τηλεφώνησε ταπεινά: —Ποτέ δέν θά με συγχωρήσεις!

Έκείνη τού άποκρίθηκε ήρεμα, σχεδόν με οίκτο:

—Μά σέ συγχώρησα ήδη, αγάπη μου, Κι' έλεγε την αλήθεια.

ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

Μικρά

...Περίεργα

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ... ΜΑΝΤΗΛΙΑ!

Ξέρετε ποιά ύπήρξε ή πιο περίεργη έφημερίδα τού κόσμου; Είναι ή γαλλική «Δε Μουσούαρ Πολιτική» που έβγαλε στή Γαλλία άπ' τά 1831 ως τά 1833. Ο τίτλος της («Τό Πολιτικό Μανδύλι») ήταν άπόλυτα δικαιολογημένος, γιατί ή έφημερίδα αύτή δέν ήταν τυπωμένη επάνω σε χαρτί, αλλά σε πανί.

Έκείνη την εποχή τó γαλλικό Κράτος είχε φορολογήσει πολύ βαρεια τó δημοσιογραφικό χαρτί κι' ο έκδότης άνθρωπος έξυπνος, και πρακτικός, για να ύπερπηδήσει την δυσκολία δέν θόρηκε άλλο τρόπο καλλίτερο για τά οικονομικά του, από τού να τυπώση την έφημερίδα του σε πανί. Όπως δέ κατάφερε να άγοράση σέ πολύ καλή τιμή μιά όλόκληρη άποθήκη από πανί, μπόρεσε να πουλήσει την έφημερίδα του σέ τιμή πολύ χαμηλή, δηλαδή 30 λεπτά τó φύλλο. Αλλά ο άναγνώστης είχε και ένα επί πλέον πλεονέκτημα άγοράζοντας την έφημερίδα του: ότι μπορούσε μετά τó διάβασμά της να την χρησιμοποιήσσει και για μαντήλι. Η καταναλώσιμη λοιπόν ήταν μεγάλη, γιατί εύκολα μπορούσε κανείς ν' άποχτήση μιά ντουζίνα μαντηλιών χωρίς να χρειασθώ να τ' άγοράση από τά μαγαζιά. Τό πρώτο φύλλο βγήκε τó φθινόπωρο τού 1831, ένα φθινόπωρο κρύο και θροχρό, πού ή άνάγκη τών έφημερίδων - μαντηλιών ήταν άκόμη σπουδαιότερη. Διόλου λοιπόν παράδοξο αν ή πρωτότυπη έφημερίδα γινόταν άνάρπαστη. Την άνοιξη όμως ο αριθμός των άναγνώστων έλαττώθηκε και μετά έναμηση χρόνου ή έφημερίδα διέκοψε την έκδοσή της.

Ένα δείγμα από την περιεργή αύτή έφημερίδα σώζεται σ' ένα μουσείο στό Παρίσι.

Και μιά άλλη έφημερίδα όχι λιγώτερο ιδιόρρυθμη έκανε την εμφάνισή της στή Γαλλία. Ο τίτλος της ήταν «Δε Ναιάντ» («Δι Ναιάδες») επειδή ήταν σιπασμένη από ένα λεπτότατο στρώμα καουτσούκ διαφανούς, που έπέτρεπε έτσι στόν άναγνώστη να την διαβάξη και μέσα στο μαντίνο του.

Πρακτικώτερη όμως άκόμη ύπήρξε μιά Ισπανόλικη που λεγόταν «Δε Αμπαρά» («Η Αμπαρά»), που τυπωνόταν μ' ένα φωσφορικό μελάνι και μπορούσε κανείς να τη διαβάξη και στό σκοτάδι.

■ ■

ΛΟΓΟΣ... ΣΕ ΟΧΤΩ ΓΛΩΣΣΕΣ

Κατά την διάρκεια της τελευταίας συνεδριάσεως τού Διεθνούς Συνεδρίου Φυσιολογίας που έλαβε χώρα στή Μόσχα, ένας Άγγλος σοφός έξετέλεσε έναν γλωσσικό άθλον πρώτης γραμμής.

Άφου άπήντησε άγγλικά τις εύχαριστίες του στόν ρώσο καθηγητή Πάβλοφ, πρόεδρο τού Συνεδρίου, συνέχισε γερμανικά κι' ύστερα γαλλικά. Κατόπι μίλησε Ιταλικά γι' να ύπομνηση τó Συνέδριο που είχε λάβει χώρα στήν Ρώμη κι' όμολόγησε στούς άκροατάς του πως συναντούσε κάποια δυσκολία στήν χρήση τών γλωσσών Σουηδικής, Νορβηγικής και Δανικής: άρχεστανε λοιπόν να χρησιμοποιήση μιά κοινή σκανδιναβική διάλεκτο καταφεύγοντας στά όλλανδικά και στά Ισπανικά για να τελειώση προς μεγάλη έκπληξη τών παρισταμένων, με μερικές ρωσικές φράσεις.

Ο διερμηνέας αύτός της γλωσσομαθείας είναι ο κ. Μπίονγκι, καθηγητής τού Πανεπιστημίου τού Έδιμβούργου.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τήν 'Αμερική τήν ανακάλυψαν... οί λαγοί!

Ο κόσμος άσφαλώς θάταν σήμερα διαφορετικός, αν ένας εύγενής Πορτογάλος δέν έπαρνε εδώ και 500 χρόνια μαζί του επάνω στο κατάρωμα ενός πλοίου δυό λαγούς: έναν άρσενικό κι' έναν θηλυκό!

Ο Πορτογάλος αύτός τέτληεμαν όνομαζόταν Περεστρέλλο, κι' είχε μόλις διορισθώ κυβερνήτης της μικρής νήσου Σάντο-Πόρτο, κοντά στήν Μαδέιρα.

Επειδή ή Σάντο-Πόρτο ήταν άκατοίκητη τó πλοίο παρέλαβε και τούς πρώτους μετανάστες.

Η μικρή παρούκία, διετηρήθηκε και ήκμασε στό νησί επί μερικά χρόνια. Οι δυό λαγοί, οι όποιοι είχαν άφεσθί εκεί ελεύθεροι πολλαπλασιάστηκαν με καταπληκτική ταχύτητα. Κανείς όμως δέν σκέφθηκε να παρηγορηθώ γι' αύτό. Έν τώ μεταξύ, με τόν καιρό ή γυναίκα τού Περεστρέλλο γέννησε ένα μελαχροινό κοριτσάκι τó όποιο βάφτισαν κι' όνόμασαν Φελίπα.

Όσο ή Φελίπα μεγάλωνε τόσο πολλαπλασιζόνταν και οι λαγοί και άρχισαν να μεταβάλλονται σέ δημόσιο κίνδυνο. Κατέτρωαν τά σπαρτά προτού φυτρώσουν και άποθύνοναν όλα τ' άμπελία από τις ρώγες τών τταφυλιών.

Τό κακό έπειτα από λίγο καιρό άρχισε να γίνεται τραγικώτερο. Οι πενσιόμενες όρδες, ών λαγών άρχισαν να τρώνε όλόκληρα δέντρα. "Υστερα τά παιδιά τών άποίκων.

Μετώς σ' αύτόν τόν άπεροδδοκίτο δλεθρο τó τρομοκρατημένο άποικιο Πορτογάλο τó κακό πράγμα, που έπρεπε να κάμουν ή αν να άνασταλείψουν τó νησί πούχε κατακλυσθώ από τούς πενσιασμένους λαγούς.

Αύτό και έγινε.

■ ■

Πέρασαν δέκα χρόνια. Η Φελίπα Περεστρέλλο είχε μεγαλώσει κι' είχε γίνει μιά όραιοτάτη και χαριτωμένη νέα. Όταν μιά Κυριακή και μέσα στήν εκκλησία τού Αγίου Μαρτίνου στή Λισαβόνα, αντίκρυσε για πρώτη φορά τó πυριφλεγές βλέμμα ενός ξένου ο όποίος προσευχόταν μ' εύλάβεια. Κοιτίνας και ένοιωσε μιάν άγνωστη ως τότε ανατριχίλα στό κορμί της.

Η έξ άποστάσεως συνάντηση τών δυό νέων επανέληφθη πολλές Κυριακές στήν ίδια εκκλησία. Ο έρως είχε μιλήσει στίς καρδιές τους. Επί τέλους μιά μέρα έκείνος την ήλπισσε.

Η φωνή του ήταν τόσο γλυκειά και συμπαθητική ώστε, ένα βράδυ, τόν άφησε να τη συνοδεύη σπίτι της. Κατόπι την συναντούσε τακτικά. Πληροφορήθηκε από τόν ίδιο ότι καταγόταν από την Γένοβα, ότι ήταν ναυτικός, και ότι ήταν πολύ φτωχός. Μο-

λαταύτα έπειτα από μερικούς μήνες παντρεύτηκαν. Ο σύζυγος όμως της Φελίπα έξακολουθούσε να παραμένει άνεργος κι' έτσι ή φτώχεια έγκατεστάθηκε μόνιμα στό σπιτικό τους.

■ ■

Στό μεταξύ εκείνο πολλοί Πορτογάλοι έπέστρεψαν και έγκατεστάθηκαν στήν ρημαγμένη νήσο τού Σάντο-Πόρτο. Οι λαγοί άφου είχαν ξεριζώσει και καταβροχθίσει ό,τι ύπήρχε κατόπιιν ψόφησαν όλοι από την πείνα. Η Φελίπα τότε θυμήθηκε ότι στό νησί αύτό είχε κληρονομήσει από τόν πατέρα της ένα μεγάλο κτήμα. Εκεί μπορούσαν να ζήσουν άνετα. Τό σιδερένιο κουτί που στάθηκε ο πρόδρομος της ανακαλύψεως της 'Αμερικής θρόθηκε από τó νειόπαντρο ζευγάρι στή έρείπια τού πατρικού σπιτιού. Όταν δέ ο σύζυγος της Φελίπας τó άνοιξε με άγωνιώδη άνυπομονησία θόρηκε εκεί μέσα κάτι έγγραφα τά όποια ο νεαρός Χριστόφορος κάθε βράδυ καθόταν και τά μελετούσε στό φώς ενός λυχναριού.

Ο πατέρας σου, Φελίπα, της έλεγε κάθε τόσο, γράφει σ' αύτά τά χαρτιά ότι αν ένα πλοίο πλεύσει δυτικά από τó Σάντο-Πόρτο έπειτα από άρκετό καιρό θά φθάση στή Κίνα, και στίς χώρες τών άρωμάτων.

Η γυναίκα του γελούσε:

Ο πατέρας είχε πολύ περίεργες ιδέες. Καλλίτερα να κάψουμε αύτά τά χαρτιά.

Ο Χριστόφορος όμως δέν συμμεριζόταν τις άντιλήψεις της, και κυριευμένος από την τολμηρή φαντασία του έγραψε ένα έντενέστατο γράμμα στό περίφημο τότε γεωγράφο Τοσκανέλλι, τόν όποιον ρώτησε αν οι ύποθέσεις τού μακαρίτη πεθερού του οι σχετικές με την ύπαρξη της ήπειρου που άνέγραφε στά έγγραφα του, ήταν πιθανές.

Ο Τοσκανέλλι τού άπάντησε καταφατικά.

■ ■

Η Φελίπα πέθανε. Καί ή τρελή ιδέα της έξερευνησεως τού δρόμου προς τις 'Ινδίες έκτειράχθηκε στό μυαλό τού Κολόμβου.

Επειτα από 18 χρόνια πραγματοποίησε τó ταξίδι που τόν έδόξεσε, και πού άντι να τόν οδηγήση στίς 'Ινδίες τόν ώδήγησε στήν 'Αμερική. Ότε, αν οι δυό λαγοί δέν μετανάστευαν στό Σάντο-Πόρτο, ή Φελίπα δέν θά πήγαινε να ζήση στή Λισαβόνα. Ούτε θά συναντάτο και θά παντρεύόταν με τόν Χριστόφορο Κολόμβο. Ο Κολόμβος δέν θ' άνεκάλυπτε τά έγγραφα τού Περεστρέλλο, και "Ισως, όπως είπαμε, ή σημερινή ιστορία τού κόσμου να ήταν διαφορετική.

ΠΑΛΗΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Μπάμπης "Αννινος

Ο Μπάμπης "Αννινος γενήθηκε τó 1852 στό Άργοστόλι. Τους πρώτους πος στίχους τούς δημοσίευσε σέ ήλικία 17 ετών. Τό 1870 διεκρίθη σέ ένα διαγωνισμό με την ποιητική συλλογή του «Λυκαυγές». Άργότερα διετέλεσε δημόσιος και προξενικός υπάλληλος και δημοσιογράφος. Έξέδωσε μαζί με τόν Θέμο "Αννινον τó σατυρικό «Άστν» και διετύνη τó περιοδικό «Παρνασσός». Υπήρξεν άκόμη ένας από τούς ιδρυτάς της Έταιρείας Θεατρικών Συγγραφέων. Η έργασία του είναι κυρίως εοθιμογραφική. Τό 1914 πήρε τó χρυσό άριστείο Γραμμάτων και Τεχνών. Ετιμήθη άκόμη με τόν Σταυρό τού Σοτήρος και με τέσσερα παράσημα ξένων Κρατών.

Τό έργο τού Μπάμπη "Αννινος άποκαθίσταθι στήν ελληνική φιλολογία τού παλαιού αιώνα. Είναι μιά δυνατή και ήρεμη σιάς στόν πεζό μας λόγο κατά τó τελευταίο τέταρτο τού 19ου αιώνα. Όταν, νέο παιδί άκόμη, ο "Αννινος είχε άρχισα να γράφει, ή φιλολογική άπόφαση τού τώπου ήταν γεμάτη από συνωφρομένη σοδορότητα και καμψία καθαρολογική δάσανε σόν ρολόι κάθε σελίδα πεζογράφου και έπιδίξε τών άναγνώστη να χαρή, να πάρη μιά βαθιά ενάσα. Ο "Αννινος ήταν αύτή ή ανοή: άρσούλα άνοιξιάτικη χαμόγελο και γέλιο.

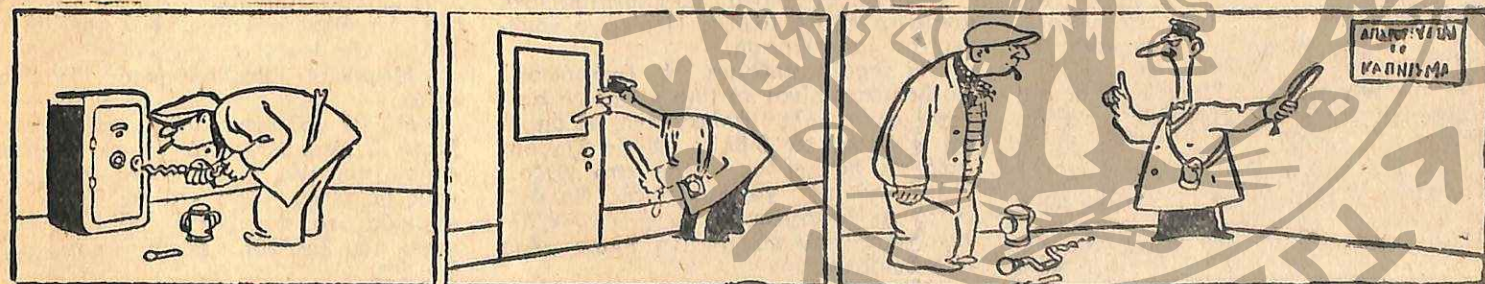
Τό ποίημά του που δημοσιεύθηκε παραστάει είναι ένα άπ' τά καλλίτερα δείγματα τού δραστερού πνεύματος που χαρακτήριζε πάντα τούς στίχους τού "Αννίνου.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Μονάχος! ξέρεις τί θά πη, αγάπη μου, μονάχος; Μέσ' στά όργισμένα κύματα ληομονιμένα βράχια, Γλυκό νερό στολασμένο στής θάλασσας τά δόχη, χαριτωμένο λούλουδο σ' άποθαμμένα στήθη. Άνοιξι χωρίς λούλουδα και χωρίς πρασινάδα. Άστρο χωρίς τσ' άχτίδες σου, φίλ χωρίς γλυκάδα. Βρύση χωρίς μουρουρίσμα, δενδρί χωρίς τά φύλλα, Ξωκλήσι χωρίς λειτουργία, λιβάδι καί κανδήλα. Ρόδο γλυκό της άνοιξης με φύλλα μαρμαρένια, Πουλί χωρίς τó τσίρι που. Έγώ χωρίς έσένα!

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

Ο κ. Πειραχτήρης είναι νυκτοφύλαξ και δέν χαρίζει κάστανα.

Η στέψη του Καρλομάγνου

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΖΑΝ

Πρό παντός να είσαι προσεκτική κατεβαίνοντας απ' το πεζοδρόμιο, είπε η Σολάνζ κλείνοντας την πόρτα.

Η Μαρινέτ κατεβαίνει τα σκαλοπάτια σοβαρά-σοβαρά, με έγνοια. Έχει διαγωνισμό Ιστορίας το πρωί και θα έπιθυμούσε τόσο πολύ να είναι πρώτη ή δεύτερη! Όχι από ματαιοδοξία, αλλά όταν πάει καλά στα μαθήματά της, η μητέρα της την ανταμείβει μ' ένα χαμόγελο... Η Σολάνζ είναι πολύ θλιμμένη.

Κατεβαίνοντας την σκοτεινή σκάλα, η Μαρινέτ θυμάται την εποχή που κατοικούσε σ' ένα ευρύχωρο κι' ανήλιο διαμέρισμα που τα παράθυρά του έβλεπαν στα δέντρα: το σπίτι είχε ασάνσερ κι' αντηχούσε δολοκλήρο απ' κάνα τραγουδία της Σολάνζ. Την εποχή εκείνη, ζούσε ακόμα ο μπαμπάς της Μαρινέτ. Ω! είναι πολύς καιρός που έχει πεθάνει... θυμάται μόνο πώς την σήκωνε στην αγκαλιά του κι' απαντούσε σε όλες τις ερωτήσεις της, τώρα όμως έχει ξεχάσει το πρόσωπό του.

Η Μαρινέτ μπαίνει στον διάδρομο του Ισογείου που φθάνει στον δρόμο.

Δέν ήταν κι' άσκημα στα τρία δωμάτια όπου είχαν μείνει κατόπιν η Σολάνζ με την Μαρινέτ, μαυροφόρες. Ύστερα πήγαν σ' αυτό το μελαγχολικό σπίτι και δεν ξαναγέλασε το χέλι της Σολάνζ. Πώς να γελάσει, όταν μένη καρφωμένη στην ραπτομηχανή όλη μέρα αντίκρισε σ' αυτή την πένθιμη αλλη; Σ' ένα δωμάτιο και σε μία κουζίνα είναι πολύ στενόχωρα κανείς για να παίξει, αν όμως το δολοκλήστον η Σολάνζ χαμογέλουσε λίγο, όπως πριν, θά ήταν υποφερτό... Μά είναι πάντα χλωμή, με το μυαλό πλημμυρισμένο θλιβερές σκέψεις. Όταν της μιλούσαν συχνά δεν απαντά ή απαιτεί να την αφήσουν ήσυχη. Σιγά-σιγά, η Μαρινέτ συνήθισε να ζή αθόρυβα σε μία πολύ μικρή γωνιά, λέγοντας μόνη στον εαυτό της παραμύθια. Δεν μπορείτε να φαντασθείτε τι βαρύ πράγμα είναι για ένα παιδί εφτά χρονών να σηκώνει μόνο το βάρος της άγνοιας.

Η Μαρινέτ αναστενάζει παίρνοντας τον δρόμο για το σχολείο.

Κι' αυτός ο διαγωνισμός!... Μελέτησε, μελέτησε βέβαια, έχει αυτοπεποίθηση, θυμάται καλά τις χρονολογίες...

Ο Καρλομάγνος έστέφθη αυτοκράτωρ το έτος... Τι άστείο, κι' όμως χθές το βράδυ το θυμόταν τόσο καλά... Μπορεί και να πάρη κακό βαθμό μ' αυτή την ξεχασμένη χρονολογία... Ο Καρλομάγνος... Ο αυτοκράτωρ με την πλούσια γενειάδα... ο προστάτης άγιος των μαθητών... ναι!... τότε έστέφθη;... Πρέπει να το μάθω με κάθε θυσία!...

Η Μαρινέτ προχωρεί κατά μήκος του πεζοδρομίου, φυλλομετρώντας το βιβλίο της.

—Οί Γαλάται... Α... έδώ είμαστε! Ο Καρλομάγνος έστέφθη αυτοκράτωρ το έτος...

Απότομα έφθασε στο τέλος του πεζοδρομίου... Η Μαρινέτ πατά στα κούφια... Ένα αυτοκίνητο φρενάρει ξα-

φνικά... Φωνές... Αίματα...

Ο θόρυβος μιας συνομιλίας ξυπνά την Μαρινέτ:

—Πιστέψτε με, κυρία μου, λέει ψιθυριστά η φωνή της θυρωρού, το καλλίτερο είναι μία δίκη...

—Δεν είμαι αυτής της γνώμης, απαντά η φωνή της Σολάνζ. Ο κύριος φέρθηκε με τόση ευγένεια. Έστειλε τους καλλίτερους γιατρούς, έρχεται καθεμέρα να παίρνει ειδήσεις της...

—Κι' αν της μείνη σημάδι της καυμένης της μικρούλας.

—Ο χειρουργός βεβαιώνει πως δεν θά μείνει κανένα ίχνος απ' το δυστύχη-

Είναι βαρύ πράγμα για ένα παιδί να σηκώνει μόνο το βάρος της άγνοιας του

μα. Να βλέπατε την τρομάρα του νέου όταν μούφερε το κοριτσάκι μου! Ήταν ξετρελλαμένος, μου ζητούσε συγνώμη, εξαγούλησε όλη νύχτα στο προσκέφαλό της...

—Για σκεφθείτε και την αγωνία που ζήτη, τρεις βδομάδες τώρα κυρία μου...

Η Μαρινέτ είναι έκπληκτη: ώστε κοιμάται τόσες μέρες; Περιέργο, νοιώθει ακόμα κούραση.

...Τι όρατο πράγμα η ανάρρωση! Το δωμάτιο είναι το ίδιο κι' όμως φαίνεται ολωσδιόλου άλλαγμένο. Η δημιουργή κούκλα, τα βιβλία με τις ζωγραφίες τα λουλούδια μέσα στο βάζο... και το γλυκό χαμόγελο της Σολάνζ. Αυτό το χαμόγελο τ'α δείχνει όλα αλλοιωτικά, σαν να υπαίνη ήλιος μέσα στο δωμάτιο.

Τέλος, είναι ευχάριστο να δέχεται

καθεμέρα την επίσκεψη ενός κυρίου που κάθεται κοντά στο προσκέφαλο της Μαρινέτ, που της μιλά γλυκά που της φέρνει τόσα παιχνίδια, δώρα και που της υποσχέθηκε να την πάρη μαζί του με το αυτοκίνητο, μόλις σηκωθεί στο πόδι.

—Όταν δυναμώσης, της είπε χαμογελώντας, θά σε πάω περίπατο με το παλιό αυτοκίνητο που σου κανε τόσο κακό. Θέλεις;

—Μαζί με τη μαμά, ναι!

Κι' η Σολάνζ με ευτυχισμένο ύφος πρόσθεσε:

—Σύμφωνοι!

Εδώ και κάμποσες βδομάδες, η Σολάνζ περιποιείται πιο πολύ τον εαυτό της: χτενίζεται πιο προσεχτικά και προσέχει το μανικιούρ της. Και να που άποψε, γέλασε! Η Μαρινέτ ένοιωσε μεγάλη συγκίνηση, γέλασε κι' αυτή κι' ο φίλος γελούσε βλέποντάς της να γελούν.

Την επομένη, η Σολάνζ τραγουδά γυρίζοντας την μηχανή. Η Μαρινέτ συγκρατεί την αναπνοή της. Κι' όταν διακόπτεται το τραγούδι, τολμά να ζητήσει:

—Τραγουδά ακόμα, μαμά!

Κι' η Σολάνζ ξαναρχίζει το τραγούδι. Ί! πολύτιμος, ο φίλος! Θαρρείς και μαντεύει τις κρυφές επιθυμίες της Μαρινέτ. Την στιγμή που έπρόκειτο να φύγη, ρώτησε την μικρή:

—Αφού γιατρεύτηκες, θά με θέλεις πάντα κάθε βράδυ;

Κι' αυτή που φοβόταν τόσο πολύ μήπως δεν της ξαναρθή! Τον αγκάλιασε και τον φίλησε με όλη της την ψυχή.

Η αυτοκινητάδα. Δέντρα, πουλάκια, γαλανός οθρανός, όλα φαίνονται ολοκαίνουργια. Στην επιστροφή, είναι σουρούπο. Η Μαρινέτ ρωτά, με μισόκλειστα μάτια:

—Ποιό έτος έγινε η στέψις του Καρλομάγνου;

Χωρίς να στραφεί, ο φίλος απαντά: —Το έτος 800...

Μιά ανάμνηση: μόνο ο μπαμπάς απαντά έτσι πρόθυμα στις ερωτήσεις. Η Μαρινέτ στρέφει το βλέμμα και βλέπει το κεφάλι της μαμάς της ν' άκουμπά μ' έμπιστοσύνη στον ώμο του φίλου...

—Αραγε να είναι ο μπαμπάς;

Η Σολάνζ παντρεύτηκε τον φίλο κι' οι τρεις τους σε μιάν δημιουργία βίλλα τριγυρισμένη με κήπο. Πάλι ήσυχα, ξεγνοιασιά, γέλια, τραγούδια.

Η Σολάνζ, μία μέρα, βλέπει την Μαρινέτ να άκρωτηριάζη μ' ένα ψαλλίδι το βιβλίο της Ιστορίας της.

—Μαρινέτ! Τρελλάθηκες; Τι είναι αυτά;

—Μη με μαλώνεις, μαμά, απαντά σοβαρά η Μαρινέτ. Για να τον ευχαριστήσω που μ' έκανε τόσο ευτυχισμένους θέλω να κόψω και να βάλω σε κορνίζα το πορτραίτο του Καρλομάγνου που έστέφθη αυτοκράτωρ το έτος 800.

ΚΛΩΝΤ ΖΑΝ

ΜΙΑ ΧΩΡΙΚΗ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Αννα Στέν

Η Αννα Στέν γεννήθηκε στο Κίεβο, στη Ρωσία. Παιδί ακόμα, διδάχθηκε από τον πατέρα της τους εθνικούς χορούς της πατρίδας της. Η μητέρα της ήταν σουηδικής καταγωγής και είχε αρκετά έντονο θεατρικό ταλέντο. Μά η πρόωρη μητρότης της, μετά τον γάμο της, της απέκλεισε γρήγορα την θεατρική καριέρα. Φαίνεται όμως ότι όλο αυτό το ταλέντο που δεν κατάρθωσε να εκδηλωθή, μεταβιβάστηκε, ισχυρότερο ακόμη, στην κόρη της την Αννα. Μόλις άρχισε η Αννα τις πρώτες σοβαρές σπουδές της εξεργάγη η ρωσική Έπανάσταση κατά την όποια σκοτώθηκε ο πατέρα της. Η Αννα αναγκάστηκε τότε να εργασθή ως σερβιτόρα σ' ένα ρεστοράν για να μπορέση να ζήσει την άρρωστη μητέρα της και την μικρότερη αδελφή της. Πέρασαν μήνες εξαντλητικής φτώχειας και δυστυχίας, μά όλα αυτά δεν κατάρθωσαν να κλονίσουν την κλίση της στο θέατρο και την πεποίθησή της στο ταλέντο της. Έτσι, κατέληξε να την διακρίνη ο μεγάλος ρωσός σκηνοθέτης Στανισλάβσκυ, ο οποίος την εισήγαγε στην Ρωσική Ακαδημία του Κινηματογράφου.

Σε ηλικία δέκα οκτώ χρόνων έφυγε για τη Μόσχα, όπου έρμήνευσε στο θέατρο διάφορους ρόλους από τα άριστουργήματα του Ίψεν, του Μαίτερλινγκ, κ.ά.

Λίγο διάστημα αργότερα, έπέτυχε τον πρώτο μεγάλο ρόλο της στον κινηματογράφο, στο «Κίτρινο Διαβατήριο», και προσελήφθη από μία γερμανική φέρμα όπου «γύρισε» τους «Αδελφούς Καρμυζώφ». Ύστερα από την μεγάλη επιτυχία που είχε σ' όλη την Ευρώπη με την ταινία αυτή, ο Σάμουελ Γκόλντγουϊν την προσέκαλε στην Αμερική.

Εκεί, δεν έπαυσε να καταπλήττει τους Αμερικανούς και πρό πάντων το Χόλλυγουντ.

Εφθασε στο Χόλλυγουντ χωρίς να έχει ούτε μία λέξη αγγλική. Αρχισε λοιπόν έπειγόντως να μαθαίνη αγγλικά. Δεν βγήκε καθόλου έξω, δεν ένεφανίσθη σε κανένα κέντρο της μόδας, δεν δέχθηκε κανένα και άρνήθηκε όλο τον διαφημιστικό θόρυβο που της ετοίμασαν.

Δεν την ενδιέφερε παρά ένα πράγμα μονάχα: να μάθω αγγλικά. Δεν έδινε πεντάρα για το «τί θά πουν!». Δεν ήθελε ν' ασχολούνταν μαζί της προτομή αποδείξη την αξία της. «Όταν θά τελειώσω το πρώτο μου φιλμ, έλεγε, και δώ ότι επέτυχ, τότε θά βγώ έξω και θά μιλήσω». Ως τότε όμως δεν έχω τίποτα να πώ». Και πραγματικά, δεν είπε τίποτα επί δυό χρόνια κι' έμεινε τόσο αποτραπηγμένη που την είχαν έντελως ξεχάσει όταν παρουσίασαν στον κινηματογράφο την «Νανά» με μία μεγάλη επιτυχία.

Κανείς δεν θυμόταν πιά την κοπέλλα αυτή, εκτός από τον Σάμουελ Γκόλντγουϊν ο οποίος, κατά τα δυό αυτά χρόνια, της κατέβαλλε κανονικώτατα τόν έβρομαδιστικό μισθό της, 25.000 φράγκα.

Τότε μόνο, η Αννα Στέν, άρχισε να

βγαίνει και να παρουσιάζεται στον κόσμο. Ύστερα «γύρισε» την «Ανάσταση» του Τολστόϊ. Η ταινία αυτή στην όποια επιβεβαιωνόταν το άμφισβήτητο ταλέντο της, έφερε με το μέρος της και τους τελευταίους σκεπτικιστάς. Η Αννα Στέν είχε βρή πραγματικά στον ρόλο αυτό της άπλοϊκής χωρικής τάν τόνο εκείνο που μόνο η πείρα της ζωής και της δυστυχίας μπορεί να δώση σ' έναν άνθρωπο. Γιατί τ'ά βάσανα που τράβηξε η Αννα Στέν στα νειάτα της, την έχουν μαρκάει με την ανεξίτηλη σφραγίδα των. Την έκαναν να ένασκαρύνη, μ' έναν τρόπο ιδεώδη, τους πόνους, τις χαρές και τις έλπίδες της μάξης των χωρικών, και όλων εκείνων των ταπεινών ανθρώπων του λαού.

Και αυτό, το κατάλαβαν τόσο καλά οι παραγωγοί, ώστε και στο τελευταίο της φιλμ της διάλεξαν πάλι ένα ρόλο χωρικής και προσέκαλεσαν ένα σκηνοθέτη περίφημο για τα χωριάτικα φιλμ, τον Κίγκ Βιτόρ, και της έδωσαν για συμπαίκτη ένα πραγματικό παλληκάρι της έξοχης, τον άρρενωπο Γκάου Κοϋπερ. Νά γιατί η «Νύχτα του Γάμου» δίνει μία τόσο με-

γάλη έντύπωση δυνάμεως και αληθείας. Κατά την πραγματοποίηση του φιλμ αυτού, έλαβαν χώραν μερικά διασκεδαστικά γεγονότα που δίνουν μία ιδέα της πραγματικά αληθινής ατμοσφαιρας στην όποια «γυρίστηκε» το φιλμ.

Το σενάριο ώριζε για την πρώτη μέρα μία έρωτική σκηνή μεταξύ της Αννας Στέν και του Γκάου Κοϋπερ. Όταν εξήγησαν στους δυό πρωταγωνιστάς τι περιέμεναν απ' αυτούς, έκείνοι κοκκίνισαν σαν δυό παιδιά που συλλαμβάνονται απ' αυτοφάρω να τρώνε γλυκά κρυφά απ' τους άλλους.

Η Αννα Στέν έδήλωσε ότι δεν μπορούσε να «γυρίση» μία έρωτική σκηνή μ' έναν άνδρα που τον αντίκρυζε για πρώτη φορά. Αναγκάστηκαν λοιπόν να αναβάλουν τη σκηνή αυτή γι' αργότερα. Ήταν η πρώτη φορά που μία ήθοποιός ήρνεϊτο να «γυρίση» μία έρωτική σκηνή με την πρόφαση ότι δεν γνώριζε ακόμη καλά τον καρτεναίρ της.

Η Αννα Στέν φορεί στο φιλμ αυτό τα ίδια παπούτσια που φορούσε ήδη στην «Νανά»: Ένα ζευγάρι υψηλά μποτίνια που είχε αγοράσει από το Παρίσι 49 φράγκα πριν φύγει για την Αμερική.

Τά παπούτσια αυτά έλλωστε τά φορούσε και στα τρία φιλμ που γύρισε στην Αμερική και άρχίζει να είναι τόσο προληπτική σχετικά μ' αυτά όσο και ο Σαρλό για το περίφημο μαπουτονάκι του.

ΡΟΜΠΕΡ ΦΡΕΝΚΕΛ

Μία έκφραστικώτατη φωτογραφία της Αννας Στέν.

ΕΝΑ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΜΕ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΕΛΟΣ

Ο Ζαφέ ύστερα από την αποτυχία που του έκανε ο Ζιλμπέρ, μετανοεί για την συμπεριφορά του απέναντι του Νεριάλ. Και ετοιμάζεται να πάει ο ίδιος να τον βοηθήσει να ζήσει, εδμούρησε όλη αυτή την κατάσταση εις βάρος του.

11. (Η συνέχεια)

Ποιος σου παρουσίασε ως παγίδες και το ευγενικό του φέρεμα και τα χρηματικά του δάνεια και την επιμονή του ακόμα να το υποσχεθής πώς δεν θα ξαναπαίξεις; Έγώ... Ποιος λοιπόν, παραλληλίζοντας το παλιό παράπτωμά του με τις άλλες ενδείξεις σου τον παρουσίασε για τέλειό άπατεάνα; Πάντα εγώ... "Αν λοιπόν κάποιος το όφειλε επανόρθωση αυτός είμαι εγώ. Μά, Ζιλμπέρ, δεν έχω ανάγκη να πάω μόνο για σένα στο Ταμαρίς, να τον ρωτήσω, να καταλάβω... Πρόσεξε στα λόγια μου, παιδί μου, και να θυμάσαι σε όλη την ζωή σου τί σου λέει σήμερα ένας γέρος βαθεία συγκινημένος που διαπίστωσε σε σένα το συναίσθημα της ευθύνης, τον πόθο να εκτιμήσης μόνος σου τον έαυτό σου που χαρακτηρίζει τον τίμο άνθρωπο. Δεν είναι κανείς υπεύθυνος μονάχα για τις δικές του πράξεις. Είναι υπεύθυνος και για τις πράξεις των άλλων, όταν είναι ή έμμεση άφορμή. Σ' έναν ψαλμό υπάρχει μια φράση που λέει: «Ποιος γνωρίζει όλα τα αμαρτήματά του; Εξάγνισέ με Κύριε, για όσα δεν γνωρίζω...». Όσες φορές συλογιζόμουν τον γραμματέα μου, έδω και χρόνια, αυτός ο ψαλμός μουρχόταν στην μνήμη. "Αραγε είχα φερθεί καλά δείχνοντάς του τόσο σκληρότητα; Γιατί το φέρθηκε πολύ σκληρά, όπως θα το φερνόμουν και πάλι σε κάθε ανάλογη περίπτωση. Μου κάνει μια μεγάλη εκδούλευση, φίλε μου, δια φωτίζοντάς με με την εξομολόγησή σου! Εκείνο όμως που έμαθα, είναι γιατί ο Πιέρ-Στεφάν φέρθηκε κατ' αυτόν τον τρόπο. Είναι η ιστορία του χαρακτήρος του. Τώρα το αντιλαμβάνομαι.

Είχες αυτόν τον πυρετό των τύψεων που έχει τα παραληρήματά του όπως κι' ο άλλος. Το περιστατικό που επέδρασε στο πεπρωμένο του υπήρξε η κλοπή στο σπίτι μου κι' ο τρόπος με τον οποίο τον έδιωξα. Όταν τον ξαναβρήκα, κοσμικό χορευτή στο «Παλάς» ή πρώτη μου σκέψη ήταν ότι έφταιγα λίγο κι' εγώ που έβασε. "Αργότερα, είχα βασικούς λόγους για να πιστέψω πως ήταν φύσει δειστρομαμμένη. Αυτή η ιστορία του κοσμήματος όπως την είχα αντιληφθεί! "Η κατάθεσή σου μου ξανάφερε τις παλιές αμφιβολίες. «Ποιος να ήταν, στ' αλήθεια; Θά προσπαθήσω να μάθω...».

—Κι' αν άρνηθι να συζητήση μαζί σας; είπε ο Ζιλμπέρ.

Καί πρόσθεσε με θλίψη:

—Ω! Δεν ακούσατε το γέλιο του, όταν προχώρησα έναντιόν του... "Ήταν σαν να είχα δεχτή ένα χαστούκι. Δεν ή'ορώ να υποφέρω να σκέπτεται για ένα τι σκέπτεται.

—"Αν με άποφύγη... αποκρίθηκε ο Ζαφέ. Θά έχης όλο τον απαιτούμενο καιρό να το γράφης. Θά σου γράψω το γράμμα. Μην ανησυχής όμως; δεν θά με άποφύγη. "Όταν διακόψη κανείς σαν κι' αυτόν, κάθε σχέση με όλο το περιβάλλον του και το παρουσιασθή ή ευκαιρία να εξηγηθί με κάποιον που το αντιπροσωπεύει, την αδράχνη την ευκαιρία και μιλεί μ' αυτόν. Θά τον κρίνω στο σημείο αυτό.

Καθώς βρίσκονταν μπροστά στο «Μήδεια Παλάς», κάλεσε με το χέρι έναν σωφέρ και έπειτα, γυρνώντας στον Ζιλμπέρ.

—Μιά υπόσχεση, μόνο: Ούτε λέξη στην αδελφή σου. Για να γιατρευθί, πρέπει να εξακολουθήση να βρίσκεται στην πλάνη. Το ξέρω. Θά υπέφερε πολύ ακούγοντάς την να σου λέη πως περιφρονεί αυτόν τον άνθρωπο. Να το υποφέρης, αυτό είναι για σένα ο εξαγνισμός: "Αλλωστε, όφειλεις και στον ίδιο αυτήν την σιωπή, αφού ο ίδιος θέλησε να τον πιστέψη εκείνη ως ένοχο.

—Γιατί όμως το θέλησε; ρώτησε ο Ζιλμπέρ.

—Θά το μάθω, απάντησε ο Ζαφέ. "Ήδη, είχε ανεβή στο αυτοκίνητο, λέγοντας στον σωφέρ:

—Στο Ταμαρίς, «Εδέμ 'Οτέλ».

Και καθώς έφυγε το αυτοκίνητο, έσκυψε απ' το παράθυρο για να πη και πάλι:

—Ούτε λέξη στην Ρενέ και καλή απόταμωση σε λίγο.

X

Ο δρόμος του 'Υέρ πρὸς τὸ Τουλάιν, ὕστερα στὸ Ταμαρίς, μὲσφ τοῦ Σέζν ἦταν πολὺ ὁμορφος τὸ ἀνοιξιὰτικο ἐκείνο ἀπόγευμα μὲ τὶς βίλλες ποὺ προβάλλουν ἀνάμεσα στὶς φοινικιές, τὶς ἀνθισμένες κερασιές, τὰ πράσινα κλήματα καὶ τὰ δυὸ περήφανα βουνὰ ποὺ τὸν δεσιπόζουν. Περιττὸν νὰ λεχθῇ πὼς ὁ Ζαφέ οὔτε ἓνα βλέμμα σχεδὸν δὲν ἔρριξε στὸ φωτεινὸ αὐτὸ προβληματικὸ τοπίο. Δὲν εἶχε τῇ ψέμματ᾽ ἀναφέροντας στὸν Ζιλμπέρ Φαβύ τὰ λόγια τοῦ ψαλμοῦ ποὺ σχολίαζε ὁ Πασκάλ στὸ «Μυστήριον τοῦ 'Ιησοῦ»: «"Αν γνῶρίζεις τὰ αμαρτήματά σου, θά ἀποκαρδιωθῶς...» Θά τὰ γνῶρίζεις ἐνόςφ τὰ πληρώνεις. Μετανόησε λοιπὸν γιὰ τὰ κρυφὰ σου αμαρτήματα καὶ γιὰ τὴν κρυμμένη κακία ἐκείνων ποὺ γνῶρίζεις...».

"Ήταν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θέλουν, στὰς δυσμὰς τοῦ βίου τους νάχουν τακτοποιήσῃ ὅλο τὸ παρελθόν τους, ταπεινώνοντας τὸν ἑαυτὸ τους μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἀνεπανορθώτων πλανῶν ἐπανορθώνοντας μὲ κάθε θυσία τὶς ἄλλες. "Αραγε θά μπορούσε νὰ κάνῃ λίγο καλὸ στὸν Πιέρ-Στεφάν; Ναί, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ γυιὸς μιάς γυναικὸς ποὺ εἶχε τόσο θαυμάσει, τόσο εὐλαβηθῇ, διατηροῦσε μερικὲς ἀπ' τὶς ψυχικὲς ἀρετὲς τῆς μητέρας του. "Η διαγωγή του ἡ τόσο καταπληκτικὴ στὴν γενναιοδωρία τῆς ἀπέναντι τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ρενέ, τὸ ἀποδείκνυε. "Η εἰκόνα αὐτῆς τῆς ευγενικῆς γυναικὸς, γιὰ τὸν θάνατό τῆς ὁποίας ἦταν χωρὶς νὰ θέλῃ συνυπεύθυνος κι' ἡ σκληρότης του γιὰ τὸν ἄλλον, γραμματέα του, ἐρχόταν μπροστὰ στὰ μάτια του. Θαρροῦσε πὼς ἀκούγε τὴν φωνὴ τῆς νὰ τοῦ λέη ὅπως ἄλλοτε: «Φανήτε καλὸς γι' αὐτόν!» Πὼς νὰ τὸν βοηθήσῃ ὁμοῦ; "Υπο ποίαν ιδιότητά; Ποιὸ λόγο εἶχε ὁ ψευτο-Νεριάλ νὰ αὐτοκατηγορηθῇ στὰ ψέμματα στὸν ἀστυνόμο καὶ στὴν νέα; "Ο οἰκτὸς του γιὰ ἓναν συνάδελφό ποὺ ἡ περιπέτειά του ἐμοιάζε μὲ τὴν δική του, νὰ ἦταν ἄραγε ἀρκετὸς γιὰ νὰ προκαλέσῃ μιά λύση ποὺ ἡ μακροχρόνιος πείρα του τὴν χαρακτηρίζε ως ἐντελὼς ἀπίθανη γιὰ ἓναν ἄνδρα σὰν τὸν Πιέρ-Στεφάν; Τέτοια ὑπόθεσις δὲν εἶχε ὑποστηρίξει ποτὲ στὴν ζωὴ του...

Τὸ αυτοκίνητο τώρα διέσχισε ἓνα δάσος πεύκων ποὺ τοῦ θυμίζει μιά φράση τοῦ Τουργκένιεφ: «"Η ξένη ψυχὴ εἶναι ἓνα σκοτεινὸ δάσος». Σὲ λίγο προβαλλὰν οἱ βίλλες τοῦ Ταμαρίς κι' ὕστερα φάνηκε ἡ πρόσοψιν ἑνὸς κτιρίου ἀπάνω στὴν ὁποία ἦταν μιά ἐπιγραφή μὲ χρυσὰ γράμματα. «Εδέμ-Οτέλ». "Απὸ τὸ βάθος μιάς βεράντας ἐρχόνταν οἱ ἡχοι μιάς ὀρχήστρας. Σιλουέτες χορευτρίων καὶ χορευτῶν ἀναγράφονταν πίσω ἀπ' τὰ τζάμια. "Ενας θυρωρὸς προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του. "Ο Ζαφέ τὸν ρώτησε ἂν μπορούσε νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν κ. Νεριάλ.

—"Ο κ. Νεριάλ διευθύνει τὸ χορευτικὸ τσάι, τοῦ ἀπάντησε ὁ θυρωρὸς μὲ

γερμανικὴ προφορὰ ποὺ δικαίωρε τὶς παρατηρήσεις ποὺ εἶχε κάνει ὁ Ζαφέ πρὸ ὀλίγου γιὰ τὴν ἐπιδρομὴ τῶν ξένων στὴν Κυανὴ Ἀκτὴ.

—Θά τὸν περιμένω, εἶπε ὁ Ζαφέ. "Αν ἔχη ὁ κύριος τὴν καλωσύνη νὰ μῇ στὸ σαλονάκι, κοντὰ στὴν αἶθουσα χοροῦ;... εἶπε ἓνας Ἱταλὸς γκρούμ.

Τὸ γκαρσόνι, ἓνας Μαρσεγιέζος, προσφέρθηκε προθυμότετα:

—Μήπως προτιμᾷ νὰ καθήσῃ ὁ κύριος στὸ σαλόνι τοῦ χοροῦ; Θά βρῶ ἓνα τραπέζακι γιὰ τὸν κύριο...

—"Οχι, εἶπε ὁ Ζαφέ, δίνοντάς του ἓνα εἰκοσόφραγκο. Δὲν ἔχω καιρὸ. Θάθελα μόνο γιὰ μερικὰ λεπτὰ νὰ συνομιλήσω μὲ τὸν κ. Νεριάλ...

—Τὸν νέο χορευτή; Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶναι καὶ τόσο εὐκολο αὐτὸ κύριε. Μόλις τὸ ἀπόγευμα μᾶς ἔχει ἔρθῃ ὁ νέος χορευτὴς, κι' ὅλες οἱ γυναῖκες τὸν ζητοῦν. Εἶναι ἓνας «άσος» φαίνεται. Θά φροντίσω ὁμοῦ νὰ σᾶς τὸν στείλω...

Καί ἐνῶ τὸ ὑποχρεωτικὸ γκαρσόνι ἔφυγε ἀπὸ ἓναν στενὸ διάδρομο ποὺ ἐβγαζε στὴν ἐξέδρα τῆς ὀρχήστρας, ὁ Ζαφέ, κρυμμένος σὲ μιά γωνιά πίσω ἀπὸ τὴν μεγάλη τζαμαρία παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις τοῦ κοσμικοῦ χορευτοῦ ποὺ χόρευε τὶς κυρίες. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Νεριάλ χόρευε μὲ τὸν μὴν Ἑγγλέα πενηντάρρα, ξερακιανὴ καὶ ψηλὴ σὰν στέκα ποὺ τὸ κατακόκκινο πρόσωπό της μαρτυροῦσε τὴν κατάχρησιν ποὺ ἔκανε στὰ οἰνοπνευματώδη. "Ο νέος τὴν χόρευε μὲ μιά λεπτότητα ποὺ ἔσωζε τὸν καθυστερημένο χορευτικὸ της ὀιστρο ἀπ' τὴν γελοιοποίησιν. Προσεκτικὸς καὶ χαμογελαστός, φαίνονταν νὰ εἶχε ξεγᾶσει τὴν λυπηρὰ σκηνὴ ποὺ τὸν εἶχε φέρῃ ἀντιμέτωπο μὲ τὸν Ζιλμπέρ. Μόλις ξαναγύρισε πίσω τὴν ἡλικιωμένη ντάμα του στὸ καθίσμα τῆς, μιά νέα, δροσερὴ καὶ χαριτωμένη σηκώθηκε καὶ προχώρησε τολμηρὰ πρὸς αὐτόν. Αὐτὸ ὁμοῦ δὲν ἐμπόδισε τὸν ριψοκίνδυνο Μαρσεγιέζο νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ πῇ δυὸ λόγια στὸ αὐτὸ τοῦ χορευτοῦ.

«"Ο Νεριάλ κούνησε τὸ κεφάλι του κι' ἄρχισε νὰ χορεύῃ πάζο-ντόμπλε μὲ τὴν νέα. Τώρα τὸ κορμί του φαίνονταν νὰ ζωηρεύῃ ὀλολήρη. Τὰ μάτια του ἀκτινοβολοῦσαν. Αὐτὴ ἡ δροσερὴ κοπέλλα ἀποτελοῦσε μαζί μὲ τὸν Νεριάλ ἓνα ἁρμονικὸ ζευγάρι ποὺ ὅλοι στὸ μᾶρ διέκοψαν τὸ ρυθμικὸ «ρούφηγμα» τοῦ «Μανχάτταν» καὶ τοῦ «Οὐίντοβ» σμαῖλ» γιὰ νὰ τοὺς κυττάξουν.

—"Ο κ. Νεριάλ θάρρη νὰ συναντήσῃ τὸν κύριο. Θά σᾶς τὸν φέρω εὐθὺς μόλις τελειώσῃ αὐτὸς ὁ χορὸς, ψιθύρισε ὁ Μαρσεγιέζος, ἐπιστρέφοντας κοντὰ στὸν Ζαφέ.

Καί πρόσθεσε με οἰκειότητα ὁλωδὸ-όλο μεσημβρινού:

—Δὲν σᾶς τὸλεγα πὼς εἶναι «άσος!».

«Ἀρκεὶ νὰ μὴν ἐπαναλάβῃ τὸ κόλπο τοῦ «Μήδεια-Παλάς» καὶ τὸ σκάση σκεπτόταν ὁ Ζαφέ. Δὲν κυττάζει πρὸς τὸ μέρος μου. Εὐτυχῶς ποὺ εἶμαι κρυμμένος ἐδῶ. Πότε ὁμοῦ θά τὸν φέρῃ τὸ γκαρσόνι;... Αὐτὴν τὴν φορὰ δὲν θά τὸν ἀφήσω νὰ μοῦ ξεφύγῃ...».

Κύτταζε, ἐνῶ σκεπτόταν ἔτσι, τὶς δυὸ ἐξόδους, ποὺ ἡ μιά ἦταν στὸ ντάνσιν κι' ἡ ἄλλη στὸν προθάλαμο τοῦ ξενοδοχείου. Σὲ λίγο ἡ ὀρχήστρα ἔπαυσε κι' ὁ χορευτὴς διέσχισε τὴν σάλα γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ σαλονάκι. Στὸ κατῶφλι

σταμάτησε ἐκπληκτὸς βλέποντας τὸν Ζαφέ. Αὐτὸς μόλις τὸν εἶδε προχώρησε καὶ βάζοντας τὸ χέρι του στὸν ὦμο:

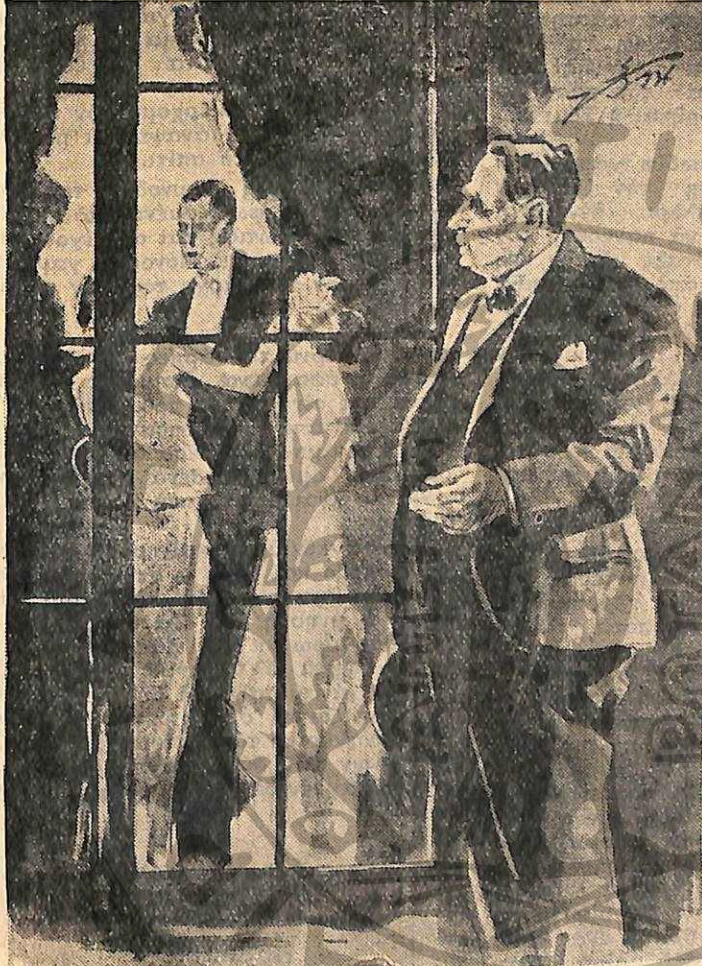
—Πιέρ-Στεφάν, τοῦ εἶπε μιλώντας του στὸν ἐνικό ὅπως ἄλλοτε, δὲν θά σὲ κρατήσω γιὰ πολλὴ ὥρα, πρέπει ὁμοῦ νὰ σοῦ μιλήσω. Πρέπει.

—Σᾶς ἀκούω, κύριε, εἶπε ὁ νέος ἁπλῶς.

—Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρξῃ παρεξήγησι μετὰξὺ μας, συνέχισε ὁ Ζαφέ. Ἐρεῖς πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τις παρεξηγήσεις. "Εχω νὰ σοῦ πῶ πρῶτα ὅτι εἶμαι ἐνήμερος τῶν σχέσεών σου μὲ τὸν Ζιλμπέρ Φαβύ, εἶμαι ἐνήμερος ὅλων, μ' ἀκούς; Σοῦ φέρθηκε πολὺ ἄσκηνα πρῶτον: ἐπιστρέφοντάς σου ἀπὸτομα τὰ χίλια φράγκα ποὺ τοῦ εἶχες δανείσει δεύτερον σηκώνοντας ἐπάνω σου τὸ μπαστοῦνι, πρὸ ὀλίγου. Βλέπεις ὅτι εἶμαι καλὰ πληροφορημένος; "Ήθελα νάρρη ἐδῶ νὰ σοῦ ζητήσῃ συγγνώμην. Δὲν τὸν ἀφῆσα. Εἶναι πολὺ πρόσφατος ἡ σκηνή. "Ερχομαι λοιπὸν νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην ἐκ μέρους του.

—Δὲν μνησικακῶ ἐναντίον του, κ. Ζαφέ, εἶπε ὁ Πιέρ-Στεφάν σηκώνοντας τοὺς ὦμους. Δὲν πρέπει νὰ μνησικακῇ κανεὶς ἐναντίον ἐνὸς παιδιοῦ ποὺ δὲν ξέρεי τί νὰ κάνῃ καὶ ποὺ ἐξ ἄλλου, τοῦ εἶναι ἀδιὰφορο.

—"Αδιὰφορο; ἀπόρησε ὁ δικηγόρος. Μὰ τί σ' ἔκανε νὰ τὸν βοηθήσῃ χρηματικῶς γιὰ νὰ κανονίσῃ τὸ χρέος του στὰ χαρτιά, προσπαθώντας νὰ τὸν συγκρατήσῃς στὸν κατήφορο ποὺ πῆρε πρῶτον μὲ τὸν λόγο τιμῆς ποὺ τοῦ ζήτησες δεύτερον ἀναλαμβάνοντας νὰ ἐπιστρέψῃς τὸ κόσμημα ποὺ ἐκλάπη καὶ

Ο Ζαφέ, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὴν μεγάλη τζαμαρία...

τέλος ἐπιβαρυνόμενος ὁ ἴδιος μὲ τὴν κλοπὴ—τὸ ξέρω, βλέπεις κι' αὐτό—δὲταν αὐτοκατηγορητικὸς στὴν θέσιν του στὸν ἀστυνόμο καὶ στὴν ἀδελφή του; Μήπως σὲ συγκίνησε τὸ γεγονός; δι' αὐτὸν τὸν νέο ἔβλεπες νὰ ξαναζῇ ἡ δική σου περιπέτεια; "Η μήπως...

Δίστασε γιὰ μιά στιγμὴ. —"Η μήπως φέρθηκε ἔτσι ἀπὸ ὀργάνη γι' αὐτὴν τὴν ἀδελφή; "Αν συμβαῖν αὐτὸ, νάχῃς ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, Πιέρ-Στεφάν. Σοῦ φέρθηκε πολὺ σκληρόκαρδα ἄλλοτε καὶ συχνὰ ἔχω μετανοήσῃ γι' αὐτό. Ναί, πολὺ συχνὰ ἀναρωτήθηκα: «Τί κάνει; ποὺ ζῇ καὶ πὼς ζῇ;». Δὲν θά σοῦ κρύψω λοιπὸν ὅτι, ξαναβρίσκοντάς σε χορευτὴ ξενοδοχείου καὶ μαθαίνοντας τὴν ἐξοφάνιση τοῦ κοσμήματος καὶ τὶς ὑποψίες τοῦ ξενοδόχου, πίστεψα πὼς ἐσὺ ἦσουν ὁ ἐνοχος. Καί ἐξακολουθοῦσα νὰ τὸ πιστεύω αὐτὸ καὶ ὡς σήμερα. Τώρα όμως, ἀλλάξα γνώμη. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ βρίσκομαι ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω νὰ ξαναφτιάξῃς τὴν ζωὴ σου. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω: πόσες φορὲς δὲν εἶχα τύψῃς μὲ τὴν σκέψη ὅτι ἴσως νὰ σοῦ εἶχα καταστρέψῃ τὴν ζωὴ σου...

—Μὴν κατηγορεῖτε τὸν ἑαυτὸ σας, κ. Ζαφέ, δέικοψε ὁ Πιέρ-Στεφάν. Εἶναι ἀλήθεια πὼς μοῦ φερθήκατε μὲ τὴν μεγαλύτερη σκληρότητα. Πρὸς στιγμὴν ἴσως νὰ σᾶς κράτησα κακία γιὰ ὅτι ἐπακολούθησε. "Αργότερα ὁμοῦ μὲ τὴν πείρα τῆς ζωῆς κατάλαβα πὼς εἶχατε δίκην. Καί σᾶς ἤμουν ἐγνωμένων. "Ευχήσατε σὲ μένα τὸ συναίσθημα τῆς τιμῆς γιὰ πάντα, κάνοντάς με νὰ νοιώσω τὸ μέγεθος τῆς κακῆς πράξεώς μου. Τότε ἐπέθυσα νὰ σᾶς συναντήσω μιά μέρα γιὰ νὰ σᾶς τὸ πᾶ

κι' ἀργότερα, ὅταν σᾶς εἶδα κοντὰ στὶς κυρίες Φαβύ, στὸ «Μήδεια-Παλάς» τρὸμαξα. Ντράπηκα, σὰν νὰ βρισκόμουν ἀκόμα στὸ γραφεῖο σας, ἀκούγοντάς σας νὰ προσφέρετε τὴν φοβερά φράση: «Λέπουν ἀπὸ ἐδῶ...» δελνώντας τὴν βιβλιοθήκη σας. Εἶχα τόσο ἀγάπη, νὰ ξαναβρῶ λίγη ἀπ' τὴν ἐκτίμησή σας!... Κι' ὅφελω εὐγνωμοσύνη ἐπίσης στὸν Ζιλμπέρ Φαβύ, ἀφοῦ ξαναβρίσκω τὴν ἐκτίμησή σας χάρις στὴν μαρτυρία του... "Όσο γιὰ τὸν λόγο ποὺ μ' ἔκανε ν' ἀσχοληθῶ μ' αὐτόν, εἶναι πραγματικὰ ἡ ὁμοιότητα ποὺ ὑπάρχει μετὰξὺ τῶν δυὸ περιπετειῶν μας. Πάντως δὲν ἐνοιώσα γι' αὐτόν τὸν οἰκτο ποὺ πιστεύετε. "Η ἀπερισκεψία του μ' ἄφησε ἀδιὰφορο. Συλλογίσθηκα ὁμοῦ τὴν μητέρα του ἐξ αἰτίας τῆς δικῆς μου.

—Φοβήθηκες ὅτι, καθὼς ἔπαυσε ἀπ' τὴν ἴδια ἀρρώστεια...

(Ἡ συνέχεια)

στὸ προσεχές).

Ο γάμος στους Μογγόλους

Ο ήλιος ρίχνει τις πύρινες αχτίδες του άπανα στην καλύβα του Μπαζινσάι, ή Γιατσόνι όμως, ή όμορφότερη κοπέλλα που υπάρχει σε όλη την έκταση του όροπεδίου. Όρτο, δεν τόν λογαριάζει, μόνο χτυπά το θούτορο μέσα σε μία μεγάλη γαβάθα, τραγουδώντας:

«Τόν καιρό που ήμουν κοντά στην μητέρα μου

είχα ένα σωρό πλούσια φορέματα. Αφότου έφυγα απ' την μητέρα μου, δεν έχω παρά ένα μοναδικό φόρεμα. Τόν καιρό που ήμουν κοντά στην μητέρα μου,

είχα δαχτυλίδια και κοράλλια ένα σωρό. Αφότου έφυγα απ' την μητέρα μου, έχω μονάχα αυτό το γαμήλιο δαχτυλίδι».

Στο σημείο αυτό, ή νεαρά Μογγόλα ξεσπά σε γέλιο. Η μητέρα της, που καπνίζει την πίπα της, καθισμένη μέσα στην άμμο, διασκεδάζει με το γέλιο της και θρίσκει κουταμάρα να μη θέλη ένα κορίτσι να αγαπά σαν είναι όμορφη σαν την κόρη της. Έξ' άλλου ο νόμος ορίζει μία κοπέλλα να βρή τον άντρα της προτού συμπληρώσει το 21 έτος της ηλικίας της.

Κι' ή μητέρα αναστενάζει. Συλλογιέται την Τεμετό, την μεγάλη κόρη της που ή φύση άδίκησε με μία καμπούρα. Ποιος θα την ζητούσε ποτέ; Για να μην μείνει ανύπαντρη... αναγκάστηκε ο πατέρας της να την παντρεύει... μ' έναν πάσσαλο της καλοκαιρινής σκηνής! Και φυλάει τώρα ζηλότυπα τον πάσσαλο γιατί αν χαθεί, θα θεωρηθεί ή Τεμετό... χήρα!

Φυσικά αυτή ή παρωδία γάμου δεν μπορεί να εύχαριστηση την καρδιά μιας μητέρας! Έξ' άλλου, δεν θάχη ούτε την ευχαρίστηση να παντρεύει τον γυιό της Σζινθού, πουτάξε να τον κάνει «λάμα» — Ιερέα — από μικρό παιδί. Της μητέρας της μένει μονάχα ή Γιατσόνι που οι θεοί την έπλασαν σαν φλογερό λουλούδι γεννημένο στην σκιά των πράσινων όάσεων. Έξ' άλλου, ή νέα είναι νοικοκυρά, κεντήτρια πρώτης γραμμής.

Ωρισμένως, εκείνος που θα παντρευτεί την Γιατσόνι δεν θα βγεί ζημιωμένος!

■ ■

Μία μέρα, να οι «προξενιτάδες» στο σπίτι του Μπαζινσάι. Ο πατέρας μυρίζεται τον γαμπρό, τους περιποιείται. Καλεί τις κόρες του με ποτά, γλυκίσματα...

— Ο Τσαγκέν! Λένε οι προξενιτάδες.

— Ο Τσαγκέν ψιθυρίζει ή Γιατσόνι. Φέρνει στο νού της την ψηλή σιλουέτα του νέου. Και το πρόσωπό της γίνεται κατακόκκινο.

Το πήγαινε κι' έλα των προξενιτάδων δεν παύει τελοσπάντων, μιλημένα - τιμημένα! Στην αρχή δεν ταίριαζαν τα ζωδια των δύο γεννήσεων και λίγο έλειψε να ματαιωθεί ο γάμος για τον φόβο συμφορών. Ο Τσαγκέν όμως, πεισματάρης, πήγε και θρήκε ένα λάμα για να ξερκίση την κακή μοίρα. Έτσι πάει αυτό το έμπόδιο. Αργότερα, δεν

μπορούσαν να συμφωνήσουν στον αριθμό των αλόγων, των καμήλων και υποζυγίων εν γένει, που ο γαμπρός θα πρόσφερε στους γονείς της «καλής» του.

Ευτυχώς που όλα αυτά κανονίστηκαν και μία μέρα οι προξενιτάδες έφεραν στον Τσαγκέν το «ναί» του Μπαζινσάι! Έπηκολούθησαν γλέντια τρικούβερα. Ο πατέρας του Τσαγκέν πηγαίνει με όλη την ακολουθία του στο σπίτι εκείνης που θα γίνει νύφη του. Και παίρνει μαζί του τους θησαυρούς που ο Τσαγκέν έφερε απ' την Κίνα γι' αυτήν που κατέκτησε την καρδιά του.

Η Γιατσόνι τον περιμένει στην είσοδο της καλύβας, θαμπαμένη απ' όλο τον πλούτο. Ο πεθερός κατεβαίνει απ' το αλόγο του και αραδιάζει τους θησαυρούς μπροστά στα γοητευμένα μάτια της Γιατσόνι που χαϊδεύει τα μεταξωτά...

«Άλλο τρικούβερο γλέντι με τα τρόφιμα και τα γλυκά που έφερ εό πεθερός».

Αύριο όταν πάση το γλέντι ή Γιατσόνι θα πλέξη μία κοτσίδα κάτω απ' το πηγούνι της σαν χαλινάκι για να μάθει όλος ο κόσμος πώς είναι άρραβωνισμένη και πώς ή καρδιά της δεν της ανήκει πιά.

■ ■

Βράδυασε. Λαμπρά: γιατί ένα ξθιμο απαγορεύει στην συνοδεία του γαμπρού να χτυπήσει την πόρτα της εκλεκτής πριν απ' το σούρουπο.

Λίγο πριν απ' τον έρχομό των ταξιδιωτών, ο Μπαζινσάι άναψε μία μεγάλη φωτιά μπροστά στο σπίτι.

Τώρα ολόκληρη ή συνοδεία του Τσαγκέν ξεπεζεύει, φωτιζόμενη από τις ανταύγειες της φωτιάς και σε λίγο μπαίνει μέσα στο σπίτι. Μόνος ο γαμπρός μαζί με τον τελετάρχη του, δεν μπορεί να μπει.

Τάζει: — Σου φέρνω τις σάρπες της ευτυχίας, πρόβατα σφαγμένα, άσημένα σκουλαρίκια και οινόπνευμα που μεθά.

Υστερα από τόσες υποσχέσεις, οι γυναίκες τον μπάζουν μέσα στο σπίτι. Δεν διακρίνει όμως πουθενά την Γιατσόνι.

— Ποι είναι εκείνη που καλεί ή καρδιά μου;

Ο Τσαγκέν όρμα και κρεμά τα όπλα του — τόξο και βέλη — στην πόρτα του γυναικονίτου πίσω απ' τον όποιο κρύβεται ή μνηστή του. Τα όπλα είναι ή φρουρά γύρω απ' την ευτυχία του.

Ετοιμάζεται άλλο τρικούβερο γλέντι. Στο άναμεταξύ, οι δύο τελετάρχη συναγωνίζονται σε ρητορική δεινότητα τον πανηγυρικό των κατορθωμάτων των προγόνων των δύο οικογενειών!

Ο Τσαγκέν δεν δίνει προσοχή σε όλα

αυτά. Τα μάτια του είναι καρφωμένα στην πόρτα του γυναικονίτου από όπου πρέπει να φανή ή Γιατσόνι.

Θάρβη άραγε ή Γιατσόνι; Εκείνη πρέπει να σερβίρη ποτά στους καλεσμένους...

Επί τέλους! Νά ή ποθητή νύφη! Φέρνει το καυτό ποτό. Τα μαλλιά της είναι χτενισμένα σε άναριθμητες πλεξούδες. Το πρόσωπό της είναι άόρατο πίσω από ένα πικνό πέπλο.

Η Γιατσόνι! Τι όμορφη θα είναι αυτή την στιγμή!

Σε λίγο, αρχίζει το γλέντι. Ούτε στιγμή δεν αφήνουν μόνους τους νεיד-παντρούς! Την νύχτα αυτή, ο γαμπρός, άφοι μείνει για ένα λεπτό μονάχα μόνος με την αγαπημένη του, θά την περάσει... στο ύπαιθρο, για να σέβση την λάβα που τρέχει στις φλέβες του. Τι άπανθρωπία!

■ ■

Τρεις μέρες, πάνε κι' έρχονται τα καρβάνια με τις παρέες του γαμπρού και της νύφης.

Επί τέλους!

Στην αρχή ο Τσαγκέν ο ίδιος πηγαίνει μαζί με τον πατέρα του και τον προεδρεύοντα των γάμων. Σπεύδουν με ταχύτητα άστραπής να προσφέρουν γάλα στην νύφη και να την χαιρετίσουν υστερα έναγουρίζουν.

Κατόπιν από αυτούς έξη Ιππείς άποδίδουν τις ίδιες τιμές και χάνονται πίσω από ένα σύννεφο άμμου που σηκώνουν τα ταχύτατα άλογά τους. Τέλος έρχονται οι γυναίκες να της φέρουν άλατισμένο τσάι και μεταφέρουν τα βώτιά της μέσα στον νυφικό θάλαμο.

Δυο μεγάλες φωτιές καίνε μπροστά στην πόρτα κι' ή νύφη πρέπει να περάσει ανάμεσα σ' αυτά τα δυο πύρινα έμπόδια για να διαβή το κατώφλι της.

Η Γιατσόνι ύποκλίνεται, ο Τσαγκέν ρίχνει κούτσουρα μέσα στην φωτιά κι' ο τελετάρχης φωνάζει:

— Είθε σαν άστρο άκτινοβόλο, να λάμψης χωρίς κηλίδα.

» Είθε να είσαι γόνιμη σαν την θρησκεία των πανισχύρων θεοτήτων!

» Είθε να χαρούμε όλοι αιώνων ευτυχία!

Και πάλι γλέντι και γεύμα τρικούβερο.

Το σπίτι δεν είναι άρκετο για να στεγάσει όλους τους καλεσμένους κι' ή διασκέδαση λαμβάνει χώραν στο ύπαιθρο, κάτω απ' τον πυρακτωμένο ήλιο, υπό τους έκνευριστικούς ήχους μιας κλαψιάρας μελωδίας που παίζουν τέσσερις άκούραστοι μουσικοί.

Το πρόβατο ψήνεται ολόκληρο μονοκόμματο και καταδροχθίζεται μαζί με ένα σωρό γλυκίσματα. Το συμπόσιο δε συνοδεύεται με άφθονη κατανάλωση οινόπνευματών...

■ ■

Ο Τσαγκέν κι' ή Γιατσόνι, που δεν κάθησαν στο τραπέζι μένουν ολόμωνοι μέσα στον νυφικό θάλαμο, με μόνη συντροφιά την ευτυχία τους!

MART PABEN

Έλέν Ντοζιά

Καλοκαίρι του 1922. Στην Άντιγόνη, ένα απ' τα σμαραγδονήσια του Μαρμαρά που ύμνησε τόσο έμπνευσμένα ο Παλαμάς. Βράδυ. Στο Καζίνο, δίνεται χορός, έφηβικός — για μικρά και... μεγάλα παιδιά. Ρωσική όρχήστρα, θάλας, μαζούρκας, ούαν-στέπ... τρελλή εύθυμία.

Κάποιος προτείνει: — Κατατρίλλιες προς τιμήν της ξένης μας...

Το φωτεινό χαμόγελο δυο μαύρων ματιών είναι ή άμοιδή του προτείνοντος. Ξενη; Η ξένη δεν είναι καθόλου... ξένη! Μοναχοκόρη του σπόρτσμαν Άλ-λέκου Ζυγομαλά, γέννημα και θρέμμα Άντιγονιώτη. Η αλήθεια είναι πως ή μητέρα της Όντέτ είναι Γαλλίδα κι' ή μικρή σπουδάζει στο Παρίσι και δεν κάνει παρά πολύ άραιές εμφανίσεις... διατίποντος άστέρος στο γαλάζιο στε-

ρέωμα του νησιού. Μικρή; Δεν θα τώλεγε κανείς, βλέποντάς την. Λεπτή σιλουετίτσα, ψηλή, ή Όντέτ δεν φαίνεται ότι είναι στην πραγματικότητα: ο «Βενιαμίν» της συγκεντρώσεως. Καλά-καλά δεν έκλεισε ακόμα τα δώδεκα! Έκείνο που την δείχνει ίσως πιο μεγάλη είναι... ή σοβαρότητά της! Το φέρεμά της, ή στάση της, ή όμιλία της, το χαμόγελό της... όλα είναι σοβαρά, μετρημένα. Κι' όχι έξζητημένη σοβαρότης: πλήρης άφέλεια. Μαύρα μαλλιά — σαν το κοράκι — άπάνω στα όποια το ήλεκτρικό φώς άφίνει παράξενες μετάλλινες άναλαμπές — κι' ακόμα πιο παράξενες οι άχτίδες του ήλιου ή του φεγγαριού... Μαύρα μάτια — κατάμαυρα σαν την νύχτα — που οι κόρες τους έκλουν μιάν έκπληκτική άκτινοβολία... Βελουδένια έπίδερμίδα, χαρακτηριστικά του προσώπου κανονικά — ίσως λίγο

Η Ντοζιά ξεκουράζεται σε μια πλαζ της Βρετανίας.

άφτιαχτα ακόμη...

Η Όντέτ δεν αγαπά τα παχνίδια, όπως τα παιδιά της ηλικίας της. Προτιμά την παρέα με μεγαλύτερους. Θέλει να διδάσκεται. Ποτέ δεν κάνει σχολαστική επίδειξη γνώσεων. Έχει τόν δικό της έσωτερικό συναισθηματικό κόσμο... κι' είναι εύτυχής σ' αυτόν! Το βλέμμα της, είναι ένα ζωντανό φλογερό έρωτηματικό. Ποτέ το γνωμικόν του γέρο Σόλωνος δεν έθρηκε πιο νεανικό όπαδό!

Της μικρής της άρέσει έξαιρετικά κι' ή μουσική: γοητεύεται όταν άκούη να τραγουδούν κάτι παλιά γαλλικά τραγούδια του 18ου αιώνας...

...Ο κέρθερος της πλάζ, ή κ. Σοφία Σπανούδη, που με το ρολόι στο χέρι έπαγρυπνούσε στα παιδιά, δεν παύει να λέη για την Όντέτ — σε γαλλική, γιατί ή μικρή δεν μιλεί άλλη γλώσσα:

— Enfant prédestinée! Να μην μένη όμως μέσ' το νερό παραπάνω από πέντε λεπτά!

■ ■

1933, Άθήνα. Στην φωνοληψία της έταιρίας δίσκων «Κολούμπια», στο τελευταίο πάτωμα του μεγάρου «Τουρίστ» ένα διαρκές πήγαινε - έλα συνθετών, στιχουργών, τραγουδιστών...

Ο κ. Θεμ. Λαμπρόπουλος, διευθυντής της έταιρίας, μού λέει:

— Έλα να σου συστήσω μία καινούργια έκτελέστρια. Είναι μία νέα καλλιτέχνις μ' έξαιρετικό μέταλλο και ταλέντο που θα πάρη σήμερα το έσπτισμα του... μικροφώνου.

Δυο μαύρα μάτια μού χαμογελούν από μακριά. Καλέ, μην κάνω λάθος; Η Όντέτ...

Τι ευχάριστη έκπληξη! Μάθητριά του Κίμωνος Τριανταφύλλου, ή καλλιτέχνις διεκρίθη επανειλημμένως στις επίδειξεις του Έλληνικού Ωδείου καθώς και στον «Βέρθερο» που τραγούδησε μία πράξη του στο «Κεντρικό». Είναι πολύ φυσικό να θέλησε να δοκιμάση και την τύχη της στο μικρόφωνο.

Η Όντέτ δεν άλλαξε καθόλου. Μόνο που είναι πιά σωστή δεσποινίς, χαριτωμένη... Κι' άλλη, πιο ευχάριστη έκπληξη: μιλεί τα ελληνικά με μία έλαφρά άνεπαίσθητη ξενική προφορά που της προσθέτει μία ξεχωριστή γοητεία...

Η Έλέν Ντοζιά, έλληνική δόξα του γαλλικού θεάτρου.

Θθάνει ή στιγμή της «έγγραφής». Αφού, ή 'Οντέτ στέκει μπροστά στο μικρόφωνο, άκούει τις οδηγίες του μαέστρου με θρησκευτική ευλάβεια.

Αρχίζει ή φωνοληψία: ή φωνή της 'Οντέτ, μιά «μέτζο» γλυκειά, ήχηρή, τραγουδάει άβίαστα τις στροφές του τραγουδιού. Βλέπω τόν άγγλο μηχανικό πού είναι συνήθως άπαθής, άμίλητος, νά θγαίνει άπ' την καμπίνα του καί νά πλησιάζη πρός τό μικρόφωνο κυττάζοντας την 'Οντέτ με περιέργεια — γιατί καθώς ξέρετε, οι 'Αγγλοι κυττάζουν με περιέργεια έναν άνθρωπον πού κατορθώνει νά κινήση τόν θαυμασμό τους.

Κι' άφού τελείωσε ο δίσκος, άκούω άπ' τά χείλη του μιά λέξη μονάχα — πού λέει τόσα πολλά όμως:

—Μπιούτιφουλ! ("Εξοχο).

Τώρα ή 'Οντέτ μου μιλά γιά τά σχέδια της. Μπορεί ακόμα νά τά χαρακτηρίση γιά φιλοδοξίες, όνειρα, έφ' όσον ή καλλιτέχνις δέν έρθηκε κι' ούτε έρίσκει τόν τρόπο νά τά πραγματοποιήση... Ένα πράγμα ξεπερνάει όλα σ' αυτήν — καί τό μεγάλο ταλέντο της άκόμη — ή σιδερένια θέλησή της. Κάποια λέει πως ή μεγαλύτερη δύναμη της γυναίκας... είναι ή άδυναμία της! Αυτός έπρεπε νά γνωρίση την λεπτή κι' αίσθηματική ύπαρξη πού ήθελε νά επιτύχη γιά νά της άφιέρωση την σκέψη του. Η 'Οντέτ θέλει νά έρθη τόν τρόπο νά σπουδάση έξω. Της έλειπαν τά υλικά μέσα — ένώ ήταν πλούσια... σέ ήθικά!

Βρισκόμαστε στην ταράτσα του 'Τουρίστ' ένώ άκούω την 'Οντέτ νά μιλά γιά τις επιδιώξεις της. Τό πρόσωπό της ίσως νάχη κάποιο χαμόγελο πικρίας, την λαχτάρα ενός άπραγματοποιήτου πόθου... Τό βλέμμα της όμως με την άκτινοβολία του φαίνεται νά θυθίζεται μακριά — πολύ μακριά άπ' τόν περιωρισμένο, στενό κλοιό του φωταεόλου άττικού όρίζοντος — με μιά διψασμένη έπιμονή πού νικά κάθε αντίσταση, πρός τό συννεφιασμένο καί γοητευτικό μυστήριο της Δύσης...

□ □

27 Ιουνίου 1934... Παρίσι. Η «Κομντια» — έπίσημο καλλιτεχνικό όργανο — γράφει γιά τις εξετάσεις του «Κονσερβατουάρ»:

«Μιά άτομική, ένα ταμπεραμένο ξεχωρίζει άπ' τό σύνολο κι' επιβάλλεται μ' ένα σύνολο προσόντων πού έμφανίζουν την καλλιτεχνικά σαν μιά «predestinée» της λυρικής τέχνης. Πρόκειται γιά την δεσποινίδα Ντοζιά πού επέτυχε χθές τό δεύτερο θραείο, ένώ έλάμβανε γιά πρώτη φορά μέρος στόν διαγωνισμό. "Ας μνη χαρακτηρισθώ ως άδικία της εξέταστικής έπιτροπής τό ότι έκρινε πως έπεβάλλετο νά σπουδάση άλλον ένα χρόνο ή καλλιτέχνις γιά νά τέλειοποιήση τις μεγάλες λυρικές άρετές της...

...Κατά την γνώμη μου, ή δεσποινίς Ντοζιά ύπηρες ή ήρωας του διαγωνισμού. Κατέχει φωνήν με «μέτζο» εύστροφο, θελούδενιο πού ένώνεται άβίαστα με τις κάτω τις επάνω νότες... "Αρθρωσις τελεία, καθώς καί έκφρασις. Μέλλον λυρικός άστήρ.

Πώλ Λε Φλέμ.

Επίσης κι' ο 'Εντράν: «Μοναδική άποκάλυψη στις δυό αυτές μέρες του τραγουδιού. Χθές μιά νέα είκοσιτριών χρονών, με χαριτωμένο πρόσωπο καί λεπτή σιλουέτα, προκάλεσε ψίθυρο θαυμασμού της αϊθούσης. Ήταν ο πρώτος διαγωνισμός κι' ή έ-

ξεταστική έπιτροπή έκρινε φρόνιμο νά της άπονείμη μόνο τό δεύτερο θραείο. Συγκρατήστε τό όνομά της «Δεσποινίς Ντοζιά». "Αραγε τό θέατρο θά την άποσπάση άπ' τό Κονσερβατουάρ; Ήδη στην έξοδο άπ' τόν διαγωνισμό ένας γνωστός ίμπρεζάριο έβρισκόταν στό πλευρό της».

□ □

...Πόσο σκληρά έργάστηκε ή 'Οντέτ (τό ψευδώνυμο «Ντοζιά» είναι άπ' τό όνομά της: 'Ελένη, Θεοδοσία, 'Οντέτ - Θεοδοσία=Ντοζιά) γιά νά φθάση στό ζηλευτό αποτέλεσμα! Η μόνη σύσταση πού κατώρθωσε νάχη φθάνοντας στό Παρίσι ήταν γιά τόν γέρο Σαρπαντιέ, τόν έμπνευσμένο συνθέτη της «Λουίζας» ο όποιος την άκουσε προσεκτικά.

—Μά... παιδί μου, της είπε, δέν είσαι μέτζο... είσαι σοπράνο. Καί πρός αυτήν την κατεύθυνσην πρέπει νά έντεινής τις προσπάθειές σου.

Την συνέστησε στην καθηγήτρια Σεμπρόν Βιζέρ πού ήταν πρόθυμη νά την άναλαβή. Κάθε μάθημα όμως στοιχίζει 200 φράγκα: 1400 δραχμές.

—Δέν έχω τά μέσα, είπε καθαρά καί έσθερα ή 'Οντέτ. Τά οικονομικά μου είναι πολύ περιωρισμένα.

Η καθηγήτρια την έξέτιμωσε πολύ καί κατέθηκε στό 100 φράγκα. Της συνέστησε νά γραφή στό Κονσερβατουάρ. Δρόμος μετ' έμποδίων! Η 'Οντέτ είδε κι' έπαθε ώσπου νά κατορθώση νά γίνη μιά παράθεση του κανονισμού της έγγραφής. Τό επέτυχε όμως... γιατί κανένας κανονισμός δέν μπορούσε νά μείνι... άσυγκίνητος μπρός στην γοητεία της φωνής της!

□ □

28 Νοεμβρίου 1935... Τό «Φιγκαρό» γράφει:

«Τό όνομα της 'Ελέν Ντοζιά χαράχτηκε, χθές θράδυ, στην «Οπερά - Κωμική», στην πρώτη σειρά των γαλλίδων καλλιτεχνίδων του τραγουδιού. Η δεσποινίς Ντοζιά ένσάρκωσε με θεία τέχνη, μιά φλογερή, δραματική, όρμητική Τόσκα πού προκάλεσε θύελλαν χειροκροτημάτων. Η ίσχυρά καί διακνηής σαν τό κρύσταλλο μιάς πηγής φωνής της, ένθουσίασε τό κοινό καί τό συνεκίνησε μέχρι δακρύων»

□ □

26 Δεκεμβρίου 1935... Τό «Φιγκαρό» γράφει:

Η δεσποινίς 'Ελέν Ντοζιά πού είχε κάνει καταπληκτικό ντεμπούτο με την «Τόσκα», έπαίξε προχθές την «Μποέμ» γιά πρώτη φορά, στην άσφυκτικώς γεμάτη αίθουσα γιά τό ρεβεγιόν των Χριστουγέννων. Η δευτέρα αυτή δοκιμασία, τόσο διαφορετική σέ στυλ καί σέ έκφραση άπ' την πρώτη, έπεσφράγισε την τελική έπιτυχία του πρώτου νέου άστέρος...

□ □

Η 'Οντέτ επέτυχε. Καί δέν επέτυχε μονάχα ό,τι ποθούσε. Καμιά φορά ή φύση έχει κάτι παράξενες γενναιοδωρίες. Στην περίπτωση της μικρής με τά κατάμαυρα μαλλιά καί την άσυνήθιστη σοβαρότητα, μπορεί νά πη κανείς πως καί' εξαίρεση: «Η πραγματικότητα της ύπηρες πολύ άνώτερη άπ' τό πιο τολμηρό της όνειρο...»

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Ξυπνα καί κουτά

ΚΑΤΙ ΜΕΝΕΙ

Περιγητής.— Δέν μου λές, φίλε μου, κάποτε έδώ ήταν ένας άνεμόμυλος. Μένει τίποτε άπ' αυτόν;

Χωρίς.— Μένει... ο άνεμος!

□ □

ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΟΝ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

—Μάλιστα, κ. άστυφύλαξ, μ' έρριξε κάτω την στιγμή πού έλεγε: «Ας ήμουνά έγω Κυβέρνηση...».

□ □

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

Κύριος.— Πόσες φορές πρέπει νά χτυπήση τό κουδούνι γιά νάρθηξ;

Υπηρέτης.— Τρεις φορές, κύριε.

Κύριος.— Μά έγω τό χτύπησα είκοσιεφτά φορές!

Υπηρέτης.— Καλά, κύριε μη θυμώνετε, θάρω έννήα φορές!

□ □

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΜΕΤΑ ΒΙΑΙΟΠΡΑΓΙΩΝ

—Κύριε άστυνόμ, ο έρωτας ώπλισε τό χέρι μου. Νοιώθω πως θά την αγαπάω μέχρι θανάτου!

—Του δικού σου θανάτου ή του δικού της;

□ □

ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

Νταίζυ.— Τι κάνεις όταν βλέπεις ένα πραγματικά όμοιο πρόσωπο;

Νέλλυ.— Τό κυτάζω ώσπου νά κουρασώ. Ύστερα γυρίζω τό πρόσωπό μου άπό τόν καθρέφτη καί κυτάζω άλλο!

□ □

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

Η κυρία Μπράουν.— Τι θά λένε εις βάρος μας οι γειτονες άν διώξουν την ύπηρετίνα μας, καί μείνουμε δίχως ύπηρεσία;

Ο κύριος Μπράουν.— Όταν δέν θάχουμε ύπηρετίνα δέν θά μάθουν ποτέ τίποτε γιά νά λένε εις βάρος μας.

□ □

ΘΑ ΤΟΝ ΕΙΔΟΠΟΙΟΥΣΕ

Υποψήφιος γαμπρός.— Θα ήθελα νά παντρευόμουνά τη κόρη σας.

Ο πατέρας.— Πολύ καλά, κύριε. Αφιστέ μας τ' όνομα καί την διεύθυνσή σας καί άν δέν παρουσιαστή κανείς άλλος καλύτερός σας, τότε θά σας είδοποιήσουμε.

□ □

ΕΝΗΜΕΡΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Υπάλληλος.— Κανένα άλλο καπέλλο δέν μπορεί νά συγκριθώ στην τιμή με αυτό πού σας προσφέρω.

Πελάτης.— Καί πόσο έχει;

Υπάλληλος.— Μιά στιγμή κύριε. Νά ριτίσω τόν προϊστάμενο.

Νά μάς ζήσης νύφη!

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΡΟΖΕ ΡΟΖΙ

Με τις έπίσημες ρεδιγκότες τους ή τά μεταξωτά τους φορέματα, οι καλεσμένοι του γάμου περίμεναν ήσυχα τη νύφη.

Όταν φάνηκε ή Φερνάνδη, όλοι την κύτταξαν με θαυμασμό. Δέν ήταν άπλως ή ψηλή, ξανθή κοπέλλα πού πήγαινε κάθε μέρα με κοντό φουστάνι γιά ν' άρμέξει τις γελάδες ή νά δώση τροφή στό κτήνη. Είχε γίνει άγνωριστη.

Μαζί με τους καλεσμένους περίμενε κι' ο Ζάν Κινκεμέλ, ο γαμπρός, πού τά μάτια του λές καί ζητούσαν νά καταβροχθίσουν την νύφη.

—Αφού είμαστε όλοι έτοιμοι: δρόμο! είπε ο κ. Μαλασί, ο πατέρας της νύφης.

Η Φερνάνδη δέν ήθελε διόλου τόν γάμο αυτό.

Όταν πρωτάκουσα νά γίνεται λόγος γιά τόν Κινκεμέλ ή Φερνάνδη φώναζε:

—Α μά δχι, αυτόν δέν τόν θέλω! Είναι κουτός, είναι λιγνός... Καί κρύος. Αφού δέν με φίλησε ούτε μιά φορά!

—Θά σε φιλήσει ύστερα άπ' τόν γάμο. Δέν τόν θέλω.

—Τόν θέλω έγώ... καί θά τόν πάρης!

Ο κ. Μαλασί, γιά νά επιτύχη τό ποθούμενο, σκηνοθέτησε μιά συνάντηση των ύποψηφίων στην αλλη του άγροκτήματος καί τους άφισε μόνους άφού προηγουμένως έδωκε οδηγίες στόν Κινκεμέλ.

Πραγματικά, μόλις βρέθηκαν μόνι, ο Ζάν άγκάλιασε την Φερνάνδη, σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών καί ζήτησε νά την φιλήση. Έκείνη δέν άποτραβήχθηκε. Τό φιλή του άδέξιου νέου... παρεξέκλινε του σκοπού του καί κόλλησε στό μάγουλό της. Έκείνη άναστέναζε. Όπωςόποτε, όμως, τό κόλπο έπιασε.

—Καλά σάς τσάκωσα, πουλάκια μου, είπε ο κ. Μαλασί, εμφανιζόμενος ξαφνικά. Έτσι μπράβο: όρίστε μόνι σας πότε θέλετε νά γίνη ο γάμος!

Στην δημαρχία, ή τελευταία προχωρούσε κανονικά. Στην φράση: «Η δέν γυνή νά φοβήται τόν άνδρα ή Φερνάνδη είχε καρφωμένα τά μάτια της άπάνω στόν άγροφύλακα, τόν μπάριμα Γκασκούαν, θανμάζοντας την γυαλιστερή του πλάκα.

Ο δήμαρχος κ. Σανν ρώτησε:

—Κινκεμέλ Ζάν - Μαρι - Ντεζιρέ, δέχεσθε νά πάρετε ως σύζυγον την Φερνάνδη - Αδελαΐδα Μαλασί, έδώ παρούσαν;

—Ναι, άπάντησε με έμφαση ο Ζάν.

—Μαλασί Φερνάνδη, Αδελαΐδα, δέχεσθε νά πάρετε ως σύζυγον τόν Ζάν - Μαρι - Ντεζιρέ Κινκεμέλ, έδώ παρόντα;

Η Φερνάνδη τινάχθηκε σαν ήλεκτριαιήνη. Είχε δη τόν άγροφύλακα νά κουνά τό κεφάλι επανειλημμένως. Της έκανε ιόχημα ν' άρνηθώ.

—Όχι! είπε αποφασιστικά.

Ανάστα ο Θεός! Έξω - φρενών, ο κ. Μαλασί φώναζε:

—Τι είπες; Τι είπες;

—Είπα: δχι.

—Τρελλάθηκε κ. δήμαρχε! Αφού τά συμφωνήσαμε όλα εν τάξει. Προχωρήστε!

—Αδύνατον! Πρέπει νά πη «ναί» ή κόρη σας. Είναι ο νόμος!

αυτή του Γκυγιώμ

—Ζαλίζομαι.

—Νά πάρετε λίγο άέρα, της πρότεινε. Πάμε στην αλλη.

—Έξω, ή Φερνάνδη άνάπνευσε χαρούμενη. Ο Γκυγιώμ την κρατούσε άπ' την μέση γιά νά μνη πέση. Τι ευχάριστο, νά κρατάς σφιχτά μιά νύφη, με τό υφυικό της! Τό αίμα του κυκλοφορούσε πού θερμό στις φλέβες του.

Πόσο τους γοήτευαν τ' άστέρια πού κυττούσαν!

Ποιος άραγε νά έδωκε πρώτος τό φιλή; Γιά ένα φιλή πού δίνεται στό χέλι, είναι δύσκολο ν' άποφανθώ κανείς!

—Αν μάς δη κανέναν! Τι άπερίσκεψη! ψιθύρισε ή Φερνάνδη.

—Έχεις δίκιο. Ας μη μείνουμε έδώ!

Πάμε στόν αιτοβολώνα! Θά είμαστε πού ήσυχα έκεί.

...Ύστερα από μιά ώρα, άησύχησαν οι Μαλασί με την έξαφάνιση της νύφης καί του παράνυμφου. Έψαξαν καί τους βρήκαν κοιμισμένους άγκαλιά μέσα στόν αιτοβολώνα.

□ □

Ύστερα από δυό βδομάδες επανελή-

φθη ή τελευταία του γάμου... με άλλο γαμπρό όμως! Μπορεί νά μνη είχε λεφτά πού λά ο Γκυγιώμ, ήταν όμως λεβειντόπαδο, έργατικός!

Ο Γκυγιώμ έσκούψε στό αυτί του παράνυμφου —έγός δειλού νεανίου— καί του ψιθύρισε:

—Κύτταξε νά κάτσης ήσυχα! Δέν θά μου την φέρης όπως την έφερα του Ζάν Κινκεμέλ!

... — Μπαζίρ, Γκυγιώμ, Αλσίντε δέχεσθε νά πάρετε ως σύζυγον την Φερνάνδη, Αδελαΐδα Μαλασί, έδώ παρούσαν;

—Ναι! άποκρίθηκε ο Γκυγιώμ.

—Μαλασί, Φερνάνδη, Αδελαΐδα δέχεσθε νά πάρετε ως σύζυγον τόν Γκυγιώμ Αλσίντε Μπαζίρ, έδώ παρόντα;

Η Φερνάνδη κύτταζε πάλι, μηχανικά τώρα, τό γέρο άγροφύλακα πού ήταν άντίκρυ της καί της κουνούσε καί πάλι παράξενά τό κεφάλι. Αυτή τη φορά όμως δέν θά τόν άκούγε ή Φερνάνδη, γι' αυτό φώναζε δυνατά, άπαντώντας στην έρώτηση του δημάρχου:

—Ναι, ναι, ναι! Δέν θά μ' έμποδίσης αυτή τη φορά κουνώντας τό κεφάλι σου, μπάριμα Γκασκούαν! Καλά μ' έκείνον τόν βλάκα... δχι όμως μ' αυτόν π' αγαπώ!

—Μά δεσποινίς Φερνάνδη, τραύλισε ο άγροφύλακας, ποτέ δέν σας συμβούλεψα νά πητε «δχι». Είμαι όμως γέρος, τό κεφάλι μου δέν είναι στερεό στους ώμους μου καί κουνιέται έτσι δεξιά καί άρστερα όλη την ώρα...

ΡΟΖΕ ΡΕΖΙ

Ο Μαλασί έδωκε προηγουμένως οδηγίες στόν Κινκεμέλ.

...Στις τέσσερις τό άπόγευμα, δέν είχε τελειώσει τό γεύμα.

Στη σαμπάνια, κόρωσε τό γλέντι. Αρχισαν τά τραγούδια. Ποτέ ή Φερνάνδη δέν ήταν τόσο εύθυμη. Η αλήθεια είναι πως ο Γκυγιώμ, παρακαθήμενος της, δέν έπαυε νά της γεμίζει τό ποτήρι, νά την περιποιείται, νά της μιλά σι' αυτή. Έξαφνα ή «νύφη» σηκώθηκε καί άρχισε ένα εύθυμο τραγούδι. Όταν τελείωσε, ο Γκυγιώμ φώναζε:

—Νά μάς ζήσης, νύφη!

—Νά μάς ζήσης, νύφη! επανέλαβαν όλοι.

Στις πέντε, άρχισε νά σκοτεινιάζη. Φωταγώγησαν την αίθουσα του συμποσίου.

Ο Γκυγιώμ πρότεινε:

—Δέν παραμερίζουμε τό τραπέζι καί τις καρέκλες γιά νά χορέψουμε;

Φυσικά, ή Φερνάνδη άνοιξε τό χορό — έλ- λειψει γαμπρό— με τόν παράνυμφο.

□ □

Στις έξη, ή Φερνάνδη άναστέναζε στό

Δύο οικότροφοι της κ. Καμπάν

Μετά το τέλος της Τρομοκρατίας, η κ. Καμπάν, τέως αναγνώστρια της Μαρίας - Αντουανέτας, είχε μόνο μια σύνταξη 400 φράγκων. Η πτώση του Ροβεσπιέρου όμως την ενέθαρυνε να εργαστεί. Άνοιξε στην οδό Βολταίρου, στο Σαιν - Ζερμαίν - αν - Λαί, ένα μορφωτικό ίδρυμα που σύντομα προώδεσε.

Μια μέρα, είδε νάρχεται μια κρεολή, η χήρα του στρατηγού Μπωαρναί, που της έφερε την κόρη της Όρντανσία και την ανειψία της Αιμιλία που είχε εγκαταλειφθεί απ' τους γονείς της. Η Ίωσηφίνα Μπωαρναί έβγαине απ' την φυλακή. Ήταν απένταρη. Εξέθεσε όμως με τόση λεπτότητα την δυστυχία της που η κ. Καμπάν δέχτηκε να πάρει τις δυο οικοτρόφους μισοτιμίες, για 600 φράγκα αντί 1.200. Κατά πάσαν πιθανότητα, ποτέ δεν της έδωκαν δεκάρα για τα τροφεία. Κι' όμως σ' αυτή την καλή πράξη της η κ. Καμπάν χρωστά την τύχη της και την φήμη της.

Πραγματικά, ύστερα από μερικούς μήνες, η Ίωσηφίνα παντρεύεται τον Βοναπάρτη. Ο νεαρός στρατηγός έφευγε την επομένη του γάμου του για ν' αναλάβει την διοίκηση της στρατιάς της 'Ιταλίας την οποία θα οδηγούσε από νίκη σε νίκη. Όταν επέστρεψε θριαμβευτής στο Παρίσι, τι αλλαγή στην ζωή της Όρντανσίας και της Αιμιλίας! Συχνά πήγαιναν στην οδό Σαντερέν, όπου ξέμεναν ο στρατηγός με την σύζυγό του: το σπίτι ήταν γεμάτο από νεαρούς αξιωματικούς που ήταν ήδη διάσημοι. Η Όρντανσία πνευματώδης, αισθηματική, αρκετά όμορφη, κόρη του νικητού στον οποίο ολόκληρη η Γαλλία είχε στηρίξει τις ελπίδες της, ήταν στενά πολιορκημένη. Επέμενε όμως να βρῆ σύζυγον της άρεσκείας της. Κι' η Αιμιλία επίσης είχε επιτυχία στην οδό Σαντερέν. Ο Λουδοβίκος Βοναπάρτης, νεώτερος αδελφός του στρατηγού, είχε προσέξει αυτήν την όμορφη νέα που οι φίλες της της είχαν απονείμει βραβείο της σωφροσύνης.

Καθώς ήταν σοβαρή, επιφυλακτική, πειθήνια, τον αναστάτωνε με τον δειλό και όνειροπόλο χαρακτήρα της. Κι' η Αιμιλία το ανταπέδιδε την συμπάθειά του. Ο Ναπολέων όμως την συμπάθειά του, δίδε για τον αδελφό του, διέκοψε το ειδύλλιο.

—Συζητήστε τα με την κ. Βοναπάρτη, του είπε με τον συνηθισμένο του απότομο τρόπο. Σε μια βδομάδα θα παντρευθίτε και θα σάς δώσω άδεια δεκαπέντε μέρες για τον μήνα του μέλιτος.

Ο Λά Βαλέτ δεν ήταν ιδεώδης σύζυγος για μια αισθηματική υπαρέξη. Ήταν κοντός, κοιλαράς, με λιγνά πόδια. Τα μάτια του μικροσκοπικά, η μύτη του αφανής, τα μάγουλά του λιπαρά και το κεφάλι του φαλακρό... σαν γλάμπρος! Ένας τύπος δηλ. άσουλούπωτος. «Όλο το στρατεύμα τον κορόιδευε για την φαλάκρα του. Είχαν βαφτίσει ξεχωριστά τις τρίχες της κεφαλής του που ήταν μετρημένες: ή α δ α μ α σ τ η, ή γ ε ν ν α ι α, ή

α ή τ η τ η, ή έ π ι κ ί ν δ ο ν η κι' όλοι πεινοούσαν όταν έχανε καμμιάν απ' αυτές. Την 10 'Απριλίου 1797, ο Βοναπάρτης τέν πήρε απότομα στο Σαιν - Ζερμαίν, μέσα στην καρότσα του. Αφού επισκέφθηκαν το οικότορφο Καμπάν, πρότειναν στην Όρντανσία και στην Αιμιλία ένα περίπατο στο δάσος. Η διαταγή που είχε λάβει ο Λα - Βαλέτ ν' αγαπήσει την Αιμιλία ήταν ασφαλώς δελεαστική. Αυτός όμως, άδικημένος απ' την φύση, ανθρωπιόταν πως θα μπορούσε ν' άρεση σ' αυτήν την όμορφη άριστοκράτιδα, της οποίας η χάρη τον γοήτευσε. Της είπε την θέση του, την άφανη γενεολογία του, την τύχη του που ήταν στερεά συνδεδεμένη με τον νεαρό νικητή στρατηγό, την προ-

Μόλις έμαθε την καταδίκη του λιποθύμισε.

σεχή του αναχώρηση για την Αίγυπτο. Ίσως και να μην επέστρεφε ποτέ από εκεί. Ήταν όμως πρόθυμος να την αγαπήσει με όλη του την ψυχή: θα δεχόταν άραγε να γίνει γυναίκα του; Άν όχι, δεν είχε παρά να κάνει μια χειρονομία και θα σβονόταν απ' την ζωή της, δεν θα την ενοχλούσε πιά... Η Αιμιλία τον άκουγε με χαμηλωμένο βλέμμα. Τον σώπασε, του έδωσε τα λουλούδια που κρατούσε στο χέρι της. Εκείνος κατάλαβε πως δεχόταν και την φίλησε. Ύστερα από μια βδομάδα ήταν παντρεμένοι. Καί κατόπιν από δώδεκα μέρες, ο Λά Βαλέτ έφευγε για την Αίγυπτο.

Επί δεκαεννιά μήνες, η Αιμιλία δεν έπηρε καμιά είδησή του. Άραγε να μαράζωνε γι' αυτό; Είναι άπθανο. Την μέ-

ρα του γάμου της, φεύγοντας απ' το παρεκκλησί, είχε όμολογήσει στην Όρντανσία που την έβλεπε στενοχωρημένη, πως αγαπούσε τον Λουδοβίκο Βοναπάρτη, πως την αγαπούσε κι' εκείνος και πως με το στανιό είχε ύπακούσει στις διαταγές του Βοναπάρτη. Άργότερα, υπαγήθηκε τόσο πολύ, χαϊδεύτηκε τόσο πολύ απ' τον λαμπρό σύζυγό της που μέσα στην έπαναστατημένη καρδιά της γεννήθηκε η αγάπη και έβριεψε από χρόνο σε χρόνο, ως το θάυμα της αυτοθυσίας του 1815: μόλις έμαθε την καταδίκη του συζύγου της εις θάνατον λιποθύμισε, γρήγορα όμως ανέκτησε το ήθικό της κι' έσπευσε να πάρη την θέση του συζύγου της μέσα στην φυλακή για να γλυτώσει απ' τον δήμιο.

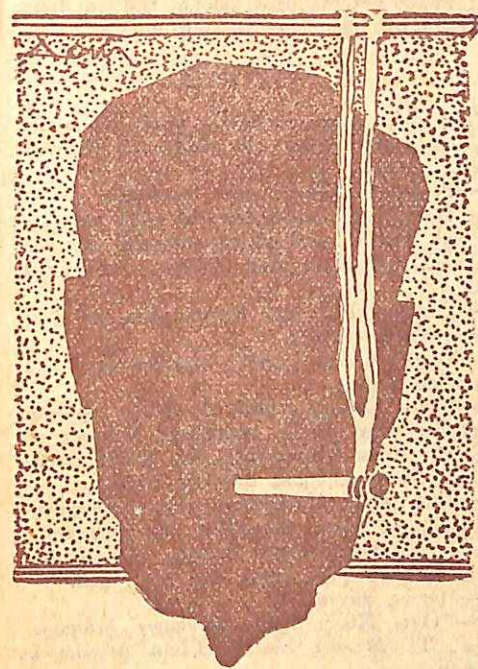
Η παλινόρθωση την κράτησε δέκα μήνες κλεισμένη στην φυλακή της Κονσουλέρ. Από εκεί βγήκε τρελλή σε σημείο που να μην αναγνωρίσει πιά τον σύζυγό της όταν το επέτρεψε, το 1821, να επιστρέψει στην Γαλλία.

■ ■ ■
"Ας επανέλθουμε τώρα στην Όρντανσία. Την είχαμε άφισε στο μέγαρο της οδού Σαντερέν, στενά πολιορκημένη, ν' άκούη μ' ευχαρίστηση τις τρυφερές όμιλίες του Ντυρόκ, ενός άλλου αξιωματικού του περιβάλλοντος του Βοναπάρτη. Εκείνον ασφαλώς θα είχε παντρευτή, αν ο μέλλων αυτοκράτωρ δεν τα είχε αποφασίσει αλλιώς. Την προώρισε όμως για τον αδελφό του Λουδοβίκο. Καί πρέπει να υπακούση. Τι παράξενος νέος, αυτός ο αδελφός του Βοναπάρτη! Έπεσε απ' το άλογο και απ' την πτώση του, τον κατέλαβε όξεία νευρασθένεια. Άργότερα, κουτσάθηκε σ' ένα άτύχημα άμάξης και, σε ηλικία είκοσι χρονών, είχε ήμικρανίες, ρωμαντισμούς, πασιμιατα και κρίσεις άτροφικής παραλύσεως. Κι' όμως, άφού συνετάγη το συμφωνητικό, ο γάμος έλαβε χώραν χωρίς μεταμέλεια από τα δυο μέρη και χωρίς κανένα ένθουσιασμό. Το άντράγιο έζησε έναν θλιβερό μήνα του μέλιτος σ' ένα έρημητήριο, κοντά στο Παρίσι. Κατόπιν απ' την έντιμη άπόπειρα συμβίωσης, οι δυο σύζυγοι άνεγνώρισαν πως συμφωνούσαν σ' ένα αίσθημα: στην κοινή άδιαφορία τους.

Τέλος ένα παιδί τους γεννιέται το 1807, πεθαίνει όμως σύντομα. Δεύτερο παιδί το 1808 που είναι ο μέλλων Ναπολέων 3ος. Πάντως το άντράγιο δεν πείε καθόλου καλά. "Όταν ο Ναπολέων ζητά το διαζύγιο, ο Λουδοβίκος έπιθυμεί πολύ να μιμηθῆ το παράδειγμά του. Άλλά πεθαίνει στα 1837.

■ ■ ■
Αυτή ύπηρε η άρκετά θλιβερή τύχη των δυο άρχαίων οικότροφων της κ. Καμπάν. Ο Βοναπάρτης ήταν πολύ υπέυθυνος γι' αυτήν: γιατί άν ήξερε να κερδίσει μάχες... ήταν όμως ένας άξιοθρήνητος «προξενιτής». Καί στο «προξενιτηλικό» του το κυριώτερο θύμα ύπηρε... ο έσώτρός του!

ΜΠΕΡΝΑΡ ΝΤΕ ΒΟ

«ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

Ο ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ

ή ώρα θάταν δυο μετά τα μεσάνυχτα, όταν άνεστατώθηκε η ειρηνική και άριστοκρατική λεωφόρος Σάκλετον. Άβενυ από άλλεπάλληλους πυροβολισμούς, σφυρίγματα άστυνομικών και κραυγές:

—Πιάστε τον! Πιάστε τον!
Παράθυρα και μπαλκόνια που ως εκείνη τη στιγμή ήταν κατασκότεινα, άνοιξαν με πάταγο, φωτισθήκαν και άνθρωποι που ξύπνησαν τρομαγμένοι, παρηκολούθησαν μια καταπληκτική σκηνή καταδιώξεως κακοποιού, την οποία δεν θα μπορούσε να περιγράψη κι' η πιο δυνατή πένα.

Ένας άνθρωπος ψηλού άναστήματος, εύκίνητος σαν αϊλουρος, κατεδιώκετο από ολόκληρη κουστωδία άστυνομικών και ξεγλυστρούσε από τα χέρια τον σαν χέλι.

Οι μάρτυρες του άπροσδόκτου εκείνου θεάματος, μολοντί δεν φανταζόντουσαν πούδς ήταν ο καταδιωκόμενος, τόσο πολύ τον θαύμασαν, ώστε λίγο έλειψε να τον χειροκροτήσουν.

Για μια στιγμή, ενώ έτρεχε, τον πλησίασαν σ' άπόσταση δυο μέτρων τρεις δίκωτες του. Οι εύτυχεις θεαταί της σκηνής, ύπέθεταν ότι η παράσταση τελείωνε, όταν τον είδαν να σταματά άπότομα, να γονατίζει και να κρύβη το κεφάλι του σκυφτό μέσα στα χέρια του. Οι τρεις δίκωτες του, με την κεκτημένη ταχύτητα που είχαν, έπαθαν ό,τι συχνά παθαίνουν τα άλογα στις λιποδρομίες. Έσκόδοναψε ο πρώτος πάνω στον καταδιωκόμενο να βλαστήμοντας, ο δεύτερος πάνω στον πρώτο και ο τρίτος πάνω στους δυο! Ο καταδιωκόμενος εν τώ μεταξύ όρθώθηκε μονομιάς και πηδώντας σαν άπνηρη πάνω από το σύμπλεγμα των τριών δίκωτων του, βρόθηκε άντιμέτωπος ενός τετάρτου, ο οποίος κατέφθανε εκείνη τη στιγμή. Ο τέταρτος αυτός, ήταν κανονικού άναστήματος αλλά, μολοντί παχύσαρκος έξαιρετικά εύκίνητος.

—Θέλω δυο δόντια Σούμερ! έκραύγασαν ο καταδιωκόμενος και εις άπάντησιν άκούσθηκε μια βλαστήμια!

Με μια γροθιά που δέχθηκε στο πηγούνι, πήγε κι' αυτός να συναντήσει συρλιάζοντας από τους πόνους, τους τρεις συναδέλφους του!

Άλλά ήδη, ο καταδιωκόμενος είχε κυ-

Το μπουκάλι με τὰ άποκόμματα

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

κλωθή με όλη τη σημασία της λέξεως. Δεκαπέντε τουλάχιστον άστυνομικοί τον είχαν κυλώσει άσθμαίνοντες. Άρκετοι απ' αυτούς πρότειναν τα περιτρόφά των:

—Παραδόνου!...

—Πιάστε με! φώναξε ο καταδιωκόμενος όπισθοχωρώντας προς τον τοίχο, κάτω από ένα δένδρο.

Οι άστυνομικοί προχώρησαν προς αυτόν σε συμπαγή μάζα, και, οι θεαταί της σκηνής παρηκολούθησαν άφωνοι από τον θαυμασμό, κάτι που ύστερα από ώρες κατώρθωσαν να το εξηγήσουν.

Ο καταδιωκόμενος ύψωσε τα δυο χέρια του σαν άνθρωπος που παραδίδεται, και... μέσα από τα δυο του χέρια ξεπετάχτηκαν μονομιάς δυο έκτυφλωτικές ακτίνες! Οι άστυνομικοί, κυριολεκτικά τυφλωμένοι έκλεισαν τα μάτια και πριν τα ξανανοιξουν, ο καταδιωκόμενος που είχε σβύσει τους δυο μικροσκοπικούς φάρους που κρατούσε στα δυο χέρια του, πηδούσε άόρουθα σαν πτηνό άνθρωπος πάνω στο δένδρο και από ένα κλωνάρι πηδούσε μέσα σ' ένα όρθάνοιχτο αλλά σκοτεινό παράθυρο.

Όλη εκείνη η σκηνή δεν κράτησε ούτε τρία λεπτά. Έπαρηκολούθησαν τα «μπαράβο» και τα χειροκροτήματα των θεατών που είχαν κατακτηθῆ από τον καταδιωκόμενο και οι βλαστήμιες των άστυνομικών που είχαν πεισιμώσει.

—Στο σπίτι! συρλιάξε εκείνος που είχε δεχθῆ την τρομερή γροθιά! Τον είδα! Πήδησε από το δένδρο στο άνοιχτο παράθυρο!

Κι' ένφ' δυο απ' αυτούς ανέβαιναν στο δένδρο για να μπουν στο σπίτι από το άνοιχτο παράθυρο, οι λοιποί χτυπούσαν σαν δαιμονισμένοι την πόρτα.

Οι δυο που ανέβηκαν στο δένδρο, δεν άργησαν να κατέβουν. Δεν ήταν εύκολο πράγμα να επιχειρήσουν να επαναλάβουν το κατόρθωμα του καταδιωκόμενου! Τό άνοιχτο παράθυρο άπέχει δυο μέτρα από τον κλώνο και ο κλώνος τουλάχιστον πέντε μέτρα από το πλακόστρωτο του πεζοδρομίου.

Τέλος, η πόρτα του κυρίου άνοιξε και φάνηκε στο κατώφλι άγουροξυνημένος ο θυρωρός:

—Τί είναι; Τί τρέχει;

—Άστυνομία, άπήνησαν εκείνος που είχε δεχθῆ την γροθιά. Πούδς κατοικεί στο πρώτο πάτωμα;

—Ο μίστερ 'Αρσιμπαλντ 'Ασκερ με την γνωστή μεγάλη ευεργέτιδα.

—Προσωπικό δεν έχουν;

—Τό προσωπικό δεν διανυκτερεύει στο σπίτι. Τί τρέχει;

—Άφησαν ένα παράθυρο άνοιχτό στον δρόμο και άπ' αυτό, μπήκε μέσα ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»...

Έξαιρετικώς ένδιαφέρουσα

αυτοτελής περιπέτεια του

«ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

Ο θυρωρός έγούρλωσε τα μάτια του:

—Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα!».

—Ναί. Ο μίστερ 'Ασκερ πρέπει να μάς επιτρέψη να έρευνήσουμε το σπίτι. Η ώρα είναι ακατάλληλη αλλά και η περίπτωση έξαιρετική.

—Περάστε. Δεν πιστεύω να σάς το άπαγορεύη.

Τρεις άστυνομικοί έμειναν κάτω από το άνοιχτό παράθυρο και στην άνοιχτή πόρτα και οι άλλοι άνέβηκαν τρία-τέτα τα σκαλοπάτια του πρώτου πατώματος.

Ο Σούμερ, που βρισκόταν έπικεφαλής των άστυνομικών, χτύπησε την πόρτα. Καμμία άπάντηση δέ δόθηκε από το έσωτερικό. Δεύτερο, τρίτο και τέταρτο χτύπημα, είχαν τό ίδιο άποτέλεσμα.

—Δεν είναι κανείς μέσα; ρώτησε άνυπομονώντας ο Σούμερ;

—Είδα την μίσερ Ντόροτυ 'Ασκερ να βγαίνει το άπόγευμα άλλ' όχι και τον μίστερ 'Ασκερ. Αυτός, ύποφέρει από την καρδιά του, είναι τόσο μισάνθρωπος όσον ή σύζυγός του είναι φιλόνθρωπος, και πολύ σπάνια βγαίνει από το σπίτι. Ζη έδώ μέσα σαν φυλακισμένος και δεν δέχεται κανένα. Δεν πρόσεξα άν επέστρεψε, η μίσερ Ντόροτυ.

—Από τα δυο ένα πρέπει να ύποθέσουμε, λέει ο Σούμερ. Η το άνδρόγυνο 'Ασκερ άπουσιάζει ή τρομοκρατείται αυτή τη στιγμή από τον «Λωποδύτη-Φάντασμα». Θα σπάσουμε την πόρτα. Άναλαμίδαν όλες τις εύθύνες.

Η πόρτα ύπεχώρησε στην πίεση των άστυνομικών, τα κλεφτοφάναρα των έβριξαν τις άχτίδες των στούδς τοίχους, βρέθηκαν οι διακόπτες του ήλεκτρίκού και το διαμέρισμα των 'Ασκερ κολυμπίστηκε στο φως.

Μια ύποβλητική ήσυχία βασίλευε στο διαμέρισμα, σάμπως νάταν εγκαταλειμμένο. Οι άστυνομικοί άνοιγαν όλες τις πόρτες με την βαναυσότητα που τους χαρακτηρίζει σε τέτοιες περιστάσεις. Όλα τάβρισκαν έντάξει. Ούτε ίχνος πρόσφατης διαβάσεως άνθρῶπου.

—Πού είναι το δωμάτιο με το άνοιχτό παράθυρο; ρώτησε ο Σούμερ;

—Μέσ' σ' εκείνο το δωμάτιο, λέει ο θυρωρός, δείχνοντας με το δάκτυλο μια πόρτα.

Οι άστυνομικοί πλησίασαν την κλειστή πόρτα, ο Σούμερ την άνοιξε άπότομα και μείναν όλοι στις θέσεις των σαν άπολιθωμένοι. Τό δωμάτιο ήταν σκοτεινό αλλά φωτιζόταν άμυδρά από τό φως του χόλλ και από τό φως του δρόμου. Στην άκρη του δωματίου, βρισκόταν ένα τραπέζι με ένα φαντίγγ παλαιού ρυθμού, πάνω στο οποίο καθόν άκίνητος σαν άπολιθωμένος, ο 'Αρσιμπαλντ 'Ασκερ, κατάροντας προς την πόρτα με μάτια που θα μπορούσε κανείς να τα πῆ και γυάλινα.

Ο Σούμερ προσηγήθηκε των άλλων και γύρισε τον διακόπτη. Τό δωμάτιο φωτίσθηκε:

—Μίστερ 'Ασκερ, σάς ζητούμε συγγνώμη για την ένόχληση. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα», μπήκε σπίτι σας από το άνοιχτό σας παράθυρο.

Ο 'Αρσιμπαλντ 'Ασκερ ούτε άνοιξε το στόμα του ούτε και έκανε την παραμικρή κίνηση. Φαινόταν σαν άποχαυνωμένος. Σαν

άνθρωπος που είχε βυθισθή σ' ελθαργικό ύπνο αλλά μ' ανοιχτά μάτια! 'Ο Σούμερ τον πλησίασε, τον έβλεπε διακριτικά και πέρασε το χέρι του από τα μαλλιά του. Για μία στιγμή είχε υποθέσει ότι ο 'Αρσιμπαλντ 'Ασκερ... δεν ήταν άλλος από τον «Λωποδύτη-Φάντασμα!».

Τέλος, στράφηκε προς τους αστυνομικούς.

—Είναι άποχαυνωμένος. Φαίνεται ότι κάνει κατάχρηση ναρκωτικών! Ψάχτε!

Οι αστυνομικοί έψαξαν πίσω από τα παραπέτασμα και μέσα στα έρμάρια. Τέλος, φθάσανε σ' ένα παράθυρο που βλεπε σε μία βεράντα και πλάι από το οποίο ύπνιχε ένας χοντρός σιδερένιος νεροσωλήνας.

—Από δω! λέει ένας αστυνομικός! Νά τα κατήματά του!

Πραγματικά ίχνη δημάτων βρισκόντουσαν στο παράθυρο.

Οι αστυνομικοί πήδησαν στην βεράντα. —'Ανέβηκε στο πάνω πάτωμα με τον νεροσωλήνα!

'Ο τοίχος μαρτυρούσε το πέρασμά του! Οι αστυνομικοί εγκατέλειψαν το διαμέρισμα του 'Αρσιμπαλντ 'Ασκερ για ν' ανέλθουν στο δεύτερο πάτωμα.

—'Αν, την στιγμή που ο τελευταίος των αστυνομικών εγκατέλειπε το διαμέρισμα 'Ασκερ και ο θυρωρός έλεινε την πόρτα, ο 'Ασκερ είχε τις αισθήσεις του, θα τιναζόταν τρομαγμένος από το φωτέϊγ του. Τό ταβάνι άνοιξε με πάταγο πάνω από το κεφάλι του, ασβέστες ξετινάχθηκαν προς όλες τις διευθύνσεις, μονοσάνιδα έτριζαν κι' έσπασαν και μέσα από το άνοιγμα που σχηματίστηκε, πήδησε ένας άνθρωπος κατασκοινισμένος, με γδαρμένα χέρια και πρόσωπο. 'Ο άνθρωπος αυτός, ήταν ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» ο οποίος, με τον τρόπο που κινείτο, έριχνε τριγύρω του μόλις έπεσε, μαρτυρούσαν ότι ακόμη δεν είχε καταλάβει τί του είχε συμβεί.

ΕΝΑΣ ΜΑΡΤΥΣ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» μόλις πήδησε μέσα στο δωμάτιο από το ταβάνι, είδε στο φωτέϊγ τον 'Αρσιμπαλντ 'Ασκερ ακίνητο, έτρεξε στο άλλο παράθυρο, βγήκε στην βεράντα και, πραγματικά, κρεμάστηκε στον νεροσωλήνα κι' έβγαζε στην βεράντα του πάνω πατώματος. 'Η βεράντα αυτή, βρισκόταν ακριβώς πάνω από το δωμάτιο μέσα στο οποίο βρισκόταν ο 'Αρσιμπαλντ 'Ασκερ. Από εκεί πάνω, άκουσε το τί γινόταν από κάτω πάτωμα κι' άπεράσισε, να κατέβη στο πρώτο πάτωμα από τον νεροσωλήνα εύθως μόλις θα καταλάβαινε ότι οι αστυνομικοί είχαν φθάσει στο δεύτερο πάτωμα. Κατόπιν θα σκεπτόταν με τί τρόπο θ' αντιμετώπιζε τους αστυνομικούς αν έπιστρεφαν στο πρώτο πάτωμα. Ξαφνικά, ένοιωσε το έδαφος να υποχωρή κάτω από τα πόδια του, έπληκλούθησε ο θόρυβος θραυμένων σανίδων και... βρέθηκε κατασκοινισμένος και ξεγδαρμένος από καρδιά και ξυλαρμία, στο δωμάτιο του 'Αρσιμπαλντ 'Ασκερ, ο οποίος δεν είχε αλλάξει στάση.

'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» δεν πρόφθασε να συνέλθω από το άπρόοπτο και άκουσε πάνω από το κεφάλι του το πανδαιμόνιο των αστυνομικών που έτοιμαζόντουσαν να κατέβουν. Τά μάτια του πέσανε σ' ένα ντιβάνι. —Εβγαλε απ' την τσέπη του ένα πιστόλι με όριο και τρέπωσε κάτω από το ντιβάνι, άπορασιμένος ν' άποκομίση εν άνάγκη ό-λον τον κόσμο. Σε λίγα λεπτά, το δωμάτιο ξαναπλημμύρισε από αστυνομικούς αλλά ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» δεν πρόφθασε να πραγματοποιήσει το σχέδιό του, γιατί έγινε κάτω το άπρόοπτο.

'Ο μέγας της στιγμής έκείνης άκίνητος και άφωνος 'Αρσιμπαλντ 'Ασκερ, κινήθηκε

στο φωτέϊγ του και μίλησε:

—Ένας άνθρωπος πήδησε δω μέσα από το ταβάνι, έτρεξε στο παράθυρο του δρόμου και από εκεί, πήδησε σαν σατανάς πάνω στο δένδρο. 'Υποθέτω ότι από το δένδρο θα πήδησε στο δρόμο!

—Κοιμούνται οι άλλοι κάτω; ούρλιαξε ο Σούμερ;

—Κι' οι αστυνομικοί, μέσα σ' ένα πανδαιμόνιο φωνών και διαταγών, ώρμησαν στην έξοδο. 'Ο μισάνθρωπος στράφηκε προς τον θυρωρό.

—Νά μην ένοχληθώ ως το πρωί ούτε όταν έλθω ή μίσης Ντόροτυ...

'Ο θυρωρός βγήκε, άκούσθηκαν από τον δρόμο διαταγές και τρεχάματα και σε λίγο ξαναβασίλεψε ή ήσυχία.

'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» κάτω από το ντιβάνι, άπορούσε αν ο 'Αρσιμπαλντ 'Ασκερ νόμιζε πραγματικά ότι είχε πηδήσει στο δέντρο κι' εξακολουθούσε να κρατάει και την άναπνοή του, όταν, κατάπληκτος ξανάκουσε την φωνή του:

—Μιστερ «Λωποδύτη-Φάντασμα» βγήτε από το ντιβάνι...

—Με γνωρίζετε; λέει ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» πλησιάζοντάς τον.

—'Όχι άμέσως. Σας είδα να πηδάτε την πρώτη φορά στο δωμάτιο αλλά άδυνατούσα να μνησθώ και να μιλήσω γιατί είχα παρ'αυτά τα νεύρα μου, μολονότι διατηρούσα τις αισθήσεις μου. Είναι ή πέμπτη φορά μέσα σ' ένα χρόνο που παθαίνω αυτό το κακό. 'Ελπίζω νάναι ή τελευταία. Φαντάζομαι ότι ως το πρωί θα είμαι πεθαμένος.

—Μά όχι, δεν...

—Μή με διακόπτετε. Τό ότι είσα ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» τό άκουσα από τους αστυνομικούς και χάρηκα γιατί...

Δεν μπόρεσε να συνεχίση. 'Η φωνή του πνίγηκε και τα μάτια του πετάχθηκαν έξω από τις κόγχες...

—Τί αισθάνεσθε;

—Τελειώνει ένα... μαρτύριο δεικνέτε χρόνων... Πεθαίνω... Πρέπει να μιλήσω... Δεν είμαι μισάνθρωπος... 'Υπήρξα μάρτυς... Γρήγορα!... Κοιμολόγιο έγκληματών... Ένα πόλιμαν... Φέρετε ένα πόλιμαν να μιλήσω πριν πεθάνω...

'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» πέταξε με μία άπότομη κίνηση την περούνα του και τό γκρίζο μουστακάκι του, τράβηξε γρήγορα γρήγορα μπροστά στον καθρέφτη λίγες γραμμές στο πρόσωπό του που τό άλλαξαν ολόκληρα στην φυσιογνωμία, βγήκε και έπαυήθηκε μετά πέντε λεπτά με ένα πόλιμαν.

'Ο «Αρσιμπαλντ 'Ασκερ είχε κυριευθή από μία γενική τρεμούλα. Οι δυο άντρες τον πλησίασαν.

—Μιλήστε...

—Μεταξύ πλάκας και μονοσάνιδου... 'Η μίση Ντόροτυ... κάτω από... Στο θρή...

Δεν μπόρεσε να πη περισσότερα. Τό κεφάλι του έγειρε άριστερά και από τό στόμα του βγήκε λίγος άφρός.

'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» έπιασε τον τρυγμό του.

—Ξεψύχησε...

—Φυσικός θάνατος;

—Θά τό δείξη ή νεκροψία.

—Τό όνομά σας σέρ;

—Τό όνομά μου; «Λωποδύτης-Φάντασμα!».

Και για να μη μείνη στον πόλιμαν ή παραμικρή άμφιβολία, τό πέταξε τό περίφημο έπισκεπτήριό του και πήδησε από τό

φος πέντε μέτρων στον δρόμο, για να εξαφανισθή στο άδιάπεραστο σκοτάδι.

Η ΕΥΕΡΓΕΤΙΣ

Την άλλη μέρα, κατά τις όχτώ το πρωί, ο Σούμερ βρισκόταν στο σπίτι του Μάρτεν Ντάλ.

—Γειά σου Σούμερ! Κάτι πρωϊνός;

—'Ηλθα γιατί έπεθύμησα μία καλή σοκολάτα και έπειδή στα γαλακτοπωλεία την νοθεύουν... 'Αλλά... Που πέρασες τη νύχτα σου;

—Συντροφιά με μία σουσουράδα του δαριετέ. Γιατί ρωτάς;

—Γιατί βλέπω κάτι γατζουνιές στο πρόσωπό σου...

—Ναι... Είδες!... Μου τις έκανε ή σουσουράδα γιατί ήθελε μεταξωτές κάλτσες κι' εγώ της πήγα θαμβακερές. Σό, χωρίς άμφιβολία, θά κοιμήθηκες από τις όχτώ.

—'Α! Μπα! Κυνηγούσα τον «Λωποδύτη-Φάντασμα». Είχε διαρρήξει τό χρηματοκιβώτιο του χρηματιστού Ζέφρις, τον γρατίωσα... και μούφυγε μέσα από τα χέρια.

—'Όπως πάντα...

—'Όχι... Χθές βράδυ μούφυγε διαφορετικά. Τί να στά λέω!... Είναι μεγάλη ιστορία.

—Τέλος πάντων... πές μου άκρες-μέρες... έτσι... για να περνά ή ώρα.

—Μήπως κατάλαβα κι' εγώ πώς μούφυγε; Θυμάμαι καλά πώς μου τόωκαε από τό μεγάλο Ζέφρις. 'Εμεινο που δεν κατάλαβα ακόμη, είναι τό πώς εξαφανίστηκε από τό σπίτι του 'Αρσιμπαλντ 'Ασκερ.

—Τί; Έκαμε διάρρηξη και στο σπίτι του μισανθρώπου;

—'Όχι, αλλά...

Και ο Σούμερ, τονίζοντας τις λέξεις και προσέχοντάς τον στα μάτια, διηγήθηκε τό διατρέξαντα στο σπίτι του 'Ασκερ και κατέληξε:

—Φαντάσου ότι σήμερα, πρωί-πρωί, πήγα να ζητήσω μερικάς εξηγήσεις από τον μισάνθρωπο και τον βρήκα πεθαμένο!

—Θά τον σκότωσαν οι συγκινήσεις. Τί λέει ή ευεργέτις σύζυγός του;

—Δεν την είδα. Είναι σε κάποιο προάστειο. Στην έπαυλή της. Έφυγε κάποιος για να την πληροφορήση με τρόπο για τον θάνατο του συζύγου της. 'Αγία γυναίκα!

—'Ετσι λένε.

—Και είναι! Οι ευεργεσίες της είναι άμέτρητες.

—Σε ποιο προάστειο μένει;

—Μά... υποθέτω, στο Θρή Κάσλ.

—Στο Θρή Κάσλ είπες;

—Ναι. Έχει μία έπαυλη εκεί όπου και μένει δυό-τρεις μέρες την εβδομάδα. Χθές έπηγε με τον σκοπό να επιστρέψη με την έπιστροφή του τραίνου αλλά έχασε κατά τό φαινόμενο τό τραίνο.

Στην σκέψη του Μάρτεν Ντάλ ήλθαν τό τελευταία λόγια του 'Αρσιμπαλντ 'Ασκερ. «Μεταξύ πλάκας και μονοσάνιδου... 'Η μίση Ντόροτυ... κάτω από... Στο θρή...».

—'Όστε τό «θρή» αυτό δεν ήταν ή αρχή μιας λέξεως! 'Εσθίμαινε τρία! Τό προάστειο Θρή Κάσλ! Τρία Φροούρια!...

—Ποιός κατοικεί πάνω από τό σπίτι του 'Ασκερ;

—Κανείς. Τό άπαρτεμάν είναι ξενοίκιαστο. Έχει ένοικιαστήριο στην πόρτα, μένει δέ άνοιχτό.

—Θά πάτε σήμερα στο σπίτι του 'Ασκερ;

—Πώς όχι. Και γώ ο ίδιος θά πάω εκεί φεύγοντας από δω.

—Θάλω μαζί σου.

—Κόπιασε.

Σε λίγο, ή κούρσα του Μάρτεν Ντάλ σταματούσε στην πόρτα του 'Ασκερ. 'Ο Σούμερ και ο Μάρτεν Ντάλ είδαν πλήθος αστυνομικών και δικαστικών. 'Ο πόλιμαν

είχε εκθέσει στο τμήμα του τις τελευταίες στιγμές του 'Ασκερ, την άνάμειξη του «Λωποδύτη-Φάντασμα» και τις τελευταίες λέξεις του μακαρίτη. Τό πτώμα μεταφέρθηκε στο νεκροτομείο και εκείνη την ώρα διενεργείτο ή νεκροψία. Στο άναμεταξύ, είχε φθάσει από τό Θρή Κάσλ και ή Ντόροτυ 'Ασκερ ή οποία είχε άποτραβηχθή στο δωμάτιο της και έκλειγε μ' άναφυλλητά.

'Ο Μάρτεν Ντάλ έρριξε μία ματιά τριγύρω του και με τρόπο, χωρίς να τον άντιληφθή ούτε αυτός ο Σούμερ, άνέβηκε στο πάνω πάτωμα που ήταν άνοιχτό και βγήκε στην βεράντα. Κάτω από τό πόδια του άκουγε τις συνομιλίες αστυνομικών και δικαστικών άμέσως δέ κατάλαβε για ποιο λόγο είχε καταπέσει από τό δεύτερο πάτωμα στο πρώτο. 'Από τό πλανόστρωτο της βεράντας είχε άπαιρηθή μία πλάκα. Για ποιο λόγο; Έτσι, πάτησε με όλο του τό βάρος στο λεπτό μονοσάνιδο και... Πάλι τούλθαν στη μνήμη τα τελευταία λόγια του 'Ασκερ. «Μεταξύ πλάκας και μονοσάνιδου!... Πλησίασε στην τρύπα που σχηματίστηκε με τρόπο ώστε να μη τον δοϋν από κάτω και κτύπησε. Κάτι σαν γυαλί φαινόταν πιασμένο άνάμεσα σε δυο σχισμένες σανίδες. Τό τράβηξε προσεκτικά. 'Ηταν ένα σφραγισμένο στενόμακρο μπουκάλι, μέσα στο οποίο ύπήρχαν άποκόμματα έφημερίδων.

Τό άπεσφράγισε, τράβηξε τό άποκόμματα και λίγο έλειψε να φωνάξη από την έκπληξη. Τό πρώτο άπόκομμα ήταν ή φωτογραφία ενός εξαφανισθέντος άεροπόρου. 'Η εξαφάνιση εκείνη είχε άναστατώσει τό Λονδίνο. Κάτω από αυτήν μία σημείωση με μπλε μολύβι: «'Εξηφανίσθη στις 10 'Ιανουαρίου 1931. 'Αρσιμπαλντ 'Ασκερ». Τό δεύτερο άπόκομμα ήταν ή φωτογραφία ενός εξαφανισθέντος άξιωματικού του ναυτικού. Κάτω απ' αυτήν ή σημείωση: «'Εξηφανίσθη στις 19 Νοεμβρίου 1932. 'Αρσ. 'Ασκερ». Τό τρίτο άπόκομμα, ήταν κι' αυτό δημοσιευθείσα φωτογραφία ενός άριστοκράτου, ή ήμερομηνία της εξαφανισώς του και ή ύπογραφή του 'Ασκερ!

'Ο Μάρτεν Ντάλ έβαλε στην τσέπη του μπουκάλι και άποκόμματα και έφυγε.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΑΚΟΥΣΤΗ ΔΙΑΡΡΗΞΗ

Κατά τό μεσημέρι της ίδιας μέρας, έφθασε στην Σκότλαντ-Γιάρντ ή έκθεση του λατροδικαστού που είχαν ένεργήσει την νεκροψία του 'Ασκερ. 'Ο άτυχής, είχε δηλητηριασθή κατά μικρές δόσεις από ένα ύποπλο λυδικό δηλητήριο.

'Η Σκότλαντ-Γιάρντ, χωρίς να διασθή, άρχισε με τις μυστικές της ένεργείες και κατά τό μεσάνυχτα της ίδιας μέρας, άναστατώνονταν από ένα τηλεφώνημα: —'Αλλό-άλλό! Θρή Κάσλ, έπαυλη Ντόροτυ 'Ασκερ. «Λωποδύτης-Φάντασμα» κάνει άνασκαφέ.

'Υστερα από μία ώρα, ένα άυτόκινητο της Σκότλαντ-Γιάρντ με κουστοδία αστυνομικών έπλ κεφαλής των όποιων βρισκόταν ο Σούμερ, έτρεχε με ήλιγγιώδη ταχύτητα προς τό Θρή Κάσλ.

Σταμάτησε έξω από την έπαυλη και οι αστυνομικοί έζωσαν τό κτίριο. 'Η καγκελλόπορτα βρέθηκε ορθάνοιχτη όπως και ή κυρία είσοδος της έπαύλεως. 'Ο Σούμερ μπήκε μέσα με μερικους αστυνομικούς και, πριν φθάση στην κυρία είσοδο, τον σταμάτησε κάτι σαν ροχαλητό.

Δεξιά του, βρισκόταν τό γκαράζ και πάνω στο μοναδικό μαρμάρινο σκαλοπάτι του, κοιμόταν ένας άντρας. 'Ο Σούμερ πλησίασε και τον ξύπνησε.

—Ποιός είσαι σύ;

—Σό ποιός είσαι;

—Σκότλαντ-Γιάρντ.

—'Α! Έτσι; Έγώ λοιπόν είμαι ο δούλος φίλωνας έδω μέση.

—Πιάστε αυτόν τον άνθρωπο, λέει ο Σούμερ προς τους αστυνομικούς.

Δυό αστυνομικοί έπιασαν τον άγνωστο χωρίς αυτός ν' άντισταθή.

—Και τώρα, λέει ο Σούμερ, ας ρίξουμε πρώτα μία ματιά στο γκαράζ.

Οι αστυνομικοί άνοιξαν την πόρτα του γκαράζ που μέσα ήταν φωτισμένο και άλληλοκινετόχθηκαν.

Στην μέση του γκαράζ ήταν μπηγμένος ένας ψηλός πάσσαλος και πάνω απ' αυτόν κρεμόταν ένα μπουκάλι με άποκόμματα έφημερίδων. 'Ο Σούμερ, πλησίασε τό μπουκάλι και τράβηξε τό βούλωμά του, τό όποιο δεν ήταν παρά ένα έπισκεπτήριο διπλωμένο. 'Ηταν τό έπισκεπτήριο του «Λωποδύτη-Φάντασμα» με την σημείωση: «Διέρρηξα τό πηγάδι!».

Οι αστυνομικοί άλληλοκινετόχθηκαν και πάλι μ' άπορία.

—Τί σημαίνει αυτό;

—Ας δοϋμε πρώτα τό πηγάδι.

'Υπήρχε πραγματικά ένα πηγάδι στον κήπο. Οι αστυνομικοί πλησίασαν σ' αυτό, έρριξαν πάνω του τις άχτίδες των φαναριών και είδαν ότι τό στόμιο του ήταν τσιμενταρισμένο αλλά τό τσιμέντο πρόσφατα σπασμένο.

'Ο Σούμερ, πλησίασε να κυττάξη μέσα στο πηγάδι και όπισθοχώρησε με φρίκη. Στο στόμιο του πηγαδιού, ήταν κρεμασμένος ένας μικρός φάρος που έριχνε τό φως του στο νερό. Τρεις σκελετοι φαινότουσαν καθαρά.

Οι αστυνομικοί, έσκυψαν κι' αυτοί να δοϋν μέσα στο πηγάδι και χαλάωσαν φυσι-

κά τό σφίξιμο του άγνώστου, στον όποιον δεν είχαν άποψη περάσει τις χειροπέδες.

Αυτό περίμενε κι' αυτός. Με μία άπότομη κίνηση ξεγλύστρησε από τα χέρια των και πριν αυτοί συνέλθουν από τό άπρόοπτο, βρισκόταν μακριά.

'Ο Σούμερ, είδε καλά ότι ο άγνωστος είχε κατευθυνθή σ' ένα μικρό περίπτερο του κήπου. Θάταν προφανώς τό οίκημα του κήπου. Σκέφθηκε μία μόνο στιγμή και στράφηκε προς τους άπολιθωμένους αστυνομικούς.

—'Ηλίθιοι! Σας έφυγε από τα χέρια ο «Λωποδύτης-Φάντασμα!».

—'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»;

—Τρέξτε στην έπαυλη! Τόν είδα να μπαίνει μέσα!

Την άλλη μέρα τό μεσημέρι, ο Σούμερ έτρωγε συντροφιά με τον Μάρτεν Ντάλ.

—'Όστε ή ευεργέτις Ντόροτυ 'Ασκερ;

—'Ομολόγησε! Τραβούσε τους νέους στα οίχτια της, τους άποχαυνώνει με ναρκωτικά και... τό πηγάδι δεν χρησίμευε παρά για ύγρως τάφος των! Στο άναμεταξύ, ή μίστρες Ντόροτυ έκαμε κάθε είδους ευεργεσίες!

—Στην ύγεια λοιπόν του «Λωποδύτη-Φάντασμα» που της έρριξε τό προσώπειο.

—Στην ύγεια του... Καί... ξέρεις κάτι; Χθές βράδυ τούκανα πλάτες να τό σπάση.

—Σό; 'Ο Σούμερ;

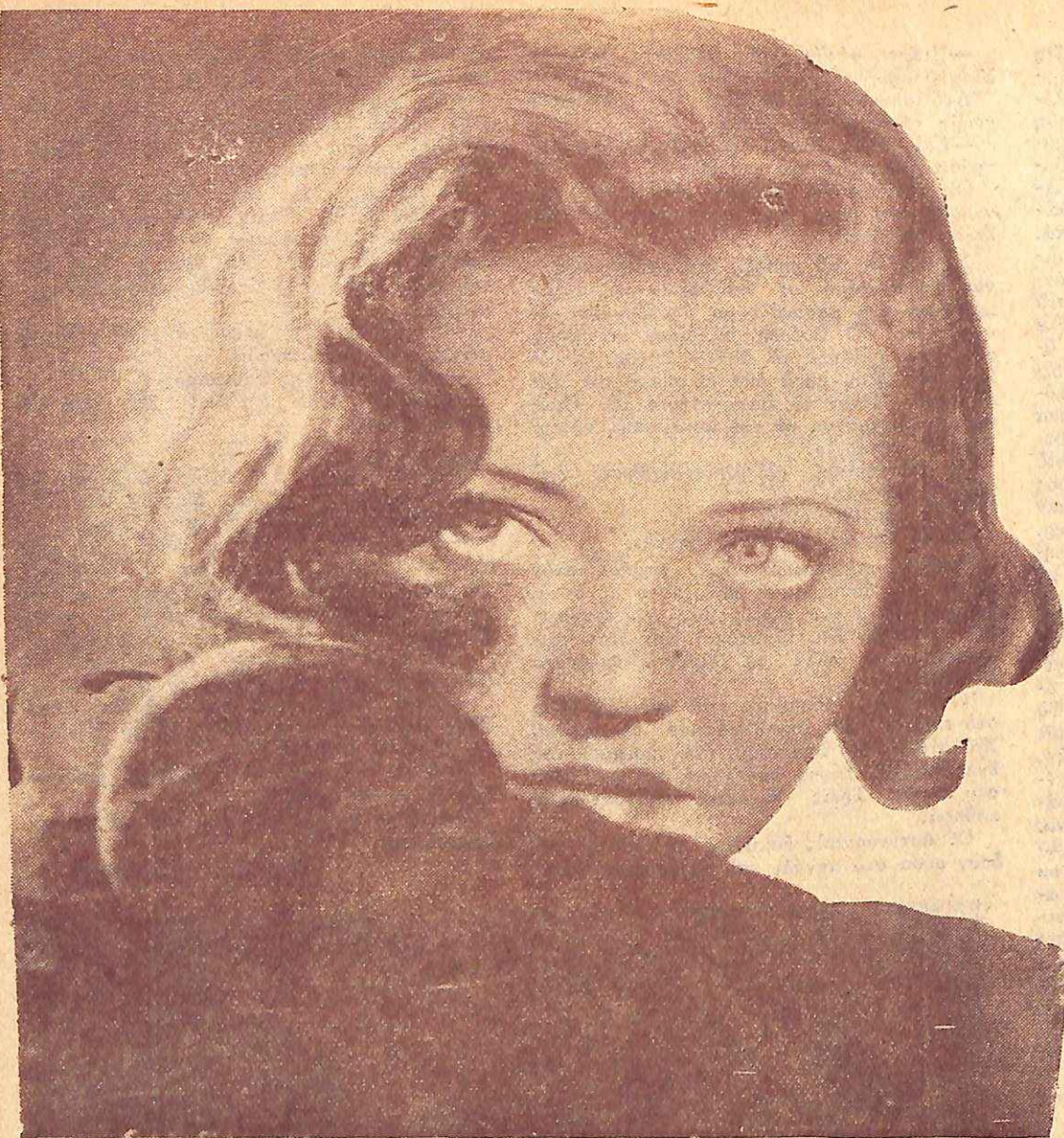
—'Εγώ! 'Ο Σούμερ! 'Υστερα μάλιστα από κείνη τη γροθιά...

—Φοδέρα θέλουν οι άγιοι για να θυμιατοραχίσουν.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

'Ο Λωποδύτης Φάντασμα είδε το 'Αρσιμπαλντ 'Ασκερ ακίνητο.

Μιά χαρακτηριστική φωτογραφία της Σουλβίας Σίντνεϋ, από το τελευταίο της φιλμ «Έκείνη που έφυγε». Το παιδιάστιχο πρόσωπό της έχει μια θλιμμένη έκφραση που τὸ κάνει ακόμη πιο συμπαθητικό.

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ANN ΧΑΡΝΤΙΝΓΚ

Δυὸ ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ πρότειναν στὴν Ἄνν Χάρντιγκ νὰ ἀφήσῃ τὴν κόρη τῆς Τζαί-ην νὰ παίξῃ σ' ἕνα φιλμ ἀντὶ ἀδρότάτης πληρωμῆς. Καὶ στὶς δυὸ ὅμως προτάσεις ἡ Ἄνν Χάρντιγκ ἀπήντησε μ' ἕνα κατηγορηματικώτατο: «Ὁχι»!

—Νομίζω, ἐδήλωσε ἡ Ἄνν, ὅτι μιὰ κανονικὴ παιδικὴ ζωὴ εἶναι ἀπείρως προτιμότερη γιὰ τὴν Τζαίην παρὰ ὁ-σαδήποτε χρήματα. Θέλω νὰ ζήσῃ τὸ παιδί μου ὅπως ὅλα τὰ παιδιά τῆς ἡλικίας του. Προτοῦ σκεφθοῦμε γιὰ τὴν καριέρα τῆς πρέπει νὰ φροντίσω γιὰ τὴν ἀνατροφή της.

Πολλὲς ἐξοίσθητες μητέρες θὰ ἐπιδοκιμάσουν τὴν ἀπόφαση τῆς διάσημης στάρ.

ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ!

Ὁ ἑκατομμυριοδὸς παραγωγὸς κινηματογραφικῶν ταινιῶν Χόθαρτ Χιούζ εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Κά-θρην Χέμπουργκ. Φαίνεται ὅτι ὁ νεαρὸς ἑκατομμυριοδὸς εἶναι λίγο ὑπερβολι-

κὸς στοὺς ἐρωτές του, γιατί πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια ἐλάτρευε τὴν Μπίλλυ Ντόθ καὶ περίπου τὴν Τζίν Χάρλοου.

Πάντως ἡ Κάθρην μένει ἐντελῶς ἀδιάφορη στὸ πάθος τοῦ Χόθαρτ καὶ γίνε-ται ἔξω φρενῶν ὅταν οἱ δημοσιογρά-φοι τὴν ρωτοῦν σχετικῶς.

Διεδόθη ὅτι ἡ Κάθρην παντρεύτηκε μυστικὰ μὲ τὸν μάντζέρ της Λέλαντ Χαίημπαρντ, μὰ ὁ Χόθαρτ κάνει πὼς δὲν τὸ ξέρει...

66 ΤΙΠΟΤΕ!

Μιὰ ἀμερικανὶς δημοσιογράφος ἔκα-νε τελευταία μιὰ καμπάνια γιὰ ἕνα κι-νηματογραφικὸ περιοδικὸ μὲ τὸν τίτλο: «Τὶ δὲν σὰς ἀρέσει στὶς γυναῖκες;» Ὁ-ταν ἐπεσκέφθη καὶ τὸν Οὐίλλιαμ Πόου-ελ γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀπάντησή του, ὁ γόης Οὐίλλιαμ τῆς εἶπε, μὲ τὸ πὶδ γοη-τευτικὸ του χαμόγελο, ὅτι θὰ τῆς ἐ-στέλλε γραπτῶς ἕνα σχετικὸ ἀρθράκι του. Ἡ δημοσιογράφος ἔφυγε κατεν-θουσιασμένη καὶ προανήγγειλε στὸ πε-ριοδικό της ὅτι ὁ περίφημος ἡθοποιὸς Οὐίλλιαμ Πόουελ θὰ γράψῃ μόνος του ἕνα ἀρθρο σχετικὸ μὲ τὸ θέμα τῆς καμ-πάνιας τῆς.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ἡ δημοσιο-

γράφος ἐξεπλάγῃ ἄρκετὰ ὅταν πῆρε μιὰ κάρτα τοῦ Πόουελ πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία ἔγραφε:

«Τὶ δὲν μοῦ ἀρέσει στὶς γυναῖκες»
Ἄρθρο τοῦ Οὐίλλιαμ Πόουελ
Τίποτε!

Ο ΜΑΝΖΟΥ ΘΑ ΞΑΝΑΠΑΙΞΕΙ

Ὁ Ἀντόλφ Μανζοῦ ποὺ ἦταν σοβαρὰ ἄρρωστος ἀπὸ τὸ στομάχι του, εἶναι τώ-ρα ἐκτὸς κινδύνου καὶ βρίσκεται ὁτὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως.

Μόλις γίνῃ ἐντελῶς καλὰ θὰ «γυρί-σῃ» τὶς τελευταῖες σκηνές τοῦ «Γαλα-ξία» στὸν ὁποῖο πρωταγωνιστεῖ μαζί μὲ τὸν γνωστὸ κωμικὸ Χάρολντ Λόυντ.

ΑΓΝΟΙΑ!

Ὅταν γυριζόταν ἡ ἱστορικὴ ταινία «Μάγειρλικ» ποὺ ἀναπαριστᾷ τὸ δρά-μα τοῦ ἀρχιδουκὸς Ροδόλφου καὶ τῆς βαρωνίδος Βετσέρα, ὅπως γράψαμε καὶ ἄλλοτε, μὲ τοὺς ἡθοποιούς Σάρλ Μπουαγιέ, Ντανιέλ Νταρριέ καὶ Ζάν Ντάξ, συνέβη τὸ ἔξης ἀμίμητο!

Πέντε - ἔξη περιηγῆται εἶχαν ἐπιτύ-χει τὴν ἀδεια νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ στού-ντιο. Στέκονταν σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ δια-κόσμου ποὺ παριστοῦσε τ' ἀνάκτορα καὶ κύτταζαν μὲ θαυμασμό. Ἕνας ὑ-πάλληλος τοῦ στούντιο τοὺς ἐξηγεῖ:

—Αὐτὸς ἐκεῖ, εἶναι ὁ Σάρλ Μπουα-γιέ, ὁ πρίγκηψ Ροδόλφος.

Μιὰ ἀπὸ τίς πρώτες φωτογραφίες τῆς περὶφημης «Γκαρόν» τοῦ Μαργκερίτ ποὺ «γυ-ρίζεται» τώρα: μιὰ σκηνή μεταξὺ τοῦ Ζὰν Κατλαὶν καὶ τῆς Μαρί Μπέλλ.

Νέα τοῦ Χόλλυγουντ

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη περνοῦσε μπροστὰ τοὺς ὁ Ζάν Ντάξ, ποὺ ὑπεδέυετο τὸν Αἰ-τοκράτορα τῆς Αὐστρίας.

—Αὐτὸς ἐδῶ, ποὺ περνᾷ, συνεχίζει ὁ ὑπάλληλος, εἶναι ὁ πατέρας του, ὁ Φραγκίσκος - Ἰωσήφ.

—Φραγκίσκος - Ἰωσήφ Μπουαγιέ; ρωτᾷ ἕνας ἀπὸ τοὺς περιηγητάς.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΦΙΛΜ

Μιὰ κινηματογραφικὴ ἐταιρία πρό-κειται νὰ γυρίσῃ προσεχῶς ἕνα περί-φημο φιλμ: τὸν «Φόδο» παρμένο ἀπ' τὴν ἀριστουργηματικὴ νουβέλλα τοῦ Στέφαν Τσβάιχ ποὺ δημοσίευσε πέ-ριшу ἡ «Ἑβδομάς». Τὸ «γύρισμα» θὰ διευθύνεται ἀπὸ τὸν σκηνο-θέτη Τουρζάνσκυ καὶ οἱ διάλογοι θὰ γραφοῦν ἀπὸ τὸν Ζοζέφ Κεσσέλ. Στὸ θαυμάσιο αὐτὸ ψυχολογικὸ ἔργο θὰ πρωταγωνιστήσουν ἡ Γκαμπὺ Μορ-λαὶ καὶ ὁ Σάρλ Βανέλ.

ΜΙΑ ΓΚΡΑΙΗΣ ΜΟΥΡ ΑΠΟ ΖΑΧΑΡΗ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς 67ης ἐκθέσεως τῆς «Μαγειρικῆς Τέχνης» στὸ Χόλλυ-γουντ, ἕνας περίφημος ἀρχιμάγειρος κατεσκεύασε ἕνα ἀγαλμα τῆς Γκραίης Μούρ, ὅλο ἀπὸ ζάχαρη, εἰς ἐνδειξὴν θαυμασμοῦ πρὸς τὴν ἀσύγκριτη κοιδό. Τὸ ἀγαλμα αὐτό, ἦταν τὸ ἀριστοῦργη-μα τῆς ἐφετεινῆς ἐκθέσεως.

Ἐννοημένως, ἡ δόξα εἶναι γλυκειά, κυριολεκτικὰ!

Ὁ δημοφιλέστατος κορ-σικανὸς τενόρος Τίνο Ρόσι, ὁ ἐπνομασθεὶς καὶ «βασιλεὺς τοῦ ρα-διοφώνου», στὸ φιλμ «Μαρινέλλα» μὲ τὸ ὁ-ποῖο πρόκειται νὰ ντε-μπουτάρῃ στὸν κινημα-τογράφου.

ΜΕΝΝΙΕΣ

—Τὸ εἰδύλλιο μεταξὺ Γκλόριας Σβάν-σον καὶ Χέρμπερτ Μάρσαλ δὲν πάει κα-λά, ὅπως φαίνεται. Ὁ Μάρσαλ πρόκει-ται νὰ ἐμφανισθῇ σ' ἕνα νέο φιλμ μὲ τὴν σύζυγό του, Ἐντνα Μπέστ, μὲ τὴν ὁ-ποία συνεφιλιώθη τελευταία.

—Ἡ Ἀντριεν Αἴλμς καὶ ὁ πρῶν σύ-ζυγός της Μπριόνς Κάμποτ θεῶνται πο-λὺ συχνὰ μαζί στὰ νυκτερινὰ μπάρ.

—Διαφεύδεται ὅτι ἡ Τζίν Χάρλοου «τὰ χάλασε» μὲ τὸν Οὐίλλιαμ Πόουελ.

—Διαδίδεται ὅτι ἡ Γκρέτα Γκάρμπο καὶ ὁ Τζῶρτζ Μπρέντ πρόκειται νὰ παν-τρευτοῦν. Δυσκολεύεται κανεὶς νὰ τὸ πι-στέψῃ!

—Ἡ Μαίη Οὐέστ, ὅταν θγαίνῃ ἔξω συνοδεύεται πάντα ἀπὸ τὸν σωματοφύ-λακά της Τζόννυ Ἐντιζάνο. Ἡ Μαίη φο-βάται τρομερὰ μήπως τῆς ρίξουν δι-τριόλι στὸ πρόσωπο.

—Λέγεται ὅτι ὁ Κλάρκ Γκαϊήμπλ θὰ παντρευτῇ τὴν ἀνεψιὰ τῆς κομήσης ντέ Φράσσο, μόλις πάρῃ τὸ διαζύγιό του, ἀπὸ τὴν σύζυγό του Ρέα Γκαϊήμπλ.

—Ἡ Βιρτζίνια Μπρούς ἔκοψε τὰ ὅρατά

μακρὰ μαλλιά της. Τώρα μένει πιά ἡ Ἄνν Χάρντιγκ ποὺ ἔχει τὰ μακρύ-τερα μαλλιά τοῦ Χόλλυγουντ.

—Ὁ σκηνοθέτης Βάν - Ντάικ συνεχί-ζει τὸ γύρισμα τῆς «Ρὸς - Μαρί». Συμ-μετέχουν στὸ φιλμ περισσότεροι ἀπὸ χι-λίους φιγκουράν μὲ πρωταγωνιστὰς τὴν Ζαννὲτ Μακντόναλντ καὶ τὸν Νέλσον Ἐντν.

—Στὴν Γερμανία γυρίζεται μιὰ νέα βερσιὸν τοῦ «Φοιτητοῦ τῆς Πράγας» μὲ πρωταγωνιστὰς τὸν Ἀντολφ Βόλ-μπρυκ καὶ τὴν Δωροθέα Βήκ. Στὴν πα-ληὰ βερσιὸν πρωταγωνιστοῦσε ὁ περί-φημος Κόνρατ Φάιτ.

—Ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους τε-νόρους τοῦ κόσμου, ὁ Τζίλλι, βρίσκεται στὸ Λονδίνο ὅπου θὰ γυρίσῃ ἕνα φιλμ σὲ δεκαπέντε μέρες ἀντὶ ἀδρότάτης ὁ-μοιῆς. Ὁ Τζίλλι θὰ ἔχῃ ὡς παρτεναίρ τὴν χαριτωμένη Τζῶαν Γκάρντερ.

—Ὁ Ζάν Μπερνάρ - Ντερόν θὰ γυρί-σῃ προσεχῶς τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Φρανσουά ντέ Κυρὲλ «Ἀπάνθρωπη Γῆ». Λέγουν ὅτι θὰ πρωταγωνιστήσῃ ἡ Μπρι-γκίττε Χέλμ. Θὰ παίξῃ μαζί της ὁ Μω-ρίς Ἑσκάντ καὶ ἡ Μαργετ Ζανιά.

Έρωτικά γράμματα

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Κ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ: Έκείνη και Εκείνος

(Σ' ένα σαλόνι, ένα τζάκι καίει. Εκείνη καθισμένη χάμω, σ' ένα μαξιλάρι, καίει στη φωτιά μερικά παλιά έρωτικά γράμματα. Εκείνος, δεξιός, την κυττάζει με άπειρο...)

Έκείνη

«Άλλη φορά τ' όρκίστηκα πως γράμμα δεν θα γράψω. Και τὰ δικά σας γράμματα και νέα και παλιά. Απόψε, απέφασα, βλέπετε, να τὰ κάψω...»

(Διαβάζει τὸ γράμμα πὸν κρατᾷ)
«Πάντα δικός σου ἀγάπη μου...» (τὸ καίει)
(Διαβάζει ἄλλο) «Μὲ χίλια δυὸ φιλιὰ...»
(Τὸ καίει) Ἀνοήσιες!... Κάψιμο!...

Έκείνος (μὲ ἀπάθεια)

Γιατί τόσο κακία;

Έκείνη

Δικαίωμά μου!...

Έκείνος

Πείσματα κουτὰ και γυναικεῖα...
Πάντα ἓνα γράμμα ἐρωτικὸ τὸ σέβονται λιγάκι.

Έκείνη

Και τί ἀξία φίλε μου, ἔχει ἓνα ραβασάκι;

Έκείνος

Ἐχει ἀξία ἀληθινή, ἀγαπητὴ κυρία, ὅπως θεοβίως κάθε τι πὸν ἔχει ἱστορία

Έκείνη

Ἐχει ἱστορία;

Έκείνος

Βέβαια. Καὶ ἂν ἐπιθυμείτε...

Έκείνη

Εἶμαι πολὺ περίεργη νὰ μοῦ τὴν διηγηθῇτε.

Έκείνος (ἀφοῦ σκεφθῇ λίγο)

Τὸ πρῶτο γράμμα ἐρωτικὸ θὰ σὰς ὑπενθυμίσω. Μὲ ὅλο τὸ ἀπαιτούμενο, ἀγαπητὴ μου, σέβας, Τόγραψ' ἑκείνος ὁ γνωστὸς ὄφης, ἐν Παραδείσῳ... Καὶ μὴ στυγμὴ κατάλληλη τὸ πάσσαρε τῆς Εὐας. Ἡ Εὐα, πὸν δὲν ἤξερε καθόλου ἀπ' αὐτὰ Πρωτάρα στὴ συζυγίῃ, νὰ ποῦμε, ἀπιστία...

Έκείνη

Βλέπετε, δὲν τῆς λείπανε τὰ λοῦσα ἢ τὰ λεφτὰ...

Έκείνος

(συνεχίζων)

Τὸ ραβασάκι στὴν ἀρχὴ τὸ πῆρε εἰς τ' ἀστεῖα. Ὑστερὰ κάποιον ἐνοχικὸ, πιδὸς ξέρει, τὴν ὠδήγησε τὸ κύτταξε, τὸ ἀνοίξε, τὸ διάβασε κι' ἐρρίγησε... Αὐτὸ τὸ γράμμα ἔλεγε: «Εὐα ξανθομαλλοῦσα, ὅταν δὲν ἔχες πείσματα, διπλὰ θὰ σ' ἀγαποῦσα. Ἐμ' ἓνας ὄφης, Εὐα μου, ὄφης μακρὺς καὶ μαῦρος. Μὰ σὰν σὲ βλέπω αἰσθάνομαι, πὼς ἔχω γίνει ταῦρος. Καὶ μοῦρχειται ἀπάνω σου, ἀμέσως νὰ χυμῆξω...» Ἐπίτρεψέ μου Εὐα μου, τὰ μάτια νὰ σοῦ ἀνοίξω. Αὐτὸς ὁ ἀντρας σου ὁ Ἀδάμ, πὸν τρέχει μὲς τὰ δασὴ. Καὶ νύχτα μέρα κυνηγᾷ τρυγόνια καὶ ζαρκαδία, δὲν κάθεται στὸ σπῆτι σὰς νὰ σὲ διασκεδάσῃ. Μ' ἐρωτικά γλυκόλογα καὶ μὲ ἀγάπης χάδια; Δὲν εἶναι κρίμα οὐτε στιγμὴ, κοντὰ σου νὰ μὴ μένῃ. Καὶ νὰ περνᾷς τέτοια ζωὴ σαχλὴ καὶ μαρμαμένη; Ἀπάτησέ τον Εὐα μου, χωρίς νὰ πῆς μιλιὰ... Ἀκόμα δὲν θαρρήθηκες; Πρέπει νὰ πάρῃς φίλο. Ἐχὼ τὴ γκαρσόνιέρα μου, κάτω ἀπ' τὴ μηλιά. Κι' ἔλα νὰ φᾶς τὸ μῆλο!...

Έκείνη

Ἐπρεπε ἡ Εὐα νὰ μὴ ἐγώ, εἰς τὴ στιγμὴ νὰ τρέξω. Σ' ἀρέσει κύριε Ἀδάμ νὰ τριγυρίζῃς ἐξω. Κι' ἐγὼ νὰ μένω μόνη μου;

Έκείνος

Διὰ τὴν προποταρικὴ ἐκείνην ἀμαρτία...

Έκείνη

Τὰ χρόνια ὅμως πέρασαν καὶ ἤρθαν ἄλλες μέρες

Έκείνος

Μὰ οἱ γυναῖκες... πάντοτε τῆς Εὐας θυγατέρες. Ποτὲ μυαλὸ δὲν θάβουνε, Καὶ ὅταν ἔχουν σύζυγο γιὰ ἐραστὴ κυττάζουνε. Αὐτὸ πὸν τώρα θὰ σὰς πῶ, εἶναι ἱστορικὸ.

Έκείνη

Τὸ δεύτερο, φαντάζομαι, γράμμα ἐρωτικὸ. Τὸ λέτε σὰν νὰ εἰσάστε μπροστὰ... αὐτόπτης μάρτυς.

Έκείνος

Ἐκείνος ἦταν βασιληᾶς τῆς ἐρακουμενῆς Σπάρτης, Καὶ εἶχε γιὰ γυναῖκα του πολυαγαπημένη. Τὴν ὀμορφὴ Ἑλένη.

Εὐτυχισμένοι ἐξοῦσανε μὰ, πρέπει ἀπαραιτήτως...

Έκείνη

Σὰν εὐτυχοῦνε δυὸ, πολὺ, νάρθη καὶ κάποιος τρίτος. Κι' ἤρθε ὁ Πάρις φίλε μου, μὰ ὅπως κι' ἂν τὸ πάρῃς. Κάποιος θὰ εὐρισκότανε, κι' ἂν ἔλειπε ὁ Πάρις!

Έκείνος

Τὴν εἶδε, τὸν ἐθάμπωσε καὶ τὸ παιδί τὸ ἄπειρο. Γράμμα τρελλὸ τῆς ἔγραψε σ' ἓνα κομμάτι πάπυρο!... «Μὲς στὴν καρδιά, Ἑλένη μου, ἔχω γιὰ σὲ λατρεία. Ὡς ἡ Ἀφροδίτῃ μ' ἐσπρώξε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Τροία. Καὶ νάρθω ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ ἑρῶ, γλυκειὰ βασιλισσά μου. Κι' ἐγὼ μὴ βασιλόπουλο... τοῦ ἐρακουμενοῦ Πριάμου. Γιὰ σένα ἐταξείδευα καὶ ἤρθα ὡς τὴ Σπάρτη. Ὡς ἡ Ἀφροδίτῃ μοῦλεγε: «πῆγαι» ἐκεῖ καὶ πᾶρ' τὴν Ἀλόγια δὲν σοῦ χρειάζονται πολλὰ γιὰ νὰ τὴν πείσης. Ὡς ὁ ἀγαπῆσθαι στὴ στιγμὴ καὶ θὰ τὴν ἀγαπῆσθαι!...» Ὡς ἔχω καράθι ἐτοιμὸ γερὸ κι' ἀρματωμένο. Τὸ θράδυ ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα νὰ ὀγῆς θὰ περιμένω, Ὡς ὅταν μὴν στὸ καράθι μου κι' ἀμέσως θὰ σαλπάρῃ. Καὶ ἡ Ἑλένη ἀγκαλιά θὰ εἶναι μὲ τὸν Πάρι!...

Έκείνη

Πολὺ σωστά. Ἐμπόδια ποτὲ δὲν ξέρει ὁ Ἔρως. Θὰ ἦταν ὁ Μενέλαος καὶ ραπολλὶ καὶ γέρος. Καὶ δίκαια τοῦ σκάρωσαν αὐτὴ τὴν ἱστορία

Έκείνος

Τὸ ξέρετε πὼς ἐγινε μεγάλη φασαρία. Ὁ κύριος Μενέλαος, τὸ ἔφερε θαρρῶς. Εἶπε πὼς τὴν γυναῖκα του τὴν πῆρε κάποιος νέος. Κι' οἱ Ἕλληνες μαζεῦθηκαν ὡς πὸν νὰ πῆτε τρία, Κι' ἐπὶ γανὲ στὴν Τροία!...

Έκείνη

Ναί, Μὰ τί ὀγῆκε ἀπ' αὐτό; Ἐγίνηκε ρεζίλι. Σὰν τὴν παθαίνει ὁ σύζυγος, νὰ μὴ μιλᾷ ὀφείλει. Ὁ κύριος Μενέλαος πὸν τὸ πε ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἀντὶ νάρθη τὴ νύκτα του κρυφὴ καὶ μυστικὴ. Κατάντησε κι' ἂν πέρασαν δυὸ - τρεῖς χιλιάδες χρόνια. Τὸν κερασφόρον βασιληᾶς νὰ θεωρῇται αἰώνια!... Ὡς, αὐτὰ τὰ εἶπαμε. Ἄλλο κανένα ὑπάρχει;

Έκείνος

Τὰ γράμματα πὸν ἔστειλε ἡ Λάουρα στὸν Πετράκη. Γράμματα πὸν τρελλαίνουνε... γράμματα πὸν μεθάνε...

Έκείνη

Ἄ! ὄχι. Αὐτὰ ἀφῆστε τα. Φιλολογία θὰ ναι.

Έκείνος

Γότε ἂς μπῇ παρένθεσις. Ὑπάρχει μὴ καὶ μόνη.

Έκείνη

Δὲν εἶναι γράμμα ἐρωτικὸ;

Έκείνος

Καὶ γράμμα καὶ... μπαλκόνι.

Έκείνη

Ἐνα μπαλκόνι ἐρωτικὸ; Τί κωμικὸ!...

Έκείνος

Θὰ ἦταν μᾶλλον κωμικὸ, ἂν ἔλειπε ὁ Ρωμαῖος. Εἰς τὸ μπαλκόνι θρίσκειται μὴ σκάλα κρεμασμένη. Καὶ ὁ Ρωμαῖος στὰ κρυφὰ τῆς νύχτες ἀνεβαίνει. Νάφῃσθαι στὸ μπαλκόνι τῆς ἐρωτικῆς μπιλλιέτας.

(Τὸ τέλος στὴν σελ. 47).

Στὰ δίχτυα τῆς ἀγάπης

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΡΜΙΝΑΣ ΜΠΛΑΚ

Ἡ Ντιάνα Φέντον ἄφησε τὸ περιοδικὸ πὸν διάβαζε κι' ἐρρίξε μὴ ματιὰ γύρω τῆς. Στὸ σαλόνι τοῦ οἰκογενειακοῦ ξενοδοχείου δὲν ὀρσκόταν πὰ παρὰ δυὸ τρεῖς ἡλικιωμένες κυρίες πὸν ἔπλεκαν καὶ κουτσομπόλευαν κοντὰ στὴν φωτιά, χωρίς νὰ δίνουν καμμιὰ προσοχὴ στὴν παρουσία τῆς.

Ἦταν τώρα τρεῖς ἑβδομάδες πὸν ἡ Ντιάνα ὀρσκόταν στὸ Λονδίνο, ὅπου εἶχε ὀρῃ μὴ καλὴ θέσῃ σ' ἓνα γραφεῖο. Στὴν ἀρχὴ τῆς εἶχε φανῇ περίφημο ν' ὀρῃ τὴν μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλῃ ὅπου ζοῦσε ἀνεκὰθεν μὲ τὴν οἰκογενεῖα τῆς γιὰ νάρθη στὴν πρωτεύουσα. Τώρα ὅμως καταλάβαινε γιὰ πρῶτὴ φορὰ πόσο θαρεῖα εἶναι ἡ μοναξιά γιὰ ἓνα κορίτσι πὸν ὀρσκειται μόνον τοῦ σὲ μὴ μεγάλη πόλῃ χωρίς κανένα γνωστὸ.

Καθὼς διέσχιζε τὸ χῶλλο πηγαίνοντας στὸ δωμάτιο τῆς, ὁ θυρωρὸς τοῦ ξενοδοχείου τῆς ἔδωσε ἓνα γράμμα. Ἡ Ντιάνα ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸν κομψὸ φάκελλο καὶ τὸν λεπτὸ γραφικὸ χαρακτήρα τῆς Ρόζας Χάλφορντ, τῆς ἐξαδέλφῃς τῆς. Ἡ Ρόζα ἦταν ὀμορφῃ, καὶ ζωηρή, καὶ πλούσια. Ὁ πατέρας τῆς - ὁ θεῖος Τζὼν τῆς Ντιάνας - ἦταν πρόθυμος νὰ κρατήσῃ σπῆτι τοῦ τῆς Ντιάνας μόνις πέθανε ὁ πατέρας τῆς μὰ ἐκείνη ἀρνήθηκε προτιμώντας νὰ κερδίξῃ μόνη τῆς τὴ ζωὴ τῆς καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς.

Ἡ Ντιάνα ἀγαποῦσε πολὺ τὴν Ρόζα κι' ἐνοίωσε μὴν εὐχάριστη ἀνακούφιση τῶρα πὸν διάβαζε τὸ γράμμα τῆς: «Σοῦ γράφω βιαστικά δυὸ λέξεις γιὰ νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω ὅτι ὁ Τζὼν ἐρχεται στὸ Λονδίνο. Τοῦ μίλησα γιὰ σένα κι' ἐλπίζω νὰ γίνετε δυὸ καλοὶ φίλοι. Ὁ Τζὼν εἶναι πραγματικὰ περίφημο παλληκάρι καὶ πιστεύω νὰ διασκεδάσῃς λίγο τὴν μοναξιά σου μαζί του. Ὁ μπαμπᾶς κι' ἐγὼ θὰ μείνωμε δυὸ μῆνες στὸ Χαρογκάι. Ὡς θέλαμε πολὺ νὰ περάσῃς λίγες μέρες μαζί μας ὅταν μπορέσῃς. Τώρα, σὲ παρακαλῶ νὰ θεωρήσῃς τὸν Τζὼν σὰν δικὸ σου καὶ νὰ πᾶς σὲ κινηματογράφους καὶ διασκεδάσεις μαζί του, νὰ ξεσκᾶσῃς λίγο. Μὲ ἀπείρη ἀγάπη. Ρόζα.»

Ἡ Ντιάνα ἐνοίωσε μὴ δύνατῃ ἀναγνώσῃ νὰ

πλημμυρίξῃ τὴν καρδιά τῆς γιὰ τὴν καλωσύνη τῆς ἐξαδέλφῃς τῆς. Δὲν εἶχε δι' ποτὲ τῆς τὸν Τζὼν Σάμερς, τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς Ρόζας. Ἦξερε μόνον, ἀπὸ τὰ ἐνθουσιώδη γράμματα τῆς Ρόζας ὅτι ἦταν ὁ καλύτερος νέος τοῦ κόσμου.

□ □

Τέσσερις μέρες ἀργότερα, καθὼς ἐπέστρεφε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς, τὴν σταμάτησε ὁ θυρωρὸς.

— Ἐνας κύριος σὰς περιμένει στὸ σαλόνι, μὴς Φέντον.

Ἡ Ντιάνα διευθύνθηκε βιαστικὰ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὁ ἐπισκέπτης στεκόταν κοντὰ

στὸ παράθυρο. Ἦταν ψηλὸς καὶ μελαχροινὸς. Προχώρησε σ' αὐτὴν κι' ὀρσῖξε τὸ χέρι τῆς.

— Ἡ μὴς Φέντον; ρώτησε. Πῆρατε τὸ γράμμα;

— Ναί! εἶπε ἡ Ντιάνα. Εἶναι μεγάλη καλωσύνη ἐκ μέρους σας πὸν ἤρθατε...

— Κάθε ἄλλο. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστῆμένος.

Ἡ Ντιάνα γύρισε καὶ τὸν κύτταξε. Τῆς φάνηκε ὅτι δὲν εἶχε ἀντικρῖσει ποτὲ δυὸ γκριζὰ μάτια, τόσο συμπληθητικά, τόσο σοβαρά, τόσο εὐκρινῇ.

Ὁ θεῖος καὶ ἡ Ρόζα εἶναι καλὰ; τὸν ρώτησε σὲ λίγο.

— Πολὺ καλὰ, ὑποθέτω. Εἶναι δυὸ - τρεῖς ἑβδομάδες ἀπὸ τότε πὸν τοὺς εἶδα... Ὡς θέλατε νὰ πάμε ἐξω νὰ φάμε, μὴς Φέντον καὶ ὕστερα νὰ δοῦμε κανένα θέαμα;

— Ὡς! ναί! εἶπε ἡ Ντιάνα. Ἄν εἴστε βέβαιοι ὅτι δὲν ἔχετε τίποτα καλύτερο νὰ κάνετε.

Τοῦ ἐρχόταν νὰ τῆς φωνάξῃ, καθὼς τὴν ἔδωπε τόσο ὀμορφῃ, τόσο ἀθάνα, ὅτι τίποτα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι καλύτερο ἀπὸ τὸ νὰ ὀρσκειται κοντὰ τῆς. Ἄλλὰ εἶπε μόνον:

— Δὲν ἔχω γνωστὸς στὸ Λονδίνο ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς γνωρίμους τῆς δουλειᾶς μου. Ἀκριβῶς θάταν μεγάλη καλωσύνη σας νὰ μὲ λυπηθῇτε...

Τὸ θράδυ πέρασε θαυμάσια κι' ὅταν χωρίστηκαν ἡ Ντιάνα εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι γινώριζε τὸν Τζὼν Σάμερς σ' ὀλη τῆς τῆς ζωῇ.

Τῆς πρότεινε νὰ πάνε ἐκδρομὴ στὸ Σάρρεϋ τὸ Σάββατο πὸν θάταν ἑλεύθερος. Ἐκείνη τὸν εὐχαρίστησε θερμὰ.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὲ εὐχαριστήτε, τῆς εἶπε, γελώντας. Ὅταν μὲ γνωρίσετε καλὰ, θὰ δῆτε τί ἐγνώστης πὸν εἶμαι. Ἄλλωστε καὶ ἡ Ρόζα θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ.

Φυσικά! Γιὰ χατήρι τῆς Ρόζας ἦταν τόσο ἐγγενετικός μαζί τῆς. Ἡ Ντιάνα σκέφθηκε ὅτι δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ τῆς τὸ ὑπενθυμίσῃ.

□ □

Καθὼς ἔτρωγαν εὐθυμὰ σ' ἓνα ἐξοχικὸ ρεστοράν στὸ Σάρρεϋ, ἡ Ντιάνα ἐνοίωσε πόσο εὐχάριστο ἦταν νάρθη κανεῖς μὴ συντροφιά καὶ πόσο ἀφάνταστα πληχτική ἦταν ἡ ζωὴ τῆς λίγες μέρες πρὶν. Ἦταν τόσο εὐτυχισμένη τῶρα...

— Δὲν θέλω νὰ σὰς ξαναῶ ποτὲ φωνάξῃ ἡ Ντιάνα καὶ κατέβηκε.

Συνέβαινε όμως κάτι παράξενο. Μόνο η Ντιάνα μιλούσε για την Ρόζα, αλλά κάθε φορά που ανέφερε τ' όνομά της ο Τζίμ προσπαθούσε ν' αλλάξει συζήτηση...

Όταν, ύστερα από δυο μέρες, ήρθε να την πάρη να θυγούν, εκείνος φαινόταν πιο ήρεμος από άλλες φορές. Της είπε ότι εκείνη την ημέρα ήταν πολύ απηχολημένος και είχε κουρασθή πολύ.

—Μά τότε δεν θάπρεπε να έλθετε, του είπε. Θάταν πιο σωστό να ξεκουραστήτε...

Όταν όμως γύρισε και τον κύτταξε, είδε τότε τρυφερότητα στο βλέμμα του που σιώπησε απότομα νοιώθοντας κάποιο παράξενο αίσθημα να πλημμυρίζει την καρδιά της.

Πήγαν στον κινηματογράφο. Κι' εκεί, βλέποντας τους έρωτευμένους επάνω στην οθόνη, ακούγοντας τα τρυφερά ερωτόλογα των σκιών, κατάλαβε γιατί η εύτυχια που ένοιωθε τις τελευταίες αυτές μέρες σκιαζόταν από ένα άκαθόριστο αίσθημα λύπης: Ήταν έρωτευμένη με τον άρραβωνιαστικό της Ρόζας! Με τον άντρα που θα παντρευόταν την Ρόζα...

Καθώς ήταν καθισμένη εκεί, ένοιωθε φρίκη για τον εαυτό της. Πώς άφησε να συμβή ένα τέτοιο πράγμα! (Δυστυχισμένη Ντιάνα! Σαν να μπορούσε να εμποδίσει την αγάπη νάρθη!)

«Δεν πρέπει να το μάθω κανείς! σκέφθηκε. Δεν πρέπει να ξαναδω τον Τζίμ! Δεν πρέπει!»

Μόλις βγήκαν από τον κινηματογράφο ο Τζίμ φώναξε ένα ταξί.

—Μπορούσαμε να πάρουμε το λεωφορείο! είπε η Ντιάνα καθώς το ταξί ξεκινούσε.

—Όχι! Απόψε θα κάνω με, τι μ'ας καπνίσω, απάντησε εκείνος, πρώτα γιατί θέλω να σ'ας μιλήσω και ύστερα γιατί φεύγω αύριο για το Μάντσεστερ.

«Αύριο!» Ένοιωσε τα χείλη της να τρέμουν και προσεπάθησε να συγκρατηθή.

—Είχα άσχημα νέα σήμερα, συνέχισε εκείνος. Ίσως να χάσω την εργασία μου...

—Ω! Λυπούμαι πολύ γι' αυτό, αλλά νόμιζα... τον διέκοψε.

Ύστερα στάθηκε. Τι ήξερε πραγματικά για την θέση του; Μόνη της είχε σχηματίσει την ιδέα ότι ήταν πλούσιος κι' ότι είχε δική του δουλειά. Εκείνος δεν φάνηκε να έλαβε υπ' όψιν την διακοπή.

—Την στιγμή αυτή μου είναι τρομερά δυσάρεστο αυτό που συμβαίνει, είπε. Δυσκολεύει πολύ την κατάσταση. Λέει έπρεπε να σου πω τίποτα, Ντιάνα, μ'α δεν μπορώ να φύγω χωρίς να σου πω πόσο σ' αγαπώ. Δεν ξέρω πώς έγινε, μ'α από την πρώτη στιγμή που σε είδα...

—Ω! φώναξε εκείνη. Μη συνεχίζετε! Πώς μπορείτε...

—Το ξέρω πώς στη θέση που βρίσκομαι δεν είναι σωστό, είπε εκείνος. Μά... Ντιάνα... δεν θα μπορούσες να μ' αγαπήσεις λίγο...

—Όχι! Όχι! Όχι! το φώναξε. Πώς μιλάτε έτσι! Δεν σ'ας αγαπώ, φυσικά δεν σ'ας αγαπώ! Νομίζω ότι... ότι σ'ας μισώ! Δεν θέλω να σ'ας ξαναδώ ποτέ!

Την στιγμή εκείνη το ταξί σταματούσε μπροστά στο ξενοδοχείο. Η Ντιάνα κατέβηκε σαν να την κυνηγούσαν, άρμησε τρέχοντας στο ξενοδοχείο, κι' έβγαφάνιστηκε προτομή ο Τζίμ προφθάση ν' αρθρώσει λέξη.

Εκείνος πλήρωσε το ταξί και κατέ-

θηκε, νοιώθοντας μ'α άκατανίκητη ανάγκη, να κινηθή. Πήρε τον πρώτο δρόμο που βρήκε μπροστά του. Του φάνηκε ότι του ξεριζώναν την καρδιά.

«Γυναίκες!» ψιθύρισε με πίκρα στον εαυτό του.

□ □

Πεσμένη στο κρεβάτι της η Ντιάνα, έκλαιγε με λυγμούς. Το πράγμα ήταν τόσο φριχτό, τόσο άπαιστο που την είχε πληγώσει ως τα κατάβραθα της ψυχής της. «Αν τουλάχιστον εκείνος έκανε την Ρόζα ευτυχισμένη... Την καύμένη την Ρόζα που τον αγαπούσε τόσο!

Η Ντιάνα ένοιωθε το ιδανικό της νεκρό στα πόδια της: «Ένας άνδρας που ενώ ήταν άρραβωνιασμένος μ' ένα κορίτσι, έκανε ερωτική εξομολόγηση σ' ένα άλλο! Ω, αυτό ξεπερνούσε τα όρια!

Μονάχα όταν πέρασαν λίγες μέρες η Ντιάνα κατάλαβε ότι η απογοήτευση και η περιφρόνηση δεν είναι ικανές να σκοτώσουν τον έρωτα. Κατάλαβε ότι είχε δώσει στον Τζίμ Σάμερς κάτι που δεν θα μπορούσε ποτέ να το πάρη πίσω.

Τις εβδομάδες που επηκολούθησαν, ρίχτηκε στην δουλειά: «Αν τουλάχιστον μπορούσε να τον ξεχάσει!

«Ένα Σάββατο καθώς επέστρεφε στο ξενοδοχείο της, βρήκε την Ρόζα να την περιμένει.

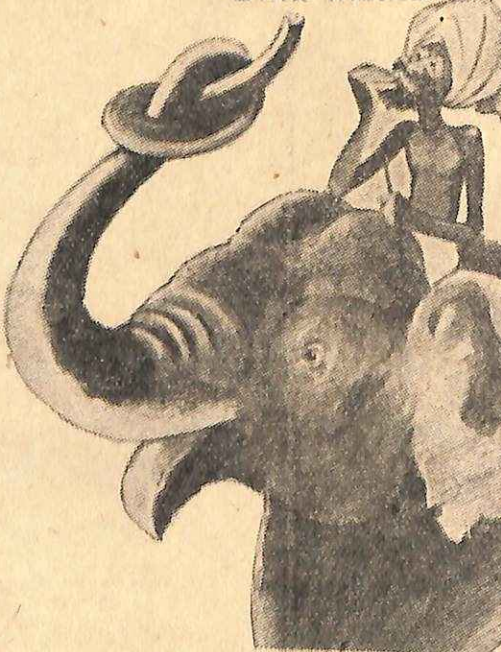
Η εξαδελφή της ρίχτηκε στην αγκαλιά της, φιλώντας την.

—Ντιάνα! της φώναξε. Ήρθα να σε πάρω να μείνεις στο δικό μας ξενοδοχείο, τώρα που μένουμε στο Λονδίνο. Ο Τζίμ θάρρη την άλλη εβδομάδα. Παντρεύμαστε σ' ένα μήνα. Θα είσαι δεσποινίς επί των τιμών, δεν είναι έτσι, χρυσή μου;

Η Ρόζα χόρευε εθύμα γύρω της. Η Ντιάνα σκέφθηκε ότι έπρεπε να το υποστή κι' αυτό. «Έβαλε θιαστικά λίγα πράγματα στην τσάντα της και βγήκαν μαζί.

Σε λίγο βρισκόταν κι' οι δυο στο δωμάτιο της Ρόζας που φλυαρούσε αδιάκοπα για την προίκα της και για τα δώρα της. Ύστερα η Ρόζα κάθησε στο γραφειάκι της.

ΣΤΑΣ ΙΝΔΙΑΣ

—Βρέ να πάρη η όργη! Δεν μπορώ να θυμηθώ... τι ήθελα να θυμηθώ όταν έδεναν τον κόμμο...

—Τώρα πρέπει να γράψω στον Τζίμ, είπε. Γίνεται έξω φρενών όταν δεν του γράφω συχνά. Πήγαινε αν θέλεις στο σαλονάκι και περίμενε με. Έρχομαι άμέσως.

Καθώς μπήκε στο σαλόνι, η Ντιάνα, είχε την εντύπωση πως ήταν άδειο. Κάποιος όμως που καθόταν κοντά στη φωτιά, σηκώθηκε.

—Επί τέλους, Ρόζα, είπε, νόμιζα... Ω! η Ντιάνα!

Η φωνή του έδειχνε τόση απέραντη χαρά που η Ντιάνα στηρίχθηκε στην πόρτα για να μην πέση.

—Νόμιζα ότι θ' άρχοσσαν ύστερα από μία εβδομάδα! κατάρθωσε ν' αρθρώσει εκείνη. Έτσι μου είπε η Ρόζα και...

—Η Ρόζα ήξερε ότι θάρρω! διέκοψε εκείνος. Έλπίζω ότι δεν της είπατε τίποτα;

—Βέβαια και δεν της είπα! Πώς μπορούσα;

Εκείνος πήρε απότομα τα χέρια της μέσα στα δικά του.

—Ντιάνα! πρέπει να μου εξηγήσετε γιατί φερθήκατε έτσι!

«Αν τουλάχιστον μπορούσε να τον μισηση! Κύτταξε το ωραίο πρόσωπο που την παρατηρούσε μ' αγνία. Πώς μπορούσαν, Θεέ μου, να κρύβουν τόση υποκρισία αυτά τα ελκρινέστατα γκρίζα μάτια;

—Πώς τολμάτε να με ρωτάτε; Αφήστε τα χέρια μου. Αν έρθη η Ρόζα... Δεν μ' ενδιαφέρει και δέκα Ρόζες νάρθουν...

—Ω! Πώς είστε τόσο σκληρός, την στιγμή που η Ρόζα είναι τόσο έρωτευμένη μαζί σας...

—Ερωτευμένη; Μά τι λέτε; Αν σ'ας άκουε ο εξαδελφός μου ο Τζίμ! Τον κύτταξε έκπληκτος.

—Ο Τζίμ! Μά δεν είσθε σεις ο Τζίμ; φώναξε η Ντιάνα.

Εκείνος έμεινε ένα λεπτό χωρίς να μιλά. Κι' ύστερα, απότομα, κατάλαβε τι είχε συμβή:

—Ντιάνα! αγαπημένη μου, νόμιζες πως είμαι ο Τζίμ, ο άρραβωνιαστικός της Ρόζας; Μά δεν είμαι Ντιάνα μου, παρά ο εξαδελφός του. Η Ρόζα σου έγραψε ότι θάρρη ο Τζίμ, μ'α εκείνος έμπεδίστηκε και παρεκάλεσε έμένα να τον αντικαταστήσω. Ξέχασα όλωσδιόλου να σου το πω τότε. Νόμιζα άλλωστε πως σου το είχε γράψει η Ρόζα.

Η Ντιάνα νόμιζε πως δεινρεύεται. Άκουμπουσε το κεφάλι της στο στήθος του κι' ένοιωθε τον εαυτό της τόσο ευτυχισμένο.

—Ω Τζίμ! είπε κλαίοντας και γελώντας συγχρόνως. Κι' εγώ που νόμιζα ότι ήσουν άρραβωνιαστικός της Ρόζας...

—Ωραία ιδέα θα σχημάτιες για μένα! Δεν είναι περίεργο που με μισούσες.

—Μά ποτέ δεν σε μίσησα, Τζίμ. Ήμουν μονάχα τόσο δυστυχισμένη...

—Ντιάνα μ' αγαπούσες και σ' λουπόν;

Εκείνη του έκλεισε το στόμα με τα χείλη της.

ΕΡΜΙΝΑ ΜΠΛΑΚ

Μιά έρωτική βραδυά

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΕΖΑ ΚΟΒΥ

αύστηροι ήθικολόγοι, Φαρισαίοι και ύποκριτες, συγχωρήστε την μικρή Έρνα με τα βελούδινα καστανά μάτια που αριθμεί 26 χρόνια, δέκα πνιγνά καλοκαίρια χωρίς φρούτα, δέκα χειμώνες χωρίς συνοδό σ' άριστερά της στο σινεμά, δέκα φθινόπωρα κοκκινοβαμμένα απ' τους ρομαντικούς περιπάτους των άλλων.

Η Έρνα μένει στο οικοτροφείο της θείας της Μελανίας, ένα οικοτροφείο για «αύστηρους μελετητάς». Η θεία Μελανία, με τα γυαλιά της, μοιάζει τελεία διευθύντρια παρθενγωγείου, σαν κι' αυτές που βλέπουμε στα φιλμ. Η Έρνα είναι πολύ όμορφη κι' η καλλονή της ξεχωρίζει παρά τα απλούστατα φορέματά που της φτιάνει η θεία Μελανία, χωρίς ίχνος ντεκολτέ και με μανίκια ως την παλάμη. Είναι σχεδόν σαν ράσα.

Η Έρνα έχει ένα κοστούμι του μπάνιου κρυμμένο μέσα στο βάθος του ντουλαπιού της. Το φορεί και θαυμάζει τις ύπεροχες γραμμές του κορμιού της που δεν είναι πιά κορμί εφήβου μ'α ούτε ακόμα και κορμί γυναικας. Την βραδυά των τελευταίων γενεθλίων της, η θεία Μελανία βρήκε την ανεψιά της λιπόθυμη απάνω σ' ένα ντιβάνι. Δεν θ'α μάθη ποτέ πως η νέα λιποθύμησε φιλτώντας το ένα χέρι της, ενώ δεινρεύονταν πώς την έρωτική αυτή χειρονομία την έκανε ένας νέος του οικοτροφείου, ο Λάζος Χαλάς, που ο πατέρας του ήταν πάστορ καλβινιστής κι' η μητέρα του διευθύντρια ενός θρησκευτικού ιδρύματος. Ο νέος μελετά θεολογία προτεσταντική το βιβλίο όμως που κρατάει απάνω του λέει κι' είναι αντίγραφο του «Δεκαήμερου» του Βοκκαίου.

Το αύστηρό μαύρο κοστούμι του είναι πιο γοητευτικό απ' την χτυπητή στολή ενός αξιωματικού των ούσσάρων. Όταν σ'α βλέπει, θαρρείς και σ'α προσέγει και όταν σ'α προσέγει, θαρρείς και σ'α ψιθυρίζει λόγια στο αυτί. Όταν στο δωμάτιό του, παρά την αύστηρη αναστροφή του, αρχίζει να σιγοτραγουδά, μολονότι είναι φοβερά, φάλτσος, θαρρείς κι' οι άγγελοι του ουρανού κυττάζουν γοητευμένοι προς την γή.

Ο Λάζος Χαλάς είναι είκοσιεσσάρων χρονών.

□ □

Την βραδυά εκείνη του Μάη, ο κήπος του οικοτροφείου ήταν γεμάτος βαρείες ευωδίες.

Ο Λάζος Χαλάς είχε πάει στο θέατρο, με δυο φίλους του να δούν ένα ιστορικό έθνικό δράμα—τό μόνο θέαμα που μπορούσε να παρακολουθήση ο γιός ενός καλβινιστού πάστορος. Η Έρνα τον είχε συναντήσει στον προθάλαμο κι' οι ματιές τους διασταυρώθηκαν.

—Καλησπέρα! την χαιρέτησε εκείνος.

Η Έρνα ένοιωσε να λυγίζουν τα γόνατά της και της φάνηκε σαν να ξεχώριζε πίσω απ' αυτά τα χιλιεπιωμένα λόγια μιαν ύπονοομένη έρωτική ντεκλαρασιόν.

Το «Καλησπέρα» ίσδουναμούσε με το «άποψε». Δεν υπήρχε καμιά απολύτως διαφορά.

—Ναι, αποκρίθηκε με εξημένη φαντασία η νέα.

Και παρακολούθησε με ύγρο βλέμμα το πρόσωπο του Λάζος, που κατέβαινε τα σκαλοπάτια, παίζοντας με την μαύρη ομπρέλλα του όπως ένας δμορφος ακόλουθος με το σπαθί του.

«Απόψε».

Η Έρνα ένοιωθε φλογισμένο το μέτωπό της. Ένας τρελλός φόβος την κατείχε. Έπεσε στο κρεβάτι της και προσπάθησε να κοιμηθή μ'α στάθηκε αδύνατο...

Και αποφάσισε ότι δεν είχε αποφασίσει καμιά προηγούμενη άνοιξη, γιατί οι προηγούμενες δεν υπήρξαν τόσο δύσκολες να τις υποφέρη κανείς ούτε τόσο ευωδιαστές.

Στις έντεκάμιση το άηδόνι άρχισε να κελαϊδή ανάμεσα στα λουλούδια. Η Έρνα σκέφτηκε πως δεν κελαϊδούσε το άηδόνι αλλά η έρωτευμένη καρδιά της.

Συγχωρήστε την Έρνα, αυτήν την ανοιξιότικη νυχτιά! Προτού βγῇ απ' την καμαρούλα της, έγραψε σε μιά γωνιά του βιβλίου των κεντυιάτων της: «Θά τολμήση, άραγε; Θά θελήση μήπως;».

Μέσα στο σκοτεινό διάδρομο, ανάμεσα σε δυο σειρές παπουτσιών που ήταν άραδιασμένα, η καρδιά της Έρννας δεν έπαυε να τραγουδά, άρχισε όμως και να χτυπά όρμητικά κάνοντας το στήθος της ν' ανεβοκατεβαίνει σαν φουρτουνασμένο κόμμα, κάτω απ' το λευκό πουκαμισάκι.

«Θά τολμήση άραγε;» αναρωτήθηκε έκπληκτη και αυτή με την δική της τόλημ.

«Μιά φορά στην ζωή» ψιθύρισε κάποιος.

Εστρεψε το κεφάλι της σαν νάρχο-

ταν η φωνή πίσω της η ακόμα μέσ' απ' την ψυχή της.

Το κλειδί ήταν στην κλειδαρότρυπα. Το πόμολο γύρισε άθόρυβα. Η Έρνα μπήκε συγκρατώντας την αναπνοή της. Ήταν στο βασίλειό του. Το δωμάτιο μύριζε παλιά βιβλία, η νέα όμως ξεχώριζε την άτομική μυρωδιά του Λάζος.

—Ποτέ δεν μου είπε λέξη! ψιθύρισε γι'α ν' απογοητεύση τον εαυτό της, γι'α να φύγη.

Απότομα όμως, χωρίς να καταλάβη πώς, άρχισε να τον περιμένει μέσα σε μιά τρελλή παραζάλη. Δεν άναψε φώς, γιατί δεν μπορούσε. Απάνω στο τραπέζι ήταν ένα τετράδιο. Το βρήκε προχωρώντας ψηλαφιστά, ψάχνοντας ανάμεσα στα αντικείμενα του νέου. Ασφαλώς θ'α περιείχε τα κρυφά απομνημονεύματα της φαινομενικά ψυχρής και άσκητικής ζωής του. Σ' αυτό το τετράδιο, ασφαλώς, το όνομά της, «Έρνα», ήταν γραμμένο με όλων των είδων τους καλλιγραφικούς χαρακτήρες κι' ήταν βουτηγμένο στο κλάμμα. Αυτό ήταν το μυστικό τους, αυτή η τραγική σχεδόν απομόνωσις που επέβαλε μοιραίως το περιβάλλον.

Ω μ'α αυτή, η Έρνα, είχε τολμήσει! Η άνοιξη είχε τραγουδήσει τις πιο μεθυστικές ρομάντσες της μέσα στην ψυχή της.

—Λάζος, Λάζος, ψιθύρισε αναστενάζοντας...

Κάθισε απάνω στο κρεβάτι του με μιαν σύγκορμη ανατριχίλα. Σταυρώνοντας τα χέρια της άρχισε να περιμένει.

Έντεκα και τρία τέταρτα. Ο τελευταίος χτύπος της καμπάνας, αντήχησε βαρεία μέσα στην πνιγερή νύχτα του Μάη.

Η Έρνα βολεύτηκε απάνω στο χαλί σφίγγοντας το τετράδιο του Λάζος, γεμίζοντάς το φιλή. Άρχισε να έτοιμά-

Η Έρνα σκέφθηκε πως τραγουδούσε η έρωτευμένη καρδιά της

Ζεταί. Θά κατέβαζε το βλέμμα, θά τού-
λεγε:

—Νάμαι!
—Ημᾶλλον:
—Σοῦ τὸ χρωστοῦσα, Λάζος! Καί...
ἦλθα!

—Ἡ ἴσως πάλι πὶδ ἀπλά:
—Σ' ἀγαπῶ!

Ἡ τίποτε ἀπολύτως. Μὲ τὰ μάτια
της καρφωμένα στὰ μάτια του, θά τὸν
ἀγκάλιαζε, μὲ τὰ χεῖλη της στὰ χεῖλη
του...

Τάκ. Ἡ πόρτα τοῦ ἀντιθαλάμου ἔ-
κλεισε ἐλαφρά, Ἡ καρδιά της ἔρνας
ἐπαψε νὰ χτυπᾷ, ὕστερα ξανάρχισε ὁρ-
μητικὰ τοὺς παλμούς της. Καί σὲ λίγο
πήγαινε νὰ σπάσῃ.

Οἱ ἀχτίνες τοῦ φεγγαριοῦ μόλις τὴν
ἄγγιζαν κι' ἀπεκάλυπταν ἕναν ἀκαθό-
ριστον ὄγκο στὸ σκοτεινὸ βάθος τῆς
καμαρούλας.

Δυὸ μέτρα τὴν χώριζαν ἀπ' τὴν πόρ-
τα.

Τὸ βῆμα τοῦ Λάζος στὸν διάδρομο ἦ-
ταν σὲ ἀπόλυτη ἀρμονία μὲ τὸν χορὸ
τῆς τρικυμισμένης της καρδιάς. Κάθε
βῆμα, ἀκριβῶς τρεῖς παλμοί. Ἐνα
βάλες ὑπὲρ τοῦ ἀγωνιώδους.

Τὸ χέρι ἔπιανε τὸ πῆλο. Ἡ ἔρνα
ἀπλώσε τὸ χέρι της...

■ ■

Ὁ Λάζος Χαλὰς γύρισε τὸ πόμολο,
μπήκε μέσα στὸ δωμάτιο κι' ἀντελή-
φθη ἀπότομα μιά σκιά νὰ κινῆται βια-
στικά κάτω ἀπ' τὸ σεληνόφωρος. Τὸ ἱ-
στορικὸ δράμα ἦταν ἀκόμα στὸ μυα-
λό του.

Γιὰ μιά στιγμή στάθηκε ἀναποφάσι-
στος, τρομαγμένος. Ὑστερα ξεθαρρεύ-
τηκε κάπως:

—Ποιὸς εἶναι; ξεφώνισε μέσα στὸ
σκοτάδι τῆς νύχτας.

Κι' ἔξω, τὸ ἀηδόνι σῶπασε.

Μιά σκιά τὸν ἄγγιξε μέσα στὰ σκο-
τεινά.

Ὁ Λάζος ἔδωκε μιά σπρωξιά κι' ὅ-
στερα σήκωσε τὴν ὀμπρέλλα κι' ἄρχι-
σε νὰ δίνει ὀμπρέλλιες στὸ κενό.
Δυὸ, τρεῖς φορές ἡ ὀμπρέλλα χτύπησε
«στὰ γεμάτα» μ' ἕναν ἑρπὸ κρότο. Τὴν
τρίτη φορά ἔσπασε τὸ ἔξω τοῦ. Τότε
ἐκείνος ἄκουσε ἕναν πνιγμένον λυγμό.
Στάθηκε τρομαγμένος. Τοῦ φάνηκε
πὺς ὁ λυγμὸς ἦταν γυναικεῖος. Θέλη-
σε νὰ ἀνάψῃ τὸ φῶς ἀλλὰ δίστασε.

Ἄκουσε πίσω του βιαστικά βήματα
κι' ἕνα χέρι ἔστριψε τὸν διακόπτη.

Κύτταξε ὀλόγυρος καλεῖς. Οἱ δυὸ γεί-
τονές του ἔσπευσαν καὶ κτύπησαν αὐ-
στηρὰ τὸν νέο πὺς εἶχε ἐπιστρέψει τὰ
μεσάνυχτα καὶ κράδαινε ἀκόμα τὴν
σπασμένη ὀμπρέλλα του. Βγήκαν
μουρμουρίζοντας, ἀφοῦ δὲν μπόρεσαν νὰ
καταλάβουν τίποτε.

Μέσα στὸ δωμάτιό της, ἡ ἔρνα, μὲ
ὑψος ἀνθρώπου πὺς δέχτηκε ψυχρολου-
σία, κύτταξε τὸ τετράδιο πὺς κρατοῦ-
σε ἀκόμα στὰ χεῖρά της. Ἀπάνω του
ἦταν γραμμένο:

«Σκέψεις ἐπὶ τῆς ποιμάνσεως τῶν
ψυχῶν. Ἐγκόλπιον τοῦ μέλλοντος πά-
στορος».

Θά γελοῦσε ἂν τὸ πρῆξιμο πὺς εἶχε
στὸ μέτωπο δὲν τῆς πονοῦσε. Θά κλαι-
γε, ἂν αὐτὸς ὁ πόνος της δὲν τῆς θύ-
μιζε τὶς ὀμπρέλλες τοῦ νεαροῦ ἡρώδους
της.

Κι' ἄρχισε νὰ περιμένῃ τὴν 27-η ἐ-
νοῦλη.

Μικρά.....Περίεργα

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΡΟΕΔΡΩΝ

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, τελειώνει αὐ-
τὲς τὶς μέρες ἕνα μεγάλο μνημεῖο, πὺς ὑψώ-
νεται εἰς δόξαν τῶν τεσσάρων μεγαλειέ-
των ἀμερικανῶν προέδρων πὺς ἔχουν ἐνλε-
γεῖ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου τῆς Ἀνε-
ξαρτησίας. Οἱ τέσσερις αὐτοὶ πρόεδροι εἶ-
ναι ὁ Βάσιγκτον, ὁ Λίνκολν, ὁ Τέξεφερσον
κι' ὁ Θεόδωρος Ρούζβελτ.

Τὸ μνημεῖο γίνεται σὲ μιά γραφικὴ πε-
ριοχὴ τῆς Δακώτας καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ 4
τεραστίους ἀνδριάντες πὺς ἔχουν σκαλισθῇ
σ' ἕνα μεγάλο βράχο. Οἱ σχετικὲς ἐργασίες
ἔχουν ἀρχίσει ἀπὸ τὰ 1927.

Ἐνας φαρδὺς καὶ καλοστρωμένος αὐτο-
κινητόδρομος ὁδηγεῖ στὸ μνημεῖο αὐτὸ πὺς
θα εἶναι ἕνα θαῦμα τῆς συγχρόνου τέχνης.

■ ■

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΑΝΤΕΧΕΙ ΣΤΟ ΚΡΥΟ

Ποῦ ἀπὸ τὰ θερμόαιμα ζῶα ἀντέχει πε-
ρισσότερο στὸ κρύο; Οἱ γνῶμες ὑπῆρξαν ὡς
τώρα διχασμένες. Δυὸ σοφοί, οἱ δορες Ζιά-
ζα καὶ Γκελινέο, ἔκαναν τελευταῖα ἕνα περὶ-
εργὸ πείραμα πὺς τοὺς ἔδωκε μερικὰ ἀπὸ
τὰ δεδομένα πὺς ζητοῦσαν.

Βύθισαν διαδοχικὰ ἕνα σκύλο, μιά χήνα,
μιά πάπια, ἕνα κουνελάκι κι' ἕνα διάνο, σὲ ἕνα
μεταλλικὸ κιβώτιο, χαμηλώνοντας μὲ παγω-
μένο ἀέρα, σιγὰ-σιγὰ τὴν θερμοκρασία μέσα
σ' αὐτό. Αἱ λοιπὸν, ἀπεδείχθη πὺς τὸ σκυ-
λὶ ἀντέχει περισσότερο στὸ κρύο, ἀφοῦ ὑ-
πέστη χωρὶς σοβαροὺς κλονισμοὺς μιά θερ-
μοκρασία 160 βαθμῶν κάτω ὑπὸ τὸ μηδέν.

Ὑστερα ἦλθε ἡ χήνα πὺς ἀνθεξέ στους 100
βαθμοὺς ἡ πάπια μὲ 90 βαθμοὺς καὶ τὸ κουν-
ελάκι μὲ τὸν διάνο πὺς δὲν μπόρεσαν νὰ ὑ-
ποφέρουν περισσότερους ἀπὸ 35 βαθμοὺς.

■ ■

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

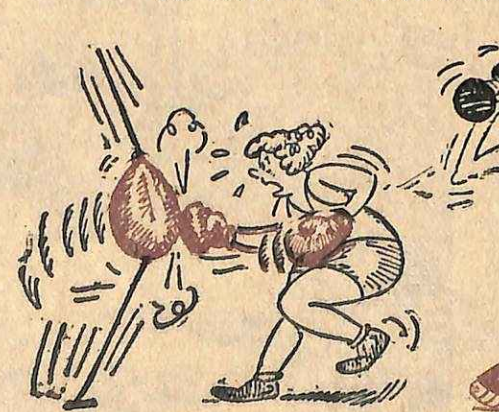
Μέσα στὰ τόσα «μεγαλύτερα» τῆς ἐποχῆς
μας, νὰ κι' ἕνα «μικρότερο». Εἶναι ἕνα αὐτο-
κίνητο, καὶ εἶναι τὸ μικρότερο πὺς ἔχει γί-
νει ὡς τώρα. Τὸ κατασκευάσε ἕνας Ἰταλὸς
μηχανικὸς τῆς Βολωνίας. Ἐχει μᾶκρος 1.
μ. 95, πλάτος 80 ἐκατοστὰ ὕψος 75 καὶ βά-
ρος 120 χιλιόγραμμα. Εἶναι ἐφοδιασμένο μὲ
κινητήρα πὺς τοῦ δίνει ταχύτητα 50—60 χι-
λιόμετρων τὴν ὥρα.

■ ■

ΤΟ ΑΝΤΡΟΓΥΝΟ... ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ

Μέσα στὰ τόσα «μεγαλύτερα» τῆς ἐποχῆς
μας, νὰ κι' ἕνα «μικρότερο». Εἶναι ἕνα αὐτο-
κίνητο, καὶ εἶναι τὸ μικρότερο πὺς ἔχει γί-
νει ὡς τώρα. Τὸ κατασκευάσε ἕνας Ἰταλὸς
μηχανικὸς τῆς Βολωνίας. Ἐχει μᾶκρος 1.
μ. 95, πλάτος 80 ἐκατοστὰ ὕψος 75 καὶ βά-
ρος 120 χιλιόγραμμα. Εἶναι ἐφοδιασμένο μὲ
κινητήρα πὺς τοῦ δίνει ταχύτητα 50—60 χι-
λιόμετρων τὴν ὥρα.

ΤΟ ΑΝΤΡΟΓΥΝΟ... ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ

—Τώρα θά σοῦ δείξω ἐγώ, πῶς ἀντέχει
—Περίμενε καὶ εὖ, καὶ καὶ καὶ καὶ

ΓΚΕΖΑ ΚΟΒΥ

ΑΠΟ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἀκούσατε ποτέ σας γιὰ τὴν Ἰβάνικα;
Ἄν ὄχι, μάθετε ὅτι εἶναι μιά τρομερὴ
γυναίκα. Σκότωσε μόνη της 39 μεγάλες
ἄρκουδες σὲ τρία χρόνια!

Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ γυναίκα πὺς μὲ
τὴν δύναμη τῶν μυῶνων καὶ τῶν νεύρων
της μποροῦσε νὰ ντροπιάσῃ καὶ τὸν πῶ-
δομαστὸ παλαιστῇ, κατοικοῦσε μὲ τὸν
πατέρα της στὰ δάση τοῦ Ἀρχαγγέλου,
στὴ Ρωσία.

Ὁ πατέρας τῆς Ἰβάνικας ἦταν κυνη-
γὸς ἀρκουδῶν, ἀλλὰ ἡ Ἰβάνικα ἄρχισε
νὰ ἐξασκῇ αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνον σπορ ἀπὸ
τότε πὺς οἱ ἀρκουδες τῆς... πήρουν τὸν
ἀνδρα της. Ἀρχισε μὲ σύστημα καὶ προ-
σέχτικα νὰ κάμῃ τὶς προετοιμασίες της.
Ἡ σύντομη συζυγικὴ τῆς ζωὴ ἦταν εὐτυ-
χισμένη, ὥστόσο δὲν ἀνυπομονοῦσε νὰ
ἐκδικηθῇ γιὰ τὴν ἐξαφάνισή τοῦ συζύ-
γου της. Περιέβαλλε τὸ δεξὶ της χέρι
μὲ εἰδικὰ ἰσχυρὰ πηροῦνια, καὶ τὸ ὠπλι-
σε μ' ἕνα μαχαίρι. Στὸ ἀριστερὸ της δὲ
χέρι ὠπλίστηκε μ' ἕνα κοντὸ τσεκούρι.
Κατόπιν πήγε νὰ βρῇ τὴν πρώτη ἀρκουδα.

Δὲν εἶναι γνωστὸ ὑπὸ ποιὲς συνθήκες
ἔγινε ἡ πρώτη συνάντησις τοῦ ἀγριμοῦ
καὶ τῆς Ἰβάνικας. Πάντως εἶναι γεγονὸς
ἐξακριβωμένο ὅτι ἦταν καθ' ὅλα ἔτοιμη
τὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή. Ἡ ἀρκουδα
ὤρμησε κατ' ἐπάνω της, μὲ τὸ στόμα ἄ-
νοιχτό, καὶ στηριζομένη στὰ δυὸ πλανιά
της πόδια τὴν ἄρπαξε νὰ τὴν συνθλίψῃ
στὴν τρομερὴ τῆς ἀγκαλιά. Τότε ἄρχισε
ἡ δράση τῆς Ἰβάνικας: Μὲ τὸ τσεκούρι
χτύπησε τὴν ἀρκουδα στὰ νύχια καὶ μό-
λις τὸ τρομερὸ ζῶο ἀνοίξε πῶς πολλὸ
τὸ στόμα τοῦ ἀπὸ τοὺς πόνους πὺς ἐνοίωσε,
ἡ Ἰβάνικα βύθισε τὸ μαχαίρι της στὸν
λαιμὸ της καὶ τῆς τὸν ἔσχισε μὲ δύναμη.

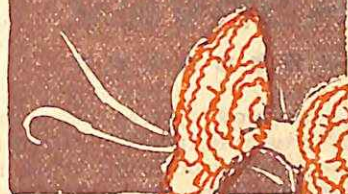
Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη της νίκη ἀλλὰ
ὄχι καὶ ἡ τελευταία. Φυσικὰ ὅλες της οἱ
συναντήσεις δὲν εἶχαν τὴν ἴδια ἐπιτυχία:
Μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀρκουδες μολονότι δέ-
χονταν τὸ χτύπημα μὲ τὸ τσεκούρι στὸν
καρπὸ τοῦ χεριοῦ ἢ τὸ γόνατο, δὲν ἀνοι-
γαν τὸ στόμα τοὺς τὴν στιγμή πὺς ἔπρε-
πε νὰ τοὺς γαργαλίσῃ τὸν λαιμὸ μὲ τὸ
μαχαίρι της. Π. χ. ἡ 17η ἀρκουδα τῆς
ἔσπασε τὰ πλευρά. Ὡστόσο ἡ Ἰβάνικα
ἀνέλαβε ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ δίχως νὰ
συμβῇ τὸ ἴδιο μὲ τὴν ἀρκουδα πὺς τῆς
ἔκανε αὐτὴ τὴ ζημιὰ. Ἡ 39η καὶ τελευ-
ταία ἀρκουδα πὺς

ἀντιμετώπισε τῆς
δάγκωσε τὸ λαιμὸ,
καὶ ἀπὸ τότε ὑπα-
κούοντας οἱς συμ-
βουλὰς τῶν συγγω-
νιανῶν της, παρατί-
θηκε ἀπὸ τὸ ἐπικίν-
δυνον αὐτὸ ἐπάγγελ-
μα.

Ἐδῶ καὶ λίγα
χρόνια, γρηὶ πᾶ,
τὴν συνάντησε ὁ διὰ-
σημος Ρῶσος συγ-
γραφεὺς Γκόρκυ, καὶ
τῆς μίλησε μὲ θαυ-
μασμὸ γιὰ τὰ κατωρ-
θώματα τῆς νεανι-
κῆς της ζωῆς.

Π. Μ. ΡΑΪΣ

ΘΡΥΛΟΙ
ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Ὁ τὰ πολὺ παλὰ χρόνια, ζοῦσε στὴ
Σάμο ἕνας πασὰς Τοῦρκος πὺς λε-
γόταν Ἀλῆ - μπὲν - Καρνοῦ. Ἦταν
ἕνας ἀπαίσιος ἀνθρώπος πὺς ἔ-
πνιγε τὴν ζωὴν τοῦ ἀνάμεσα σὲ
πειρατεῖες καὶ στὰ ὄργια. Τὰ χρόνια
ὅμως διαβίαναι. Τὰ μαλλιά του ἄσπρι-
ζαν, ἐνοίωθε βαρὺ τὸ χέρι του στὸ σπαθὶ
καὶ ἀδύνατο στὰ χάδια. Πολλὸ λυπόταν γι'
αὐτὸ καὶ πρὸ πάντων ὅταν ἄκουσε νὰ μι-
λοῦν γιὰ ἕνα ὠραῖο κορίτσι ἀπὸ τὴν Κά-
λυμνο, ὁμορφὸ τόσο, πὺς θεωρεῖτο ἡ ὁ-
μορφότερη γυναίκα τῆς Ἑλλάδος. Λε-
γόταν Φανή καὶ ἦταν ἀρραβωνιασμένη
μ' ἕνα φτωχὸ καὶ ὠραῖο ἑλληνοπούλο,
ψαρὰ. Ὁ πασὰς λοιπὸν, σκέφθηκε πὺς
ἔπρεπε νὰ τὴν πάρῃ τὸ γρηγορότερο. Γι'
αὐτὸ ἐτοίμασεν ἀμέσως μιά γαλέρα μὲ
δέκα γερούς νέους πειρατὲς καὶ νύχτα
ἀποβιβάστηκε ἐξαφνικὰ στὴν Κάλυμνο κι'
ἔκλεψε τὴ Φανή. Ἡ Φανὴ ἦταν πολὺ ὁμορ-
φη, ὁμορφὴ τόσο, πὺς ἄμα πρόβαινε στὸ
παράθυρο τὸ πρωτὶ, ὁ ἥλιος χλῶμαινε.

Ὁ πασὰς λησμονοῦσε μὲ τὴ Φανὴ ὅλες
τὶς ἄλλες σκλάβες.

—Ἀχ! Γιατί!—ἔλεγε—νὰ μὴ τὴν γνωρί-
σω πρὶν πὺς ἦουν νέος! Ὁδῶν δὲ ἔχω
γιὰ νὰ εἶχα δέκα χρόνια λιγώτερα!

Μιά μέρα ὁ πασὰς σκέφθηκε νὰ πάῃ
στὴν Πόλη γιὰ νὰ συμβουλευθῇ τοὺς σο-
φώτερους γιαντροὺς νὰ τὸν ξαναγεῖται.
Ἀλλ' ἐπειδὴ φοβόταν ν' ἀφήσῃ μόνη τὴ
Φανή, ἔγραψε στὸν γιαντρὸ τοῦ Σουλτάνου
καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε ἕνα ἑκατομμύριο, ἂν
κατάρθωνε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν πρώτη του
νεότητά. Ὁ γιαντρός ἔστειλε στὸν πασὰ
μιά κάσα ὀλόκληρη ἀπὸ μπουκάλια πὺς
περιεῖχαν διάφορα ἐλιξίρια τῆς νεότητος.
Ἀφοῦ ἐδοκίμασε ὅλα αὐτὰ τὰ φάρμακα
πὺς εὐωδίαζαν, ἔτρεξε νὰ βρῇ τὴν Φανή.
Καὶ κελὴν ἀηδιασμένη ἀπὸ τὰ χάδια του,
καταρίσταν τὸν γιαντρὸ καὶ τὰ δαιμονι-
σμένα γιαντρικά του. Μάλιστα τόσο πολὺ
δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὶς διαχύσεις
τοῦ πὺς μιά μέρα ἀστενεύουμένη δῆθεν, ἔ-
σπασε ὅλα τὰ μπουκάλια.

Ὁ πασὰς ἔγινε ἔξω φρενῶν. Τὴν ἔβαλε
στὰ βασανιστήρια καὶ θά τὴν θανάτωνε,
ἂν δὲν τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ.

Ἐστειλε νέα διαταγὴν στὸν γιαντρὸ τοῦ
Σουλτάνου ἀμέσως, καὶ γρήγορα ἔφθασε
δεύτερη κάσα γεμάτη νέα ἐλιξίρια.

Ἐνα βράδυ ἡ κακοκαιρία εἶχε ἀγριέ-
ψει πολὺ. Οἱ σκλάβοι εἶπαν τοῦ πασὰ
πὺς στὴν ἀμμουδιὰ βρῆκαν τὸ σῶμα ἑνὸς
νέου ψαρὰ. Ὁ πασὰς ζάρωσε τὰ φρύδια.

—Πῶς εἶναι αὐτὸς ὁ νέος;
—Εἶναι ὠραῖος σὰν τὸν ἥλιο, μὲ μαλλιά
μαῦρα καὶ πυκνὰ σὰν τὸ σκοτάδι τῆς νύ-
χτας.

Ὁ πασὰς δίσταζε. Πάλευε μὲ τὸ ἀσθη-
μα τῆς ζήλειας καὶ μὲ τὸ ἀσθημα τῆς
φιλοξενίας, πὺς στὴν Τουρκία ὑπάρχει
ζωηρότατο καὶ στοὺς πειρατὲς ἀκόμη.
Τέλος εἶπε θυμωμένος:

—Περιποιηθῆτε τον, δώστε του φαί, φο-
ρέματα, ζεστάσια. Ἀλλὰ νὰ μὴν μπῇ στὸ
κονάκι. Μόλις γαληνέψῃ ὁ καιρὸς, νὰ φύ-
γῃ, γιατί ὁ πασὰς δὲν ἀνοίγει τὴν πόρτα
τοῦ παρὰ στοὺς γέρους.

Ὑστερ' ἀπὸ δέκα πέντε ἡμέρες νέα
κακοκαιρία φούντωσε στὴ Σάμο, τέτοια
πὺς καὶ οἱ τοῖχοι τοῦ κονακιοῦ ἔτρεμαν
καὶ οἱ πέτρες σηκώνονταν στὸν ἀέρα σὰν
χαρτί. Οἱ σκλάβοι μπῆκαν πάλι στὴν
σάλα πὺς ἦταν ὁ πασὰς καὶ κάπνιζε ἔ-
χοντας στὰ γόνατα τὴν Φανή.

—Ἐνας ναυαγὸς εἶναι στὴν ἀμμουδιά.
—Πῶς εἶναι;
—Γέρος μ' ἄσπρα μαλλιά.

—Φέρτε τον μέσα καὶ περιποιηθῆτε τον
ὅσο μπορεῖτε. Εἶναι φιλοξενούμενος τοῦ
πασὰ!

Ἐπῆγαν τὸν γέρο στὴ σάλα, τοῦβαλαν
στενὰ φορέματα τὸν ζέσταναν στὴν φω-
τιά καὶ τοῦδωσαν νὰ πῇ κρασί. Ἡ Φανὴ
ἡ ἴδια τοὺς βοήθησε νὰ τὸν συνεφέρουν.
Κι' αὐτὸς μόλις συνήλθε, τὴν κύτταξε κα-
τάματα, χαμογέλασε καὶ τῆς ἔσφιξε τὰ
χεῖρα. Ἐκεῖνη ἔτρεψε ἀπὸ ἀγωνία κι'
ἐλπίδα. Καὶ ὁ ναυαγὸς γιὰ νὰ τὴν ἡσύ-
χασῃ περισσότερο, σήκωσε μὲ τρόπο τὸν
ἐπίδεσμο τοῦ μετώπου του καὶ φάνηκε τὸ
σημάδι μιάς παλῆας πληγῆς πὺς ἔμοια-
ζε μ' ἄστρο. Ἀλλὰ δὲν ἄλλαξαν οὔτε λέ-
ξη κι' ἔτσι οἱ σκλάβοι δὲν κατάλαβαν τί-
ποτα. Γι' αὐτὸ σὲ λίγο φύγανε καὶ ἡ Φα-
νὴ ἔμεινε μόνῃ μὲ τὸν ψαρὰ της. Ἀλλὰ
δὲν πρόφθασαν ν' ἀγκαλιαστοῦν κι' ἀ-
κούστηκε ὁ θόρυβος σπαθίων, ἔξω στὸ
διάδρομο. Ὁ νέος καθιστοῦσε τὴ Φανή.

—Εἶναι οἱ ἀνθρώποι πὺς θά σὲ σώσουν
γλυκεῖά μου ἀρραβωνιαστικά, τῆς εἶπε.
Δὲν εἰμαι ψαρὰς, καθὼς σοῦ εἶχα πῇ, ἀλ-
λὰ ὁ πρίγκηψας Δανῆλος. Ἦρθα ἐδῶ
γιὰ νὰ σὲ λευτερώσω.

Πραγματικὰ μὲ τὰ τελευταῖα τοῦ λό-
για ἔξῃ νέοι πολεμιστὲς ἔμπαιναν στὸ δω-

μάτιο. Ὁ πρῶτος ἀπὸ αὐτοὺς
εἶπε:

—Υψηλότερε, οἱ ὑπηρέτες
τοῦ πασὰ εἶναι ὅλοι αἰχμάλω-
τοι, καὶ ὁ ἴδιος ὁ πασὰς περι-

μένει τὴν δίκαιη κρίση σου, ἀλυσσοδέτος.

—Νῆρθη μπροστά μου! εἶπε ὁ νέος.
Ὁ πασὰς ὠδηγήθηκεν ἐκεῖ.

—Ἀλῆ - μπὲν - Καρνοῦ, σοῦ παρουσιά-
ζω τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου, τοῦ λέει
ὁ Δανῆλος.

—Ἀς γίνῃ τὸ θέλημά τοῦ Ἀλλάχ! Ἐ-
μένα ὅμως σκότωσέ με πᾶ!

—Ὅχι, δὲν θά σὲ σκοτώσω. Θά μείνῃς
ἐδῶ νὰ βλέπῃς τὴν εὐτυχία μας...

Ἐξάφνα ὁ Δανῆλος παρετήρησε ὅλα ἔ-
κείνα τὰ μπουκάλια μὲ τὰ περιφάρμα-
κα ἐλιξίρια.

—Τι εἶναι ὅλα; αὐτά; ρώτησε μὲ ἀπορία.

—Εἶναι πράγματα τοῦ διαβόλου! εἶπε
ἐκεῖνη μ' ἀποστροφή. Πέταξέ τα ἀπ' τὸ
παράθυρο.

Καὶ οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι παίζοντας σὰν
τρελλοπαῖδα, ἄρχισαν νὰ πετοῦν ἔξω
στοὺς βράχους τὰ μπουκάλια, πὺς καθὼς
ἔπεφταν ἐθρυσματοῖζονταν, χύνοντας τὸ ἄ-
ρωμα τοὺς στὰ δέντρα καὶ στὰ χόρτα. Τὸ
ἄρωμα ἦταν τόσο δυνατό πὺς μεθοῦσε
πραγματικὰ τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους. Ἀλ-
λὰ τί νὰ τὸ χρειαστοῦν αὐτοὶ, πὺς εἶχαν
στὰ χεῖλιά τὸ ἄρωμα τῆς νύχτας πὺς νι-
καίει κάθε ἄλλο!

Ὅταν τὸ πρῶτ' οἱ δυὸ νέοι πρόβαλαν
στὸ παράθυρο εἶδαν κάτω στοὺς βράχους
τοῦ πύργου πλῆθος ἀπὸ γαρύφαλλα. Ὁ-
ποῦ εἶχε πέσει σταλιά ἀπὸ τὰ ἐλιξίρια ἔ-
κείνη, εἶχε ἀνθίσει κι' ἕνα γαρύφαλλο.

Ἦταν γαρύφαλλα ὅλων τῶν χρωμάτων.
Τριανταφυλλιά, κόκκινα καὶ ὅλες τὶς ἀ-
ποχρώσεις τοῦ κρασιοῦ καὶ τοῦ αἵματος,
τὰ δυὸ αὐτὰ πράγματα πὺς κάνουν τὸν
ἄνθρωπο θηρίο.

Ἦταν καὶ λευκά, σὰν τὸ δέρμα τῆς
Φανῆς. Ἦταν ἄλλα κίτρινα σὰν τὸ χρυ-
σάφι πὺς ὁ πειρατὴς πασὰς εἶχε φυλά-
ξει στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου του. Ἦταν
ἀκόμη ἄλλα, πολυχρώμα ψιχαλιστά. Ἀλλ'
ὅλα γενικὰ, ἔβγαζαν τὸ ἴδιο μεθυστικὸ
ἄρωμα. Καὶ ὅταν δὲν τὸν ἔβλεπε κανεὶς,
ὁ γέρο - πασὰς, ἀνέβαινε ἀπάνω στοὺς
βράχους κι' ἔκοβε ἀπ' τὰ γαρύφαλλα αὐ-
τὰ καὶ γέμιζε τὸ κρεβάτι του, ἐλπίζοντας
πὺς τὸ ἄρωμα ἐκεῖνο πὺς τὸν μεθοῦσε, θά
ἔκανε τὴ Φανή ν' ἀπιστήσῃ στὸν καλὸ της
καὶ νὰ πάῃ κοντά του.

Ἀλλὰ τοῦ κάκου. Ὡς τὴ

Οι τελευταίοι Μποέμ τῶν Ἀθηνῶν

Το «Παγκάκι τῆς Μαυροφόρας» δὲν ἔγινε ποτὲ κεφάλαιο τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Ταγκόπουλου. Τὸ μυθιστόρημα μάλιστα αὐτὸ κόπηκε ἀπότομα καὶ θὰ ἴδουμε παρακάτω γιὰ ποιὸν ἀπροσδόκητο λόγο.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, καθὼς ἔλεγα, δούλευα στὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμά» ἔκανα συχνὰ παρὰ μετὸν Ταγκόπουλο, πῆγαινα στὸ σπίτι του.

Μιά μέρα ἀρρώστησε. Ἔβγαλε ἕνα ἐρσοίπελα στὸ πόδι.

Φοβιταίρη καθὼς ἦταν νόμιση κιόλας πὼς πάβαινε γάγγραινα, πὼς θὰ δηλητηριαζότανε, πὼς θὰ πέθαινε.

Κλείστηκε στὸ σπίτι του κι' ἐπήγαινα πρωτὶ, μεσημέρι, βρόδυ, νὰ τὸν ἴδω, νὰ τοῦ πᾶω τίς διορθώσεις τοῦ «Νουμά», νὰ τοῦ φέρω γιατρό.

Γιατρός ἦτανε κι' ὁ ἴδιος μά... δὲν εἶχε καμμιὰν ἐκτίμησιν στὴ δική του ἀξία. Μιά βδομάδα μετὰ τὸ πέσιμό του στὸ κρεβάτι, μοῦ λέει ἕνα πρωτὶ:

—Μονάχος σου ξουρίζεσαι;

—Ναί, τοῦ ἀποκρίθηκα, ἀπορώντας γιὰ τὴν ἐρώτησή του.

—Μὲ μηχανή ἢ μὲ ξουράφι;

—Μὲ μηχανή.

—Μὲ ξουράφι δὲν μπορεῖς;

—Ἀλλοτε ξουρίζουνε μ' αὐτὸ, μὰ τώρα τ' ἀφισα.

—Μοῦ κάνεις μιὰ χάρη;

—Εὐχαρίστως.

—Φέρε μου καὶ μὲν, τὸ ἀπόγευμα ποὺ θάρῃς καὶ τὸ ξουράφι σου νὰ μὲ ξουρίσης γιατί ἔχω γίνει χάλια.

Πραγματικά, τὰ γένεια του εἶχανε μεγαλώσει καὶ ἀγρία καθὼς ἦτανε, τοῦ εἶχανε παραμορφώσει τὸ πρόσωπο.

Μόλις ἔφαγα τὸ μεσημέρι, πῆρα τὸ ξουράφι τοῦ πατέρα μου καὶ τὸ λουρί κι' ἐπῆγα στοῦ Ταγκόπουλου.

—Θὰ τὰ καταφέρεις; μὲ ξαναρώτησε.

—Ἀστειεύεστε;

—Ἡμῶνα βεβαίως πὼς θὰ τὸν ἐξουρίζω περίφημα κι' εἶχα μιὰ χαρά...

Ἀφοῦ παιδεύτηκα μισὴ ὥρᾳ νὰ σαπουνίζω τὸ δάσος τοῦ προσώπου του καὶ ν' ἀκονίζω τὸ ξουράφι μου, τράβηξα, μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνηση, τὴν πρώτη ξουραφιά.

Τὶ ἦταν ἐκεῖνο ὅμως!

Ὁ Ταγκόπουλος τινάχτηκε ἀπάνω, ξεχνώντας τὸ πληγωμένο του πόδι, μὲ τὰ μάτια πεταμένα ἔξω ἀπὸ τίς κόγχες, κρατώντας μὲ τὸ χέρι τὸ μισοξουρισμένο μάγουλό του καὶ βγάζοντας τέτοιες ἀγριοφωνάρες ποὺ ξεσήκωσε τοὺς δικούς του κι' ἔτρεξαν κάτω πανικόβλητοι.

—Τὶ ἔπαθες; Τὶ τρέχει;

—Μ' ἔφαξε αὐτὸς ὁ θεομπαίχτης! οδο-λιάζε δείχνοντάς με.

Δὲν ἦτανε ν' ἀνοιξὴ τὸ πᾶτωμα καὶ νὰ μὲ καταπιῇ;

Εἶχα γίνει κατακόκκινος σὰν ἀστακὸς καὶ ντροπύμουνα περισσότερο ποὺ ἔβλεπα τὴν κ. Ταγκόπουλου καὶ τίς κόρες τῆς νὰ γελᾶνε μὲ τὴν κομικὴ ἐμφάνισιν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Νουμά».

—Θὰ χρειάζεσθαι ἴσως περισσότερο σα-πούνισμα! ἐτραύλισα.

—Μ' ἔγδαρες!

—Θ' ἀκονίσω καλλίτερα τὸ ξουράφι μου.

—Μ' ἔσφαξες! Φύγε!

—Μὰ θὰ μείνετε ἔτσι μισοξουρισμένοι;

—Καλλίτερα ἔτσι, παρὰ γδαρμένοι ἀπὸ τὸ ξουράφι σου!

Μάζεψα καταχουμένος τὰ ἐργαλεῖα μου—τὶ ἄλλο εἶχα νὰ κάνω;—κι' ἔφυγα.

Ἄλλ' ὁ γερο-Ταγκόπουλος μοῦ τὸ φύλαγε καὶ μόλις σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι κι' ἐβγήκε ἔξω, ἡ πρώτη του δου-λιά ἦτανε νὰ ξουριστῇ (σὲ πραγματικὸ κουρέα αὐτὴ τὴ φορά) κι' ἡ δευτέρα νὰ μ' ἐκδικηθῇ.

Καὶ μ' ἐκδικήθηκε μὲ τὸν τρόπο του.

Στ' ἄλλο φύλλο τοῦ «Νουμά», ἀπάνω-ἀπάνω στὴ στήλη ἀλληλογραφίας, διάβα-σα κατατρομαγμένος τὰ ἐξῆς:

«κ. Μαρσούαν. Ἄν τολμήσης νὰ μᾶς ξαναστελεῖς τέτοια ποιήματα θὰ

Ὁ κ. Τέλλος Ἀγρας

σοῦ στείλουμε... τὸν Τσουκαλά νὰ σὲ ξουρίσῃ, ποὺ τὸ ξουρίσμά του εἶναι χειρότερο κι' ἀπὸ τὸ γδάρισμα τοῦ μακαρίτη τοῦ Μαρσούαν.

—Σ' ἄρρεσε; μοῦ εἶπε γελώντας μόλις μὲ εἶδε.

—Μὰ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ «Μαρσούαν»; ἦταν τὸ μόνο ποὺ βρήκα νὰ ρωτήσω.

—Κανένας. Ἔτσι τόβαλα γιὰ νὰ σὲ ἐκδικηθῶ.

Καὶ τὸ νοστιμότερο εἶναι ὅτι ἀργότερα, ὕστερα ἀπὸ χρόνια, διάφοροι λό-γιοι, ποὺ διαβάζανε τὸ «Νουμά» καὶ τύ-χαινε νὰ μὲ γνωρίζουν μὲ ρωτοῦσαν:

—Καὶ τό... κουρεῖς σὰς ποὺ τῶχτε;

Αὐτὰ μοῦ σκάρωσε ὁ γερο-Ταγκό-πουλος.

■ ■

Τὴν ἀνοιξὴ τοῦ 1921 ἔβγαλα καὶ τὸ πρῶτο μου βιβλίο τὸ «Ἄσμα Ἀσμάτων», (μετάφραση μ' ἕνα μεγάλο κριτικὸ ση-μείωμα).

Τὸ «Ἄσμα Ἀσμάτων» ἦταν ἡ μακρὰ μου ἀπὸ μικρός. Ὅταν ἦρθα φοιτητὴς στὴν Ἀθήνα, βάλθηκα νὰ μελετήσω ὅλα

ὅσα γραφτήκανε σχετικὰ μὲ τὸ περιλά-λητο αὐτὸ ἐρωτικὸ τραγούδι ποὺ φαντάζει ἔτσι παράξενα μέσα στὴν Ἀγία Γραφή.

Μιά ἄλλη μακρὰ μου ἐπίσης ἦταν... νὰ μιλῶ λατινικά! Εἶχα πάρει μιὰ γραμμα-τικὴ καὶ μελετοῦσα μέρα-νύχτα.

Εὐτυχῶς τώρα δὲν θυμάμαι πᾶ τίποτα ἀπὸ τὴ νεκρὴ αὐτὴ γλῶσσα, τὴν ἐποχὴ ὅμως ἐκείνη ἡ γνώση τῆς μου χρειάστηκε γιὰ νὰ κάνω ἀντιπαραβολὴ καὶ τῶν διαφόρων μεταφράσεων τοῦ «Ἄ-σματος Ἀσμάτων» μὲ τὴν λατινικὴ τῆς «Βουλγκάτας».

Ἀφοῦ πιά τὸ ἐτοίμασα,—σὲ μιὰν ἄκρα-τη ψυχρικὴ γλῶσσα—κατάφερα καὶ τὸν πατέρα μου νὰ μοῦ δώσῃ τίς τρακόσιες δραχμὲς ποὺ στοίχιζε ἡ ἔκδοσή του.

Θεέ μου, τί χαρὰ ἀνέκφραστη ἦταν ἐ-κείνη ὅταν ἔπιασα τὸ πρῶτο ἀντίτυπο τοῦ πρώτου μου ἔργου στὰ χέρια! Ἀπὸ τότε ἔχω τυπώσει ἀπάνω ἀπὸ ἑκατὸ βι-βλία, δικά μου καὶ μεταφράσεις, μὰ τὴν πρώτη ἐκείνη χαρὰ δὲν τὴν ξαναδύσασα ποτέ. Καὶ ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ τώρα οὔτε τὰ παρακολουθῶ πιά τὰ βιβλία μου σὰν βγαίνουν, κι' οὔτε—ἀπὸ τὰ περισσό-τερα—κρατῶ ἕνα κὼν ἀντίτυπο!

Ἀνήμερα τὸ Πάσχα τοῦ 1921 ἐνοιώσα κι' ἄλλη μιὰ «πρώτη» μεγάλῃ χαρὰ.

Ὁ κ. Λοῦι Ρουσσὲλ ἔγραψε δυὸ στή-λες κριτικὴ γιὰ τὸ βιβλίο μου στὸ «Προ-γυρῶ». Ἦταν ἡ πρώτη κριτικὴ ποὺ γρα-φότανε γιὰ μένα, κι' ἦτανε τόσο κολα-κευτικὴ ποὺ μ' ἔκαμε τὸ ἁγώτερο εὐτυ-χιμένον.

Ἐπειτα ἔγραψαν κι' ἄλλες ἐφημερί-δες, κι' ὁ «Νουμάς», ποὺ μοῦ ζήτησε μά-λιστα νὰ τοῦ δώσω καὶ μεταφράσεις μου ἄλλων προφητῶν τῆς Γραφῆς.

Ἡ πρώτη μέθη τῆς φήμης!

Εἶναι ὅμως νόμος ἀπαράβατος τῆς ζωῆς, τὴ χαρὰ ν' ἀκολουθεῖ ἡ λύπη καὶ τὴ... δόξα ἡ ἀπογοήτευση.

Μόλις ἐτύπωσα τὸ βιβλίο μου, πῆγα νὰ δώσω ἕνα ἀντίτυπο στὸν Παλαμά.

Ἦτανε τότε ἀκόμα Γραμματεὺς στὸ Πανεπιστήμιον, καὶ ἐκεῖ τὸν βρήκα ἕνα καλοκαιριὰτικο μεσημέρι.

Πῆρε τὸ βιβλίο μου, τὸ φυλλομέτρησε καὶ κυτώντας με μ' ἐκείνο τὸ βαθυστό-χαστο βλέμμα.

—Ἀ! εἰσάστε σεις! Σὰς βλέπω ταχι-κὰ στὸν Κῆπο...

Ἡμῶν ἑτοιμός νὰ φύγω, ἀλλὰ μὲ στα-μάτησε:

Πῆγα ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ἕνα ἀ-πόγευμα. Μοῦ μίλησε γιὰ τὸ «Ἄσμα Ἀσμάτων». Ἐπαίνεσε τὴ μετάφρασή μου κι' ἄρχισε ἔπειτα νὰ μιλᾷ γενικὰ γιὰ τὸ βιβλίο αὐτό καὶ γιὰ τίς γνώμες ποὺ εἰσώθηκαν ἀπὸ τοὺς ξένους. Τότε εἶδα μὲ πίκρα μου πὼς ὅσα ἐνόμιζα πὼς ἦ-ξερα ἦσαν τίποτα μπροστά σ' ἐκεῖνα ποὺ μοῦ ἀνέφερε ὁ Ποιητής.

Ὡστόσο, ὅταν ἔφυγα ἀπ' τὸ σπίτι του εἶχα μιὰν ἄλλη μεγάλη χαρὰ: Κουβελοῦ-σα μαζί μου—σὰν τὸ μεγαλύτερο θησαυ-ρὸ—δυὸ-τρεῖς τόμους ποιημάτων του ποὺ μοῦ εἶχε χαρίσει μὲ θερμὴ ἀφιέρωση.

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

Διαθῆκες ἐκκεντρικῶν

κληροδοτήματα ἐπάνω σὲ χαλιά, πο-διές, σπιρτοκούτια καὶ μανικέτια!

Οἱ ἐννέα διαθῆκες τοῦ μακαρίτη Χέρμαν Στράθμαν, ἀπὸ τὸ Λὸς Ἀντζελες, ὁ ὁποῖος ἔφησε 3.000 λίρες στὴν στενὴ του φίλῃ Ἐλβεν Γκότες, ἔχουν καί τοὺς δικαστὲς νὰ ξύνουν ἀκόμα τὰ κεφάλια τους γεμά-τοι ἀμηχανία. Φαίνεται ὅτι πέντε βδομάδες πρὶν τοῦ θανάτου τοῦ ὁ Στράθμαν εἶχε συ-βουλέψει τὴν κυρία Γκότες νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἀσφάλει φύλαξιν ἐνὸς μικροῦ χαλιῦ ποὺ ὑπῆρχε σπίτι του.

Μετὰ τὸν θάνατό του, καὶ ὅταν δὲν μπό-ρεσαν πούθεν νὰ βροῦν καμμιὰ διαθήκη τοῦ μακαρίτη, ἡ κυρία Γκότες θυμήθηκε τὴν πα-ράξενη συμβουλὴ τοῦ Στράθμαν. Πῆρε λοι-πὸν τὸ πολυτίμητο χαλί καὶ τὸ μετέφερε σὲ μιὰ μικρὴ ἀποθήκη τῆς αὐτῆς ὅπου τὸ ἔ-κρυψε. Πάνω σ' αὐτὸ τὸ χαλί καὶ ἀπὸ τὸ πῶς μέρος ἦταν χαρᾶς μὲς μολύδι τῆς μελάνης οἱ ἐξῆς φράσεις:

«Τὴν ἀγαπῶ. Ὅλα μου τὰ ὑπάρχοντα τὰ κληροδοτῶ στὴν κυρία Γκότες. Ἐγὼ ἔγραψα ἐν-πλήρει σωματικὴ καὶ διανοητικὴ ὑγίει».

Τὸ χαλί αὐτὸ παρουσιάστηκε στὸ Ἐπι-κυρωτικὸ Δικαστήριον τῶν Διαθῆκων, χαρ-τοσημάνθηκε δεόντως, καὶ φυλάχθηκε μέσα σ' ἕνα ντυλάκι!

Σὲ λίγο ὅμως ἐμφανίστηκε κάποιος Χέν-ρυ Μοντινόλα μὲ μιὰ δευτέρη διαθήκη τοῦ Στράθμαν στὴν κατοχὴ του καὶ ἰσχυρίζο-μενος ὅτι εἶναι ὁ μόνος κληρονόμος τῆς περι-ουσίας του. Τὸ δικαστήριον ὅμως ἀποφάνθη-κε ὅτι ἡ διαθήκη αὐτὴ ἦταν πλαστὴ καὶ τώ-ρα ὁ Μοντινόλα ἐκτελεῖ σὲ μιὰ φυλακὴ τὴν ποινὴ ποὺ τοῦ ἐπεβλήθη.

Ἔτσι δόθηκε τὸ δικαίωμα στὴν κυρία Γκότες νὰ παρουσιάσῃ καὶ νὰ ἐπικυρώσῃ στὸ Δικαστήριον μιὰ δευτέρη γνησίᾳ διαθήκη τοῦ ἐκκεντρικοῦ Στράθμαν, ἡ ὁποία ἦταν γραμ-μένη στὸ λευκὸ περιθώριον μιᾶς σελίδος τῆς Βίβλου. Καὶ μὲ τὴν δευτέρη αὐτὴ διαθήκη ὁ Στράθμαν καθιστοῦσε τὴν ἴδια κληρονόμο του.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ συγγενεῖς τοῦ κληροδό-του ὅπὸ τὴν Πενσυλβάνια ἀναφέρθηκαν στὸ Ἐπικυρωτικὸ Δικαστήριον καὶ ἰσχυρίστηκαν ὅτι ὁ Στράθμαν δὲν ἦταν σὰ καλὰ του ὅταν ὑπέγραψε τὴν διαθήκη του στὸ χαλί, ἐπίσης ἀμφέβαλλαν καὶ γιὰ τὴν γνησιότητα τοῦ γραφικοῦ χαρακτοῦ τῆς δευτέρας διαθή-κης του ποὺ βρέθηκε γραμμένη στὴ σελίδα τῆς Βίβλου.

Ἡ ἱστορογραφία συνεχίζεται... Μιὰ μέ-ρα, καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἡ ὁλομέλεια τοῦ Ἐπι-κυρωτικοῦ Δικαστηρίου ἐξέταξε γιὰ τελευ-ταία φορὰ τὴν γνησιότητα τῶν δυὸ διαθη-κῶν, ἡ κυρία Γκότες μῆτις μέσα στὴν αἰ-θουσα καὶ παρουσίασε στοὺς κατὰκλητους δικαστὲς ἕνα... παραθυρόφυλλο πάνω στὸ ξύλο τοῦ ὁποῖου ἦταν διακριτικὰ καὶ καθαρά γραμμένη ἡ ὑπ' ἀριθ. 3 διαθήκη τοῦ Χέρμαν Στράθμαν!

Τὴν ἀνακάλυψε τὴν ἔκαμε, ὅπως εἶπε, τὴν ὥρα ποὺ καθόριζε τὰ τέμια στὸ σπίτι τοῦ μακαρίτη τοῦ φίλου τῆς.

Ἡ κυρία Γκότες εἶχε τύχη θουνό. Ἐπει-τα ἀπὸ δυὸ μέρες παρουσίασε ἄλλες τρεῖς διαθῆκες τῆς ὁποῖες ὁ ἴδιος ὁ Στράθμαν εἶ-χε γράψῃ ἐπάνω σὲ χαρτονομίσματα ποὺ βρέθηκαν στὸ συρτάρι του. Ἔτσι οἱ διαθή-κες ἐνῆσαν ἑξῆ, γιὰ νὰ φθάσουν ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα στὴς ἐννέα. Οἱ τρεῖς τελευταῖες ἦσαν γραμμένες στοὺς τοίχους καὶ πίσω ἀ-πὸ κάδρα.

■ ■

Ἡ ἐκκεντρικότης τοῦ Χέρμαν Στράθμαν μοταταῦτα ὡχρὰ μπερὲς στὴν ιδέα ἐνὸς ἁ-λου ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὴν διαθήκη του πάνω

σὲ μιὰ... γυναικεία ποδιά.

Ὁ γέρο-Τζώρτζ Χάζελιν, πέθαινε σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Λὸς Ἀντζελες καὶ δὲν ὑπῆρχε καμὶς γιὰ νὰ κληθῇ ὁ δικηγόρος. Ὁ ἐτοιμοθάνατος φώναξε τότε ἐπειγόντως κον-τά του τὴν νοσοκόμω Μαντελέν. Μόλις ἐκεί-νη πλησίασε, ὁ Χάζελιν ἔβαλλε ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ θανάτου ἄρπαξε τὴν ἄκρη τῆς λευκῆς ποδιάς καὶ ἔγραψε πάνω σ' αὐτὸ μὲ μελάνι τῆς τελευταίας του θελήσεις!

Μὲ τὴν διαθήκη του αὐτὴ ὁ εὐγνώμων Λάζελιν ἔφησε μέσα σ' ἄλλα κληροδοτή-ματα καὶ 2.000 δολάρια στὴν ἡφωσιωμένη νοσοκόμω του.

■ ■

Κατὶ πὺ ἀπίστευτο ὅμως ἔκαμε ὁ Φραν-τσίσκο Μπὸς, ὁποῖος ἱσπανὸς στὸ Λὸς Ἀντζελες, ὁ ὁποῖος ἔκαμε ἕνα ἀσήμαντο κουτὶ τῶν σπέρτων νὰ στοιχίσῃ 700 λίρες! Ἀνυπομύωντας νὰ κληροδοτήσῃ στοὺς δυὸ ἀγαπητοὺς φίλους, τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία Ροῦμα ἀπὸ τὴν Μοντάνα, ἕνα ποσό, καὶ μὴν ἔχοντας τίς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ θανάτου του τίποτα πρόχειρο στὸ ὁποῖο νὰ γράψῃ τὴν διαθήκη του, ἄρπαξε πάνω ἀπὸ τὸ κομοδίνο τὸ κουτὶ μὲ τὰ σπέρτα καὶ πᾶ-νω σ' αὐτὸ ἔγραψε τίς τελευταῖες του θε-λήσεις.

ΑΒΗΣΣΥΝΟΙ ΤΟΥ 16ου ΑΙΩΝΟΣ

Οἱ Ἀβησσύνιοι δὲν ἦταν ντυμένοι πάντα ὅ-πως σήμερα. Μ' ὅλο ποὺ βρέθηκαν πολλοὶ ποὺ ἰσχυρίστηκαν ὅτι οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι τοῦ Νεγκούς, δὲν διαφέρουν στὸ ντύσιμο ἀπ' τοὺς προπάτορές τους Αἰθίοπες τῆς βι-βλικῆς ἐποχῆς. Ἡ παραπάνω εἰκόνα μας ποὺ θυμίζει ἀραπάδες τοῦ Ἰβραήμ, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔδρασαν στὸ 21, εἶναι μιὰ μεγα-λὴ ἀπόδειξη ὅτι «οἱ ἀπόλιττοι μαῦροι» τοῦ Μουσολίνι, δὲν διέφταν τὸν νόμο τῆς ἐξελίξεως. Οἱ εἰκονιζόμενοι εἶναι ἀριστε-ρά, ἕνας Ἀβησσύνιος στρατιώτης καὶ δεξιὰ ἕνας εὐγενὴς τοῦ 16ου αἰῶνος. Ὅπως βλέ-πει ὁ ἀναγνώστης, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἀκόμη ἐ-κείνη, οἱ Αἰθίοπες ντυνόταν πολὺ καλὰ καὶ δὲν ἦταν διόλου ὁ σφετερὸς τῶν γυνῶν καὶ ἐπιπόλων, ὅπως τοὺς λένε οἱ Ἴταλοι.

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ

ΓΑΡΓΑΝΤΟΥΕΣ

Λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀγνοοῦν τὸν περίφημον ἥρωα τοῦ Ραμπελαί, τὸν μυ-θικὸ καὶ πολυθρύλητο Γαργαντούα. Σήμερα ἂν δὲν ὑπάρχουν μετὰ μᾶς Γαργαντούες, ὑπάρχουν μεγάλοι φαγά-δες τῶν ὁποίων ἡ μεγάλη καὶ τρομερὴ ὄρεξι μᾶς ἀφίνει κατὰπληκτους.

Ἰδοὺ μερικὰ παραδείγματα:

Τὴν ἐποχὴ τῆς δευτέρας αὐτοκρατο-ρίας στὴν Γαλλία, ἐξ αἰτίας ἐνὸς στοιχή-ματος ποὺ ἔγινε μετὰξὺ ἀνθρώπων τῆς ἀριστοκρατίας καὶ καλλιτεχνῶν, ὁ ὑπο-κόμης ντε Βιέλ Καστέλ, κατεβρόχθισε μόνος του αὐτὰ τὰ... ὀλίγα: τέσσερις δω-δεκάδες στρεῖδια, μιὰ σουπιέρα σοῦπα κονσομέ, ἕνα μεγάλο ψάρι, ἕνα φασιάδ παραγεμιστόν, μιὰ πιατέλλα πουλιά κυ-νηγιού, ἕνα κομμάτι ψητόν μοσχαριό γαρνιρισμένον μὲ πατάτες, ἀρνὶ μὲ μπι-ζέλια, σπαράγγια καὶ ἕξῃ διάφορα πιάτα μὲ κομπόστες. Ὅλα αὐτὰ τὰ πότισε γυν-ναῖα μὲ τέσσερες μπουτλιες παλὴο κρα-σί, τέλος δὲν ἦπιε τὸ λικέρ καὶ τὸν καφέ του. Ἡ ἀξία ὧν αὐτῶν ἦταν—τὴν ἐπο-χὴ ἐκείνη—548.50 φράγκα. Τρώγοντας αὐτὰ τὰ πράγματα ὁ ὑποκόμης ντε Βιέλ Καστέλ, κέρδισε τὸ ποσὸν τοῦ στοιχήμα-τος τὸ ὁποῖο ἦταν 6000 φράγκα, ποσὸ τεράστιο βέβαια γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

■ ■

Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν πέθανε στὰ περ-χωρὰ τῆς Βουδαπέστης στὴν Οὐγγαρία «ὁ μεγαλύτερος φαγάς τοῦ κόσμου» ὁ-πως τὸν εἶχαν ἀποκαλέσει τότε. Τοῦ ἀν-θρώπου αὐτοῦ τὸ συνηθισμένο του πρωτ-ινὸ πρόγευμα ἀποτελεῖτο ἀπὸ εἰκοσι λου-κάκια, καὶ ἀπὸ τρία τουλάχιστον κιλά διαφόρους ἄλλους μεζέδες. Κατὰ τίς δέ-κα, ὁ φοβερός αὐτὸς φαγάς... ἔσκακαθό-ταν στὸ τραπέζι γιὰ νὰ φάῃ αὐτὴ τὴ φο-ρά, δυὸ κιλά λαρδί, μὲ τρεῖς μισοκαδιά-ρικές φρατζόλες. Τὸ μεσημέρι δὲν ἔτρα-γε. Τὸ δειλινὸ ὅμως ἔπαρνε τὰ ἐξῆς... ὀ-λίγα: δυὸ κιλά ζαμπὸν καὶ τρία κιλά τυ-ρί!... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ζύγισε 187 κι-λά!

■ ■

Σὲ μιὰ τοπικὴ γιορτὴ ποὺ ἔγινε τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1934 στὴν Ρουέννη καὶ ἡ ὁποία κράτησε ἀρκετὲς ἡμέρες, τέσσε-ρις ἀντίπαλοι ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 3...ἐλαφρό-τεροι ζύγισαν 112 κιλά, ἔλαβαν μέρος σ' ἕναν μεγάλον γαστρομαγειρικὸ διαγωνι-σμό. Καὶ στοὺς τέσσερις ἀντιπάλους σερ-βίρισθη τὸ ἴδιο ἀκριβὲς μενού.

Ὁ νικητὴς αὐτοῦ τοῦ διαγωνισμοῦ, ἔ-νας Βουργουνδὸς ποὺ ζύγισε 147 κιλά, ἔφαγε μέσα σὲ τρεῖς ὥρες τὰ ἐξῆς: Ἐ-να ἀρνάκι τοῦ γάλακτος στὸ φούρνο μὲ πατάτες, ἕνα κοτόπουλο μὲ πλάφι, ἕνα ψάρι 2½ κιλά βάρους, ἕνα λαγὸ καὶ φροῦ-τὰ διάφορα βάρους 5 κιλῶν. Ἐπὶ πλέον ἦπιε φυσικὰ κρασί ἀρκετὸ, λικέρ, καὶ μισὴ ὀκτὶ καφέ.

Ἐγκαταλείποντας τὸ τραπέζι ὁ φοβε-ρὸς αὐτὸς φαγάς, δῆλωσε σὲ δημοσιο-γράφο ποὺ τοῦ ζήτησε ἐντυπώσεις του:

—Φυσικά, ἔφαγα καλὰ. Ὁ λαγὸς ὅμως ποὺ ἦταν ἀριστατός βέβαια ἦταν πολὺ μικρός. Πᾶς τώρα στὸ ἐστιατόριον νὰ φάω καμμιὰ ὀμελέττα!

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΟΙΚΤΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΥΣΤΥΧΕΙΣ

Συζητούσα προχθές με μια κυρία που μου είπε ότι ξδιώξε την παραδουλεύτσα της γιατί άντελήφθη ότι τρείς φορές συνεχώς της έκλεψε λίγο τυρί. Δεν άδικω βέβαια την κυρία αυτή. Νομίζω όμως ότι αν ήμουν στη θέση της δεν θάδιωχνα αμέσως, με την ίδια ευκολία, την γυναίκα αυτή.

Μπορεί βέβαια να μην ήταν σωστό να την κρατήσω ακόμη, ύστερα από μια τέτοια διαγωγή, θάθελα όμως τόσο πολύ να μάθω την αιτία που την ανάγκασε να φερθή έτσι. Μπορεί να είχε παιδιά που πεινούσαν... μπορεί να είχε μια μητέρα άρρωστη... Και θά σκεφτόταν ότι λίγο τυρί είναι κάτι τόσο άσημαντο για μας, τόσο σημαντικό όμως για αυτούς που πεινούν!

Βλέπουμε πολλούς ανθρώπους να κάνουν πράγματα τα οποία δεν περιμέναμε από αυτούς και είμαστε έτοιμοι και πρόθυμοι να τους κατηγορήσουμε. Ποιος όμως μπορεί να ξέρη ποτέ την αιτία που έσπρωξε έναν άνθρωπο να κάνει κάτι που δεν είναι σωστό; Η ανθρώπινη φύση είναι τόσο αδύνατη-αλόιμονο!—και οι περιστάσεις είναι καμιά φορά τόσο σκληρές... Ποιος μπορεί να είναι εντελώς βέβαιος και για το ίδιο ακόμη τον έαυτό του;

Πρέπει να νοιώθουμε οίκτο για τους ανθρώπους που κάνουν ένα λάθος, οποιουδήποτε είδους και να είναι το σφάλμα αυτό.

Λυπούμαι τον άνθρωπο εκείνο που παρπατά στον δρόμο μεθυσμένος. Γιατί βέβαια κάποια αιτία τον έσπρωξε στο ποτό και στην κατάπτωση: μπορεί να είναι ο πατέρας του αλκοολικός και να «τόχη» στο αίμα του, μπορεί ακόμη να χάσε κάθε έλπιδα για κάτι που περιμενε...

Λυπούμαι εκείνους που άδικα ζήτησαν να επιτύχουν στη ζωή και κατήντησαν να πάρουν τον κακό δρόμο γιατί τους νίκησαν οι αντίξοες περιστάσεις...

Λυπούμαι όλους εκείνους τους δυστυχισμένους που έπεσαν θύματα της άτυχίας και της αναποδιάς. Και είναι τόσο πολλοί αυτοί, τόσο πολλοί!

Είμαστε όλοι νευρόσπαστα στα χέρια της Μοίρας. Δεν πρέπει να το ξεχνούμε αυτό. Γιατί η τύχη είναι τυφή και αλλάζει πολύ εύκολα δρόμο...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

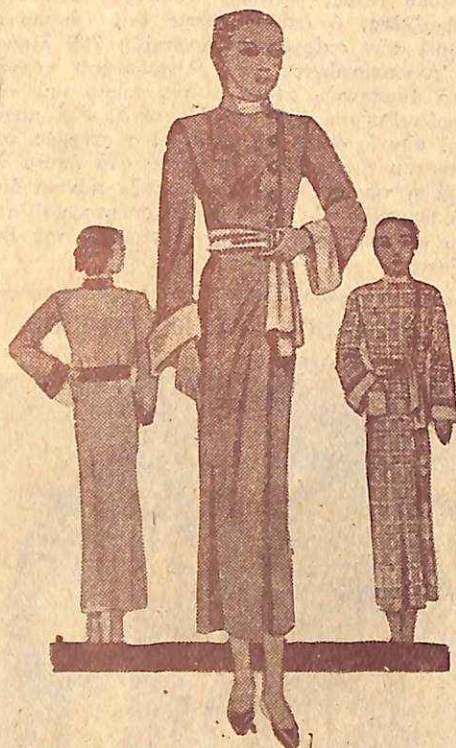
Τα πιο διαφορετικά σχέδια καπέλλων είναι συγχρόνως στη μόδα. Φαίνεται ότι δεν θα κατορθώσουμε να συνεννοηθούμε πια ποτέ—και οι μοδίστες ακόμη λιγότερο—στο ζήτημα των καπέλλων.

Μερικές από μας λατρεύουν κυριολεκτικά το καπέλλο—φωτοστέφανος—ή καπέλλο της Μαρίας Στούαρτ—που αποκαλύπτει αρκετά το μέτωπο και τα μαλλιά, σχη-

ματίζοντας μόνο μια γωνία λίγο μεφιστοφελική στη μέση ακριβώς του μετώπου. Ο μεγαλύτερος όμως θαυμασμός των περισσότερων γυναικών απευθύνεται στην μικρή τόκα που καταβαστή στο δεξί μάτι ή φορεμένη ολόγεια αλλά πολύ εμπρός σε βαθμό που να έγγίζει τα φρύδια.

Οι βουαλέττες είναι ολόενα και πιο ιδιόρρυθμες, ολόενα και πιο διασκεδαστικές και φανταζι. Πότε φοριούνται άνασηκωμένες εμπρός, σχηματίζοντας έναν λεπτό φωτοστέφανο γύρω από το πρόσωπο, πότε μαζεύονται επάνω στο καπέλλο και σχεδιάζουν ένα παράξενο «σινιόν» πότε είναι ντραπαρισμένες και πότε είναι έντελως στητές.

Με λίγα λόγια, η Παριζιάνα βρίσκει

Ένα ωραιότατο πενιούρα που μπορεί να γίνει από φανελλίτσα μονόχρωμη ή και σκωτσέζικη.

αδύνατο να φέρει ένα οιοδήποτε καπέλλο στο κεφάλι της, αφού χτυπήσει μεσημέρι, χωρίς να το γανίρη με μια βουαλέττα κατά το μάλλον ή ήττον παράξενη. Το περισσότερο οίκ του καπέλλου μάλιστα, οφείλεται στη βουαλέττα αυτή και γι' αυτό ακριβώς τον λόγο τα καπέλλα των μεγάλων οίκων διακρίνονται από την πρώτη ματιά.

ΤΑ ΝΕΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Μπορούμε άραγε να μιλήσουμε για τα χρώματα της μόδας όταν βλέπουμε γύρω μας την πραγματική αποθώωση του μαύρου;

Οι μοντέρνες γυναίκες είναι τόσο οσόνιμες, τόσο πρακτικές που υιοθέτησαν όλες σχεδόν το μαύρο χρώμα για τα φορέματά τους επίσκεψών τους. Άλλά το μαύρο παίρνει διαφορετική όψη, διαφορετική «απόχρωση» μπορεί να πη κα-

νείς αναλόγως του χρησιμοποιούμενου ύφασματος και του προσώπου που το φορεί. Έτσι η ποικιλία των τουαλεττών είναι αρκετά μεγάλη παρ' όλη αυτή την καταθλιπτική κυριαρχία του μαύρου...

Μπορεί κανείς να συγκρίνη το πυκνό, πένθιμο μαύρο ενός κασμίρ μάλλινου μαύρου, με το φωτεινό και άστραφτερό μαύρο ενός σατέν, ενός κρέπ-μπριγιάν, ενός σελοφάν μαύρου;

Το ίδιο μαύρο φόρεμα προξενεί έντελως διαφορετική εντύπωση όταν το φορεί μια έκθαμβωτική ξανθή ή μια χλωμή μελαχροινή. Ο Ρενέ Μπενζαμέν είπε κάποτε πολύ όρθα ότι: «οι μελαχροινές φαίνονται πάντοτε νάχουν βαρύτερο πένθος από τις άλλες». Θα μπορούσε να πη κανείς ότι εκείνες μόνες έχουν πένθος όταν φορούν μαύρα, τόσο στολισμένες και φωτεινές φαίνονται οι ξανθές με τα μαύρα!

Έκ παραλλήλου με το μαύρο, θριαμβεύει και το μαρρόν. Και το χρώμα αυτό επίσης παρουσιάζει άπειρη ποικιλία. Άρχιζομε από το μαρρόν που μοιάζει με πορτοκαλί ως το μαρρόν-βιολίν. Υπάρχουν μαρρόν που μετέχουν του πράσινου, του κόκκινου, του γκριζού, και τόνων άλλων άποχρώσεων. σε βαθμό που δεν υπάρχει γυναίκα να μη βρική μαρρόν χρώμα κατάλληλο για τον τύπο της.

Μερικά που κλίνουν προς το βιολέ είναι τόσο σκούρα που μοιάζουν με μαύρα. Και αυτά κυρίως ζητούνται τώρα περισσότερο, γιατί έγινε κατάχρηση των κοκκινωπών μαρρόν, κατά το φθινόπωρο. Μετά το μαρρόν είναι πολύ της μόδας το πράσινο-λαδί.

Προβλέπεται με βεβαιότητα η γρήγορη επάνοδος του μπλέ-μαρίν. Το μπλέ, ακόμη και όταν είναι σκούρο, θεωρείται κατ' έσοχόν το χρώμα της άνοιξης. Μπλε φωτεινό και ζωηρό για τα ελαφρά φορέματα, μπλε μαρίν για τα ταγιέρ και για τ' άπογευματινά φορέματα από λαινά ή από κρέπ και μπλε βιολέ (σκούρο λουλακί σχεδόν) για το βράδυ.

Άς βιαστούμε να φανταστούμε τα μαρρόν φορέματά μας! Οι μέρες τους είναι ίσως μετρημένες!...

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ

Τώρα που τα φορέματα είναι συνήθως σκούρα και αρκετά σοβαρά, είναι πολύ φυσικό να γανίρνονται μ' έναν τόνο χρυσό ή άσημένιο που τα «ξανοίγει» περίφημα. Πολύ συχνά, η ζώνη παρουσιάζει αυτή την ζωηρή λεπτομέρεια: μπούκλα, κλίπς, κτλ. Γιατί πρέπει να σημειωθή ότι όλα τα φορέματα έχουν ζώνες. Τα χρυσά γαλόνια, τα κεντητά γαλόνια, οι τρέσσες ξαναήλθαν και είναι πολύ της μόδας. Έπίσης η «κορντελιέρ» μολονότι διαδόθηκε πολύ, συνηθίζεται πολύ ακόμη.

Πελώρια βραχιόλια, σαν άνατολίτικα, συμπληρώνουν τα άπογευματινά φορέματα για τοσά. Γίνονται από μέταλλο, από δέρμα, ή από χρυσό γυαλί (σαν τα βενετσιάνικα κοσμήματα).

Πρέπει να σημειώσουμε ακόμη το κέντημα με μικρές πέρλες. Έμφανίζεται στα

πουανιέ, στον γιακά των άπογευματινών και των βραδυνών φορεμάτων.

Κι' εξακολουθούμε να βλέπουμε πολλά κουμπιά, πολλές άγκράφες, πολλές μπρός, τόσο παλιές όσο και νέες, κάθε είδους. Οι σταυροί επίσης είτε με μπριλλάντια, είτε από έργασμένο κρύσταλλο, είτε από δυνύς, κρέμονται πάλι στο στήθος από μια άλυσιδίτσα ή μια στενή κορδελλίτσα. Μια που φθάσαμε στα φορέματα των γιγιάδων μας, ξαναβάζομε και τους σταυρούς που φορούσαν εκείνες.

□ □

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΤΟ ΣΤΟΜΑ

Στο προηγούμενο σημείωμά μου σας υπέδειξα τα πρακτικά μέσα με τα οποία θα διατηρήτε τα χείλη σας δροσερά και κοραλλένια. Σήμερα θα σας πω τι πρέπει να κάνετε για να έχετε δροσερό, υγιές και μυρωδάτο στόμα.

Πίσω από τα χείλη, μόλις άνοίξη το στόμα, φαίνονται δυο σειρές πολύτιμα πετράδια: τα δόντια. Είναι με τα ούλα ο καθρέπτης της καλής ύγείας του κατόχου των, κι' από την καλή τους εμφάνιση βαθμολογείται η έπιμέλεια και η φροντίς που καταβάλλει καθένας μας για την γενική κατάσταση της υγείας του και της ωραιότητας. Πολλές φορές θ' άντιληφθήκατε μια δυσάρεστη μυρωδιά που βγάζει το στόμα κάποιου που σας μιλά. Αυτή ή ένοχλητική κατάσταση όταν άκολουθήται από ξηρό και κακής γεύσεως στόμα τότε άσφαλώς προέρχεται από το στομάχι και χρειάζεται γι' αυτήν, ειδική δίαιτα που θα σας την δώση ο παθολόγος. Διαφορετικά ή δυσσομία θα οφείλεται σε καταστραμμένα δόντια, ή σε ούλιτιδα, ακόμη δε μπορεί να οφείλεται και σε πάθηση της μύτης (όζινα). Υπάρχουν όμως άτομα των οποίων οι έκκρίσεις του στόματος είναι δύσσομοι (όπως ακριβώς και ο ιδρώς). Σ' αυτά τα άτομα συνιστώ πλύσεις 3-4 φορές την ημέρα με την έξης γαργάρα:

Eau distillée de canelle	125 gr.
Alcool de menthe	125 >
Chlorure de chaux recent	1 >

Έπίσης για να έχετε πάντοτε άρωματισμένη άναπνοή και δροσερό στόμα, δώστε στο φαρμακοποιό σας να σας κάμη την κάτωθι συνταγή, την όποια θα σας παρουσιάση σαν καραμέλλες. Άπό αυτές θα πιπιλίζετε 3-4 την ημέρα.

Sucre en poudre	100 gr.
Cachou en poudre	15 >
Gomme d' adragante	2 >
Gouttes extrait de violette	1 >

Τα δόντια και το στόμα πρέπει να καθαρίζονται κάθε φορά μετά το φαγητό, το λιγώτερο δε μια φορά την ημέρα, γιατί τα δόντια έργάζονται καθημερινώς και υπό την διαρκή έπιδραση των διαφόρων τροφών σκληρών ή μαλακών, ψυχρών ή θερμών, άλμυρων ή ένυδων βρίσκονται σε διηνεκή κίνδυνον καταστροφής. Για τον λόγο ακριβώς αυτό έχουν ανάγκη πολλής περιποίησης και ιδίως μεγάλης προσοχής και ως προς τις χρησιμοποιούμενες για τον καθαρισμό τους φαρμακευτικές σκευασίες, γιατί σε πολλές περιπτώσεις ή χρήση μίας κακής δοντόκρεμας ή σκόνης προκαλεί έρεθισμούς των ούλων και καταστροφή του σμάλτου των δοντιών. Ός καλλίτερη, σας συνι-

στώ την χρήση της σαπωνούχου δοντόκρεμας Μπριγιάντ, που λόγω των χημικών καθαρών συστατικών της λευκαίνει και στερεώνει τα δόντια. Όσες δέν θέλετε δοντόκρεμα του έμπορίου, κάνετε την κατωτέρω συνταγή που είναι άγνη και άποτελεσματική:

Corail rouge en poudre	125 gr.
Cannelle en poudre	30 >
Alun	6 >
Miel	300 >
Eau	15 >
Teinture de cochenille	2,50 cent.

Έπίσης κατωτέρω σας δίνω μια συνταγή άρωματισμένου άντισηπτικού ύγρου για το έξπλυμα του στόματος μετά την κρέμα. Άπό το ύγρο αυτό ρίχνετε μια κουταλιά της κομπόστας σ' ένα ποτήρι χλιαρό νερό:

Alcool	375 gr.
Clous de girofle	2 >
Carmel de Ceylan	45 >
Gingembre	45 >
Essence de Portugal	2 >
> > menthe	15 >
> > rose	0,50 cent.

Η βούρτσα των δοντιών σας πρέπει να είναι κάπως σκληρή για να άπαλάσση τα δόντια σας από τα διάφορα ύπολεμματα των τροφών, ή παραμονή των οποίων προκαλεί ζυμώσεις και σήψεις και κατά συνέπεια την καταστροφή τους. Η βούρτσα για τα ούλα σας όμως πρέπει να είναι μαλακή για τον φόβο έρεθισμού, μολύνσεων και άποστημάτων. Για το δυνάμωμα των ούλων, σας συνιστώ την κάτωθι περίφημη συνταγή του δόκτορος Ζαννέλ. Άπό το φάρμακο αυτό ρίχνετε μια κουταλιά της σούπας σ' ένα ποτήρι χλιαρό νερό και κάμετε πλύσεις του στόματος πρωί και βράδυ.

Alcool	40 gr.
Cachou pulv.	5 >
Benjoin	1 >
Essence de menthe	0,50 cent.

Όστε από την έπιμέλειά σας εξαρτάται να έχετε όραία δόντια γερά και κάτασπρα, που είναι το σπουδαιότερο στολίδι της όμορφιάς σας.

Δερματολόγος Ίατρος Γ. ΑΛΔΑΣ

1.—Ένα δισκοειδές καπέλλο από μαλακό φέτρ με μια δελουδίνη κορδέλλα που συγκρατεί τα «οικονιέ». 2.—Μαύρο παγισσόν με καλόντα από γκρό-γκραίν. 3.—Προτότυπη τόκα από μαύρο φέτρ. Στο μέτωπο, είδος «μπι» από γαλάζιο δελουδό. Βουαλέττα κορρέ πολύ στητή. 4.—Όρειότατο καπέλλο μεσαιωνικού στυλ από μαύρο φέτρ με λεπτή βουαλέττα. 5.—Χαριτωμένη τόκα από μαύρο φέτρ με άσημένο μοτίφ στην καλόντα. Βουαλέττα κομψότατη.

Νεανικό άμάρτημα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΖΑΝ ΡΟΜΠΕΝ

Η Μαντλὲν Ντεριβὺ σηκώθηκε, συμβουλευθὲν τὸ δρομολόγιον τῶν σιδηροδρόμων καὶ ἔπειτα ξαναδιάβασε τὸ τηλεγράφημα πού εἶχε πάρει τὸ πρωί:

» Σαίν-Φ... 9 ὥρες 15'... 26—7—1935.
» Θεία 'Οντέλ ἐν ἀναρρώσει. Ἐπιστρέφω δεῖν τρεῖς 17 καὶ 30'. Ἐλπίζω ἐβελτιώθῃ ἡ ὑγεία σου. Φιλία.
» 'Αντρέ.

17 καὶ 30'!... Παρ' ὅλες τὶς ἀναζητήσεις της, ἡ Μαντλὲν δὲν ἔβρισκε κανένα τραῖνο πού νάρχοταν ἐκείνη τὴν ὥρα σὺν Παρίσι.

Ξαναγύρισε σὺν ντιβάνι ὅπου εἶχε περάσει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς μέρας. Ἐνοίωσε μιά μεγάλη κούραση ἀπὸ τὸν τρίήμερο πού δὲν ἐννοοῦσε ἀκόμη νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ὁλωσδιόλου. Ἀπλάσθηκε, ἀποφασισμένη νὰ μὴν κουνήθῃ πρὶν ἀπ' τὴν ἐπιστροφή τοῦ συζύγου της... Καλὰ πού τὴν εἶχε ὑποχρεώσει νὰ μείνῃ σὺν δωμάτιό της, ἐνὶ πύλῳ μόνος κοντὰ στὴν αὐταρχικὴ θέα πού συχνὰ τὴν καλοῦσε χωρὶς κανένα λόγο!

Φαντάζομαι τὴν ἐκπληξή της ὅταν θὰ δῇ τὸν 'Αντρέ νὰ πηγαίνει στὴ θέσιν μου, σκέφθηκε ἡ Μαντλὲν. Γιατὶ δὲν τῆς ἀρέσει καθόλου νὰ βρισκεται ἀντιμέτωπη μὲ τὰ ἐξέ ἀγχιστείας ἀνεψιὸ της! Ἰσως γιατί ἔχει τύψεις!

Τύψεις! Κι' αὐτὴν ἀκόμα τὴν βασανίζουν! Πῶς μπορούσε νὰ κρύβῃ ἀπὸ ἕνα σύζυγο τόσο καλὸ, τόσο στοργικὸ, τὸ μυστικὸ πού τὴν βάραινε τόσα χρόνια;!

Συχνὰ, ὅταν τὴν κύτταξε μὲ ἐκπληξή γιατί ἔβλεπε τὴν ὁμοίωσιν της, ὅση μελαγχολία σὺν νεανικὸ πρόσωπό της πού φαινόταν καμωμένο γιὰ τὴ χαρὰ, ἐνοίωσε τὸν πειρασμὸ νὰ τοῦ ὁμολογήσῃ τὸν πόνο της...

Κάθε φορὰ τὴν ἐμπόδιζε ἡ φρίκη. Τὸ ἀμάρτημά της, πού τὸ ἔκανε πῶς σοβαρὸ ἡ μακροχρόνια ἀποσιώπησή του, δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνα πού συγχωρεῖ ἕνας ἄνδρας... Κι' ἀκόμα λιγώτερο ἀπὸ ἐκεῖνα πού ξεχνᾷ!

Τὸ ἀμάρτημά της ἦταν ἕνα μελαγχρινὸ κοριτσάκι δέκα χρονῶν πού τὸ μεγάλωναν μακριά... σάν ἕνα παιδί «ἀγνώστου μητρὸς», πού ἡ θεία 'Οντέλ ἐπιτηροῦσε ἐξ ἀποστάσεως καὶ τοῦ ὁποίου εἶχαν ἀποκρύψει τὴν ὑπαρξὴν σὺν 'Αντρέ, ὅταν ἐμφανίστηκε σάν ὑποψήφιος γαμπρός...

Ἡ Μαντλὲν Ντεριβὺ ὀνομαζόταν τότε Μαντλὲν Σερναί. Ὁρφανοῦλα ἀπὸ χωρὶς, τὴν εἶχε μεγαλώσει ἡ θεία της, δεσποινὶς 'Οντέλ Σερναί, μιά ἀξιοπρεπὴς καὶ στεγνὴ γεροντοκόρη γεμάτη ἀρετές. Κατοικοῦσαν μαζί σὺν πύργῳ πού δεσπόζει τοῦ Σαίν-Φ..., μικροῦ χωριοῦ τῆς Βουργουνδίας.

Σὲ ἡλικία δεκαοχτὼ χρονῶν, ἡ Μαντλὲν ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸν γιὸ ἐνὸς πλουσίου κτηματίου τῆς περιοχῆς, τὸν Φρανσουά Φαμπιέ, ἕνα ὁμορφὸ μελαγχρινὸ παλληκάρι στὴν ἡλικία της πού περιμένε νὰ τελεῖται τὴν στρατιωτικὴν του

θετεία γιὰ νὰ τὴν παντρευθῇ.

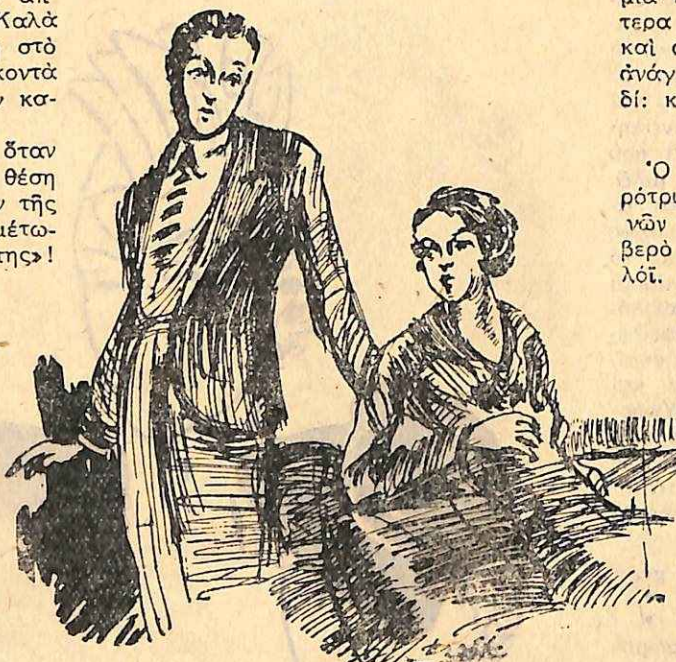
Ὁ νέος ὅμως αὐτός, πέθανε λίγες βδομάδες προτοῦ ἀπολυθῇ, ἀπὸ μιά ἐπιδημὶα κακοήθους μορφῆς πού ἀπεδεκάτισε τὸ σύνταγμα τὸν.

Μαθαίνοντας τὸν θάνατο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, ἡ Μαντλὲν ἐνοίωσε μιά θανάσιμη θλίψη νὰ τῆς γεμίξῃ τὴν ψυχὴ. Ἡ δεσποινὶς 'Οντέλ προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ:

—Μικρούλα μου, μὴν βασανίζεσαι τόσο πολὺ!... Ἀρραβωνιαστικὸς σου ἦταν μονάχα! Καὶ δὲν βρίσκομε ἄλλον; Ὁ-σους θέλεις!

Ἡ Μαντλὲν τὴν κύτταξε μὲ ἀπόγνωση καὶ φώναξε τὸ μυστικὸ πού ἔκρυβε μέσα της:

—Ὁ Φρανσουά;... ὦ θεία μου... Μὰ

Συχνὰ ἐνοίωσε τὸν πειρασμὸ νὰ τοῦ ὁμολογήσῃ τὸν πόνο της...

ἦταν ὁ λατρευτὸς μου... ἄντρας μου!... Καὶ πρόσθεσε σιγώτερα:

—Θὰ γίνω μητέρα σὲ πέντε μῆνες!

Ἡ δεσποινὶς 'Οντέλ ἔμεινε κατάπληκτη. Ὡστε ἡ ἀνεψιά της ἦταν ἔγκυος; Καὶ τὸ κακὸ ἦταν ἀνεπανόρθωτο, ἀφοῦ ὁ Φρανσουά Φαμπιέ εἶχε πεθάνει!

Σαοτισμένη, ἡ γεροντοκόρη δὲν σκέφθηκε παρὰ μονάχα ἕνα πράγμα: πῶς νὰ κρύψῃ αὐτὴ τὴν γέννηση; Κι' ἕνα μῆνα ἀργότερα, θεία καὶ ἀνεψία ἐγκατέλειπαν τὸ Σαίν-Φ... γιὰ τὸ Παρίσι.

Ἀπ' αὐτὸν σὺν ντιβάνι ὅπου ἦταν ἐκπλωμένη, ἡ Μαντλὲν ξαναζοῦσε τὶς δύσκολες αὐτὲς στιγμὲς... Πῶς εἶχε γεννήσῃ κρυφὰ τὴν μικρὴ Φρανσουά, μελαγχρινὴ σάν τὸν πατέρα της, πού ἡ θεία 'Οντέλ τὴν ἀπῆγαγε ἀμέσως.

Ἐνῶ, τὴν πάντρεψαν στὰ βιαστικά. Φάνηκε τυχερὴ πού γνώρισε προτοῦ ἐπιστρέψῃ σὺν πύργῳ, τὸν 'Αντρέ Ντεριβὺ,

ὁ ἕνα φιλικὸ σπῆτι.

Λίγο πῶς ἡλικιωμένος ἀπὸ τὴν Μαντλὲν ὁ Ντεριβὺ τὴν συμπάθησε ἀπ' τὴν ἀρχὴ καὶ τὴν ζήτησε σὲ γάμο.

—Δὲν χρειάζονται δισταγμοί! Ἐπενέρι ἡ θεία 'Οντέλ. Εἶχες ἀφανιστὴν τύχη νὰ βρῇς σὺν δρόμῳ σου αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο!... Μὴν ξεχνᾷς ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶσαι καὶ δύσκολη...

Δύσκολη!... Ἡ Μαντλὲν δὲν ἦταν καθόλου δύσκολη. Θὰ ἤθελε, ἀπλούστατα, νὰ τὴν ἀφίαν ἡσυχία. Ἡ σκέψη ὅτι θ' ἀνῆκε σ' ἕνα ἄλλο ἀπ' τὸν Φρανσουά καὶ ἀκόμα χειρότερα—πῶς θὰ ἦταν χωρισμένη παντοτεινὰ ἀπ' τὴν κορούλα της, ἡ ἐξαπάτη τοῦ συζύγου, ὅλα τῆς φαίνονταν ἐξίσου λυπηρά, φριχτά, ἀπαράδεκτα. Ἡ δεσποινὶς 'Οντέλ ὅμως διέταξε:

—Πρέπει νὰ ὑπακούσῃς καὶ νὰ σωπάσῃς. Νὰ τὸ πῇς σὺν 'Αντρέ;... Τρελλὰ, θηκες, παιδί μου; Θαρρεῖς πῶς ἔστω καὶ ἐρωτευμένος θὰ παραβλέψῃ ἕνα τέτοιο ἁμάρτημα; Ὅχι μόνον δὲν θὰ σὲ παντρεῖ ἀλλὰ θὰ μάθῃ καὶ τὸ πρᾶσιμά σου, πού θέλω νὰ τὸ κρατήσω μυστικόν. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὸ παιδί. Εἶναι σὲ μιά καλὴ καὶ τίμια παραμάννα... Ἀργότερα θὰ τοῦ μάθῃ μιά τέχνη κι' ἂν βρῇ καὶ σύζυγο, θὰ τῆς δώσω καὶ προίκα ἐν ἀνάγκῃ. Ἐσὺ, μὴν ἀσχολεῖσαι μὲ τὸ παιδί: κύτταξε νὰ τὸ ξεχάσῃς!

□ □

Ὁ θόρυβος ἐνὸς κλειδιῶ στὴν κλειδαρότρυπα κι' ἕνας ψίθυρος πνιγμένων φωνῶν ἀπέσπασαν τὴν Μαντλὲν ἀπ' τὸ θλιβερὸ ὄνειροπόλημά της. Κύτταξε τὸ ρολόι. Ὁ 'Αντρέ ἐρχόταν σὺν ὥρᾳ πού εἶχε ὀρίσει!... Ποιὸς ὅμως φλυαροῦσε μαζί του;

Νομίζοντας πῶς ἦταν καμμιὰ ἀνεπιθύμητη ἐπίσκεψη, ἡ νέα δὲν κουνήθηκε ἀπ' τὸ ντιβάνι. Ἀκούσε τὸ αὐτοῦ της νὰ λέγῃ:

—Πήγαινε, μικρό μου!... Μὴ φοβάσαι!... Πήγαινε λοιπόν!

Ἐνα συγκεχυμένο προαίσθημα ἔκανε τὴν Μαντλὲν νὰ καρφώσῃ τὰ βλέμματά της γεμάτα φόβο κι' ἐλπὶς πᾶνω στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ πού ἀνοίγε σιγὰ-σιγὰ καὶ στὴν ὁποία πλασιασνόνταν μιά λεπτὴ σιλουέττα...

Ἐνα κοριτσάκι μὲ μακρυές, μαύρες μπούκλες, ντυμένον κατὰμαυρα, προχωροῦσε δειλά...

Τότε ἡ Μαντλὲν ὤρμησε, σήκωσε στὴν ἀγκαλιά της τὸ κορίτσι τοῦ ὁποίου ἀναγνώριζε τὰ μαύρα μάτια, τὰ λεπτὰ χαρακτηριστικά καὶ χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τὸν 'Αντρέ οὔτε τὶς περιστάσεις ὑπὸ τὶς ὁποῖες εἶχε συντελεσθῇ τὸ θαῦμα:

—Παῖδί μου! Κόρη μου! φώναξε.

□ □

Ὁ 'Αντρέ ἐξήγησε στὴν γυναῖκα του πῶς ἡ δεσποινὶς 'Οντέλ, ἀρρωστη γεραιμένη παραγμένη ἀπ' τὸν φόβο τοῦ θανάτου, πού τὸν ἐνοίωσε νὰ ζυγώνει, τοῦ τὰ φανέρωσε ὅλα. Κι' ὁ 'Αντρέ ἔσπευσε νὰ πάρῃ μαζί του τὴν μικρὴ Φρανσουά γιὰ νὰ κἀν ἕνα ζωντανὸ δῶρο στὴν μητέρα της.

—Συχώρεσέ με!... τοῦ ψιθύρισε.

Καὶ τραβώντας τὸν 'Αντρέ στὴν ἀγκαλιά της, σάν νὰ ἤθελε νὰ τὸν κἀν νὰ συμμερισθῇ τὴν χαρὰ της, ἔκλαιε ἀπὸ τὴν ὀδυρία γιὰ τὸ παιδί της πού εἶχε ξαναβρῇ!

ΖΑΝ ΡΟΜΠΕΝ

TOY JEAN DE LA HIRE

ψυχῶν...

—Μάλιστα, ἀποκρίθηκε σοβαρὰ ὁ ἀββάς Νορμά. Ἐγὼ ἀτομικῶς δὲν πιστεύω καθόλου σ' αὐτὴν... Ἐνας ἄνδρας ἱκανὸς νὰ ἀποσαρκώσῃ μιά ψυχὴ καὶ νὰ τὴν μετενσαρκώσῃ εἶναι ἀπόλυτος κύριος ζωῆς καὶ θανάτου... Αὐτὴ ὅμως ἡ δύναμις ἀνῆκε μόνον σὺν Θεῷ!...

—Ἀνῆκε σὲ μὲν αἱ πρόφρα βαρὰ κι' ὑπερήφανα ὁ 'Αχμέτ βέης.

Ἐνῶ, ἀπ' αὐτὰ τὰ φοβερά λόγια, ἡ πεκράτησε στιγμὴ ἀπόλυτης σιωπῆς. Κατόπι ὁ κ. Τορπὲν εἶπε ξαφνικὰ ἀνατριχιάζοντας, σάν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ κανένα ὄνειρο:

—Λοιπόν, κύριε;

Ὁ δόκτωρ 'Αχμέτ βέης χαμογέλασε καὶ πρόφερε ἀργά:

—Δεκαεφτά χρονῶν ἀνεκάλυψα, κύριε, ἀπ' τὴν Μεγάλῃ Πυραμίδᾳ μιά περγαμινὴν γεμάτην ἐπιγραφὰς σὲ σασκερτικὴν γλῶσσα. Ἀφοῦ κοπίασα ἕνα χρόνο, κατάρθωσα νὰ διαβάσω τὴν περγαμινὴν. Μοῦ μάθαινε, ὅ, π. ὡς εἶπα, καὶ πού ἀργότερα ἀπεκάλυψα ἀνώνυμος σὺν ἐπιστημονικῷ κόσμῳ. Μοῦ δίδασκε ὅμως ἐπὶ πλέον μὲ ποῖον τρόπο ἴσως θὰ κατάρθωναι νὰ ἀνακαλύψω τὸ περίφημον μυστικὸν τῆς ἐξαυλῶσεως καὶ τῆς μετενσαρκώσεως τῶν ψυχῶν... Αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψις μοῦ ἔκανε καταπληκτικὴ ἐντύπωση. Ὑστερα ἀπὸ δύο χρόνια πέθανε ὁ πατέρας μου καὶ κληρονόμος μίᾳς κολοσιᾶς περιουσίας, ἔφυγα γιὰ τὴν Ἰνδία. Βρῆκα τὸν καὶ Σακούλνᾳ 'Εμυήθηκα στὰ μυστήρια τοῦ Βράχμα, τοῦ Βισνὺ, τοῦ Σίβα καὶ τοῦ Γκανέτα. Μελέτησα τὰ ἱερὰ βιβλία καὶ διδάχτηκα ἀπὸ τὰ στόματα τῶν βραχμάνων... Κι' ὅλα αὐτὰ, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μάθω ἐν ἡ σασκερτικὴν περγαμινὴν δὲν ἔκανε λάθος.

Σώπασε καὶ συνέχισε μὲ μιά παράξενη λάμψη σὺν βλέμματι τοῦ:

—Τὸ μυστικὸν τῆς σασκερτικῆς περγαμινῆς, τὸ κατ' ἐξ ὄψεως:

Καίτοι ἀπὸ τοὺς πέντε συνδαιτυμόνας δὲν ἀμφέβαλλε. Σηκώθηκαν ὅλοι μαζί, παραγμένοι.

—Ἄν εἶναι ἀλήθεια, φώναξε ὁ κ. Κονστὰν Μπρυλαρίον, πῶς οὔτε ὁ χρόνος οὔτε τὸ διάστημα ὑφίστανται στὴν πραγματικότητα γιὰ τὴν ψυχὴ ὅπως τὴν γνωρίζομε, ἂν εἶναι ἀλήθεια, πῶς ἡ ἐξαυλωμένη ψυχὴ διατηρεῖ τὴν διανοητικὴ καὶ ἠθικὴ προσωπικότητα τοῦ ατόμου πού ἐνεψύχωνε; Μπορεῖτε νὰ ἐξαυλώσετε καὶ τὴν ἀτομικὴν σὰς ψυχὴ καὶ νὰ ταξιδεύετε ὁ ἴδιος σὺν Ἐρμῇ.

—Μάλιστα, εἶπε ἀπλούστατα ὁ 'Αχμέτ βέης αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ θὰ φύγω γιὰ τὸν πλανήτη Ἐρμῇ.

—Πότε;

—Ἀμέσως.

—Πῶς αὐτό; ρώτησαν ὅλοι μὲ φωνὴν πού ἔτρεμε.

—Θὰ τὸ δῇτε... ἀποκρίθηκε χαμογελώντας ὁ 'Αχμέτ βέης. Καθῆστε καὶ πά-

σηκώθηκε καὶ τὸν μιμήθηκαν ἀμέσως οἱ καλεσμένοι του.

—Εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε σὺν ἐργαστήριό μου, τοὺς εἶπε, ἀνοίγοντας μὲ πέρτα.

Ἀφοῦ διέσχισαν ἕνα διάδρομο καὶ κατέβηκαν τριάντα σκαλοπάτια, οἱ ἐξ ἑνὸς ἑκάστης μῆκος, μέσα σὺν ἐργαστήριον πού φωτιζόταν ζωρὰ.

—Παρακαλῶ καθῆστε, κύριοι, κι' ἀκούστε με.

Οἱ πέντε καλεσμένοι κάθησαν σ' ἕνα ντιβάνι κι' ὁ 'Αχμέτ βέης τοποθετήθηκε μπροστὰ τοὺς σ' ἕνα ξύλινο σκαμνάκι. Πῆρε μιά ἐφημερίδα ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ διάβασε δυνατὰ:

«Μὰς κάνει τώρα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ νὰ λυπόμαστε τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιστήμη δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ κατασκευάσῃ ἕνα μηχανῆμα πού νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ πάμε εἰς βοήθειαν τῶν ἀδελφῶν μας πού εἶναι αἰχμαλώτοι ἀπ' αὐτὸν πλανήτη Ἐρμῇ καὶ νὰ κάνουμε μαζί μ' αὐτοὺς καταπληκτικὰ ἀνακαλύψεις».

Ὁ 'Αχμέτ βέης σάπασε. Σὲ λίγο, σηκώθηκε ὑπερήφανα, λέγοντας:

—Ἡ ἀρχαία ἐπιστήμη εἶχε βρῇ τὸν τρόπο πού νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἀπόστασιν μὲ τὴν θέλησιν τοῦ ἀνθρώπου... Ὁ τρόπος αὐτὸς ἐπέτρεπε σ' ἕνα βραχμάνον, πρὸ ἑκατοντάδων αἰώνων, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γῆ γιὰ νὰ ταξιδεύσῃ στὰ μεταξὺ τῶν πλανητῶν διαστήματα καὶ πέρα ἀπὸ τ' ἀστέρια...

—Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ τρόπος; ρώτησε ὁ ἀββάς Νορμά ἐνῶ οἱ ἄλλοι σάπαιναν.

—Θὰ σὰς τὸν πῶ. Τὸν ξαναβρῆκα ἐγὼ.

Ὅλοι ἀκούσαν μὲ μεγάλη περιέργεια τὰ λόγια τοῦ γιατί γινώριζαν τὴν ἐπιστημονικὴν ἱκανότητα τοῦ 'Αχμέτ βέης, τὸν σοβαρὸν χαρακτήρα του, τὴν αὐστηρὴν μέθοδόν του στὴν ἀναζήτησιν τῆς ἀλήθειας.

Δὲν μπορούσαν λοιπὸν ν' ἀμφιβάλλουν καὶ γι' αὐτὸ ἦσαν τόσο συγκινημένοι...

—Κύριοι, συνέχισε ὁ 'Αχμέτ βέης, γνωρίζετε τί ἐννοοῦν οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ Σακούλνᾳ τῶν ἀρχαίων Ἰνδιῶν μὲ τὴν ἀποσαρκώσιν καὶ μὲ τὴν μετενσαρκώσιν τῶν

Ὁ δὲν 'Αχμέτ βέης ἐτοιμάζεται νὰ ἀποκαλύψῃ τοὺς σφῶδες τοῦ Παρισίου τὸ μυστικόν του γιὰ τὴν Ἀκτινοβόλο Σφαῖρα. Στέλνει λοιπὸν προσκεκλημένους καὶ τοὺς καλεῖ ὅλους σὲ γεῦμα, γιὰ τὸ μεγάλον πείραμα.

11. (Ἡ συνέχεια)

Μόλις ἔφυγε ὁ γραμματεὺς, ὁ 'Αχμέτ βέης, μὲ τὸ ἴδιο σιωπηλὸ χαμόγελο βγήκε ἀπ' τὴν τραπέζιαν ἀπὸ μίαν ἄλλη πόρτα. Ὁ 'Αχμέτ βέης πέρασε τὴν μέρα του σὺν ἐργαστήριόν του, ἀπασχολημένος μὲ μυστηριώδεις προετοιμασίας στὶς ὁποῖες δὲν παρέστη ἄλλος ἄνθρωπος. Τὶς διέκοψε μόνον γιὰ μιά ὥρα, τὸ μεσημέρι, γιὰ νὰ γευματίσῃ μαζί μὲ τὸν συμβολαιογράφον τοῦ κ. Συρουῶ σὺν ὁποῖο ἔδωκε λεπτομερεῖς ὁδηγίες πού ἀφοροῦσαν ὀρισμένες τοποθετήσεις τῶν κεφαλαίων του.

Τὸ ἐργαστήριον τοῦ δόκτωρος 'Αχμέτ βέης ἔπαινε ὅλα τὰ ὑπόγεια τοῦ μεγαροῦ.

Ἦταν μιά ἀπέραντη αἰθουσα μὲ μαρμαρίνες κολόνες. Ὀλόγυρα ἦσαν πολλὰ ντιβάνια κι' οἱ βιβλιοθήκες εἶχαν τουλάχιστον 4-5 χιλιάδες τόμους. Στὸ μέσο ἦταν στημένη μιά πελώρια ἡλεκτρομηχανὴ πού τὴν τριγύριζαν ἄλλες μικρότερες καὶ γυάλινες δοχεῖα γεμάτα πολυχρωμα ὑγρά.

Μπροστὰ στὴν ἡλεκτρομηχανὴ ἦσαν δύο τραπέζια σὺν μάρμαρο πού ἔμοιαζαν μὲ ἐπιτύμβιες πλάκες.

Μεσάνυχτα παρὰ τρία λεπτὰ χτύπησε τὸ κουδούνι. Ὁ δόκτωρ πού ἦταν ξαπλωμένος σ' ἕνα ντιβάνι, ἔβγαλε τὴν μακριὰ λευκὴ μπλούζα του πού φοροῦσε, πῆγε στὴν γκαρνταρόμπα του καὶ πέρασε μιά οεδιγκότα καὶ ὕστερα πῆγε στὴν τραπέζιαν ὅπου τὸν περιμέναν οἱ καλεσμένοι του.

Ὅλοι πῆραν θέσιν σὺν τραπέζι.

—Κύριοι, εἶπε ὁ 'Αχμέτ βέης ἐνῶ ὁ αἰτρὸς ντ' ὅτελ ἐπέβλεπε σὺν σερβίρισμα, σὰς εὐχαριστῶ πού δεχθήκατε τὴν πρόσκλησίν μου. Δὲν θὰ μετανοήσετε γι' αὐτό. Δὲν σὰς κάλεσα ἀπόψε γιὰ κανένα πνευματικὸν πείραμα ἀλλὰ γιὰ ἕνα καταπληκτικὸν θέαμα πού δὲν θὰ τὸ περιμένατε βέβαια... Σὰς συνιστῶ νὰ καλοφάτε γιὰ ν' ἀντιστοῦν τὰ νεύρα σας. Ἐγὼ δὲν θὰ φάγω ἀπολύτως τίποτα γιὰτὶ τὸ στομάχι μου πρέπει νὰ εἶναι ὁλωσδιόλου κενόν.

Ὅλοι ὑπάκουσαν. Ἡ περιέργειά τους εἶχε φθάσει σὺν κατακόρυφον.

Στὴν μιά παρὰ πέντε, ὁ 'Αχμέτ βέης

λι στις θέσεις σας... Άφοδ τελειώσουν δ-
λα, θα μπορέσετε να φύγετε. Ο πιστός
μου διαχειριστής Ρά-Κομπρά έχει λάβει
τις κατάλληλες οδηγίες για να διατηρη-
θῇ τὸ λείψανό μου ανέγγιχτο περιμένον-
τας τὴν ἐπιστροφή μου. Σὰς ζητῶ μόνο
να μοῦ ὀρκισθῆτε, στὴν τιμὴ σας ἀπόλυ-
τῇ ἐχεμύθειᾳ: Τίποτε ἀπ' ὅσα σὰς εἶπα
δὲν πρέπει νὰ ἀποκαλυφθῇ! Κύριοι, ὀρ-
κισθῆτε!

—Τὸ ὀρκίζομαστε! Εἶπαν μαζί οἱ πέντε
ἄνδρες σηκώνοντας τὸ δεξιὸ χέρι.

Ο δόκτωρ χτύπησε ἕνα κουδοῦνι.
Ἀμέσως ἀνοίξε μιά πόρτα καὶ φάνηκε
ἕνας ἰνδὸς ντυμένος πλούσια. Ὁταν ὁ
Ρά-Κομπρά. Ο δὼρ Ἀχμέτ τοῦ εἶπε με-
ρικές φράσεις σὲ ἀγνωστὴ γλῶσσα κι'
ὁ Ρά-Κομπρά ἐξαφανίστηκε. Ο Ἀχμέτ
βέης μῆκε στὸ βεστιάριό καὶ σὲ λίγο
ἐπέστρεψε γυμνός, τυλιγμένος μονάχα σὲ
μιά μακρὰ βαμβακερὴ ρόμπα.

Προχώρησε πρὸς ἕνα μηχανήμα κι' ἐ-
στρεψε δυὸ μικρὲς ρόδες... Ἡ θερμοκρα-
σία τοῦ ἐργαστηρίου ἀνέβηκε ἀμέσως,
στὸς 50 βαθμούς...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ
μῆκεν βασιτικὰ ἐννῆα ὑπνότες, ἀνατο-
λίτες οἱ περισσότεροί ἀποτελώντας μιά
παράξενη συνοδεία.

Ο ἕνας τους ἔφερε πέντε βαμβακε-
ρους χιτῶνας ποὺ τὸν ἔδωκε στὸς καλε-
σμένους. Αὐτοὶ γδύθηκαν ἀμέσως καὶ φό-
ρεσαν τοὺς χιτῶνες γιατί πῆγαιναν νὰ
σκάσουν ἀπ' τὴν ὑπερβολικὴ ζέση.

Τέσσερις ὑπνότες σήκωσαν ἕνα σῶμα
λευκοῦ.

Τέσσερις ἄλλοι ὑπνότες σήκωσαν ἕνα
σῶμα μαύρου. Τὰ σῶματα αὐτὰ τὰ τοπο-
θέτησαν ἀπάνω στὶς δυὸ μαρμάρινες
πλάκες.

—Κύριοι, εἶπε ὁ Ἀχμέτ βέης, ὁ λευκὸς
εἶναι ἕνα πῶμα ποὺ μοῦφεραν πρὶν ἀπὸ
δυὸ ὄρες ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο... Πέθανε τὸ
μεσημέρι. Ὅσο γιὰ τὸ μαῦρο, εἶναι μόν-
ο ἀποκοιμισμένος. Εἶναι σκλάβος τὸν
ὁποῖο ἐξουσιάζει ἀπόλυτως. Προτοῦ νὰ
ἐξαυλώσω μόνος μου τὴν ψυχὴ μου καὶ
νὰ πετάξω πρὸς τὸν Ἑρμῆ, θὰ σὰς δεί-
ξω τὴν δύναμή μου... Πλησιάζετε μόνον
σας καὶ διαπιστώστε πὼς ὁ λευκὸς εἶναι
νεκρὸς καὶ πὼς ὁ μαῦρος ζῇ...

Τότε, μπροστὰ στοὺς πέντε θεατὰς ποὺ
εἶχαν μαζεστῇ γύρω ἀπ' τὰ μαρμάρινα
τραπέζια, ὁ Ἀχμέτ βέης ἔπλωσε τὸ χέρι
ὡς τὴν γειτονικὴ κολόνα καὶ πά-
τησε ἕνα κουμπί. Ὅλοι οἱ πολυέλαιοι
ἐσβύσαν κι' ἔμεινε μόνον ἕνα θαμπὸ φῶς.

Ο Ἀχμέτ βέης ὄρχισε τὶς ὑπνωτιστικὲς
χειρονομίες. Τὰ χεῖλη του συγχρόνως ψι-
θύριζαν κάτι μυστηριώδεις λέξεις καὶ
τὰ μάτια του πετοῦσαν ἀστραπές. Ὅλο
τὸ πρόσωπό του γινόταν ἀλλοιωτικό...

Με τὴν μεγαλύτερη συγκίνηση, οἱ πέν-
τε ἄνδρες εἶδαν σὲ λίγο τὸ σῶμα τοῦ
νεγρὸυ νὰ ἀνατριχιάζῃ ἐνῶ ματωμένοι
ἀφροὶ ἔβγαιναν ἀπ' τὰ χεῖλη του... Ξα-
φνικά, τὸ μαῦρο κορμὶ ἀνωρθώθηκε, ἐξ-
ανάπεσε ἀπάνω στὸ μάρμαρο κι' ἀπ' τὸ ἀ-
νοιχτὸ στόμα του βγήκε μιά μικρὴ σπῖθα
ποὺ ἔμεινε μετέωρη, διατακτικὴ στὸν ἀέ-
ρα...

Ο Ἀχμέτ βέης ἔκανε μιά χειρονο-
μία βγάζοντας συγχρόνως μιά φοβερὴ
κραυγὴ κι' ἡ σπῖθα γύρισε μέσα στὸ στό-
μα τοῦ πτώματος τοῦ λευκοῦ...

Τότε, ἀφοῦ τραβήχτηκε ἀπ' τὸν μαῦρο,
ὁ Ἀχμέτ βέης ἐπανελάβε τὶς μαγνητιστι-
κὲς χειρονομίες στὸ κεφάλι τοῦ λευκοῦ, κι'
εἶδαν τότε τὸ πῶμα νὰ ἀνατριχιάζῃ, νὰ
κινῆται καὶ ν' ἀνοίγῃ τὰ μάτια, μάτια
παράξενα, σαστισμένα, γεμάτα ἀκόμα
ἀπ' τὰ μυστήρια τοῦ ὑπερέραν.

Ο θαυμαστικοὶς προχώρησε κατόπι
πρὸς τὴν κολόνα ἔπλωσε τὸ δεξιὸ χέρι.

Καὶ πάλι τὸ ἐργαστήριό φωτίστηκε ζωη-
ρά.

—Τώρα, κύριοι, εἶπε ὁ Ἀχμέτ βέης,
διαπιστώστε πὼς ὁ λευκὸς βρίσκεται ἐν
ζωῇ καὶ πὼς ὁ μαῦρος ἔχει πεθάνει...
Πέρασα τὴν ψυχὴ τοῦ δευτέρου στὸ σῶ-
μα τοῦ πρώτου.

Παρά τὴν συγκίνηση καὶ τὴν φρίκη ποὺ
θόλωνε τὴν σκέψη τους, οἱ πέντε ἄνδρες
εὐκόλα διαπίστωσαν πὼς τὸ πρὸ ὀλίγου
πτῶμα ζοῦσε καὶ πὼς ὁ πρὸ ὀλίγου ζων-
τανὸς δὲν ἦταν παρὰ ἕνα πῶμα.

Ο Ἀχμέτ βέης ξαναχτύπησε ἕνα κου-
δοῦνι.

Οἱ ὀχτὼ ὑπνότες ξαναφάνηκαν καὶ σὲ
μιά χειρονομία τοῦ Ρά-Κομπρά ποὺ τοὺς
ἀκολουθοῦσε, σήκωσαν τὰ σῶματα τοῦ
λευκοῦ καὶ τοῦ μαύρου καὶ βγήκαν τρέ-
χοντας.

—Υπέροχο! ψιθύρισε ὁ κ. Μπρυλαρι-
όν, ἐνῶ ὁ ἰδρώτας ἔσταζε ἀπ' τὸ μέτω-
πό του.

—Τί θ' ἀπογίνου ὅμως ὁ νεκρὸς κι' ὁ
νεκραναστημένος; ρώτησε ὁ ἀββᾶς
Νορμά.

—Ο νεκρὸς, ἀποκρίθηκε ἡσυχά-ἡσυχά
ὁ Ἀχμέτ βέης, θὰ λυθῇ μέσα σὲ τρία
λεπτά σ' ἕνα ὕγρο τῆς συνθέσεώς μου:
δὲν θὰ μείνῃ ἀπόλυτως τίποτα ἀπ' αὐτόν.
Ὅσο γιὰ τὸν λευκὸ, ποὺ ἀναστήθηκε, θὰ
πάρῃ θέση ἀνάμεσα στοὺς ὑπνότες μου.

Κι' οἱ πέντε φίλοι γύρισαν καὶ ξανακά-
θισαν στὸ ντιβάνι.

—Τώρα, κύριοι, εἶπε ὁ Ἀχμέτ βέης, ἐ-
πιτρέψτε μου νὰ σὰς σφίξω τὸ χέρι κι'
ἐξηγήθῃτε μου καλὸ τάξιδο... Σὲ πέντε
λεπτά, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὸ βαρὺ, γήι-
νὸ μου περικάλυμμα, θὰ πετάξω, ἀγνή
ψυχῇ, στὸ διάστημα...

—Πόσον καιρὸ θὰ κάνετε γιὰ νὰ πᾶτε
ἀπὸ ἐδῶ στὴν Ἀφροδίτη κι' ὕστερα στὸν
Ἑρμῆ; ρώτησε ὁ δόκτωρ Παγὲν.

—Ἀστραπιαία! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀχμέτ
βέης. Ἡ ψυχὴ ταξιδεύει μὲ ταχύτητα σκέ-
φως. Ἐ, λοιπόν, ἡ σκέψη σας δὲν χρει-
άζεται οὔτε δευτερόλεπτο γιὰ νὰ μετα-
φερθῇ καὶ στὰ πῶ μακρὰν ἀστέρια ἀ-
κόμα... Καὶ τώρα κύριοι, σὰς ζητῶ ἀπό-
λυτῇ ἐχεμύθειᾳ, σύμφωνα μὲ τὸν ὄρκο
σας.

Καὶ ὁ Ἀχμέτ βέης ἐσβύσε ὅλους τοὺς
πολυελαίους, ἀφήνοντας ἀναμμένη μονά-
χα μιά λαμπτήρα.

Ξαπλώθηκε σὲ μιά μαρμαρένια πλά-
κα κι' ἔκλεισε τὰ μάτια. Ἀπ' τὰ χεῖλη
του ἔβγαιναν ἀκατανόητες φράσεις. Τὸν
εἶδαν νὰ γίνετα κατάκλιμος, ν' ἀνατρι-
χιάζῃ κι' ὕστερα νὰ μείνῃ ἀκίνητος: κοκ-
κινωπὸς ἀφρὸς φάνηκε ἀνάμεσα στὰ χεῖ-
λη του. Ἕνας σπασμὸς τὸν συγκλόνισε,
τὸ στόμα του ἀνοίξε— καὶ βγήκε ἀπὸ
μέσα μιά λευκὴ σπῖθα ποὺ, βασιτικὴ,
χόρεψε γιὰ μιά στιγμή μπροστὰ στὰ μά-
τια τῶν πέντε καταπληκτικῶν προσκαλε-
σμένων, ἀνέβηκε πρὸς τὸ ταβάνι—κι' ἔ-
ξαφνα ἔγινε ἀφαντῇ.

Πέρασαν μερικές στιγμὲς τραγικῆς
σιωπῆς.

Οἱ πέντε φίλοι κύτταζαν τὸ σῶμα τοῦ
Ἀχμέτ βέη, ἀκίνητο, παγωμένο ἀπάνω
στὴν μαρμαρένια πλάκα.

Ἀνοίξε μιά πόρτα κι' ὁ Ρά-Κομπρά
προχώρησε πρὸς τὸ πῶμα τοῦ κυρίου
του, ἀφοῦ ἄναψε καὶ πάλι ὅλα τὰ φῶτα.

—Κύριοι, εἶπε ὁ Ρά-Κομπρά... ἡ ψυχὴ
τοῦ ἀφέντη ἔφυγε... Σὰς παρακαλῶ, νὰ
μ' ἀφήσετε νὰ περιποιηθῶ τὸ σῶμα του

σύμφωνα μὲ τὶς οδηγίες του...

Πρῶτος, ὁ δόκτωρ Παγὲν συνήλθε ἀπ'
τὴν κατάπληξή του. Σηκώθηκε καὶ διευ-
θύνθηκε πρὸς τὸ σῶμα τοῦ Ἀχμέτ βέη.
Τὸ ἔψαυσε, ἔβαλε ἕνα καθρεφτάκι στὰ
χεῖλη του, ἀκούμπησε τὸ στηθοσκόπιο
στὸ μέρος τῆς καρδιάς κι' ἀφουγκρά-
στηκε...

—Φίλοι μου, εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε
στρεφόμενος πρὸς τοὺς τέσσερις συντρό-
φους του, αὐτὸ εἶναι ἀναντίρρητον: τὸ
σῶμα τοῦ Ἀχμέτ βέη εἶναι πιά πῶμα...
Αὐτὸ τὸ εἶδαμε... Καὶ δὲν ἔχομε παρὰ νὰ
περιμένουμε...

Στὶς τέσσερις τὸ πρωτὶ, ἐνῶ πιά χάρα-
ζε, οἱ πέντε καλεσμένοι ἔφευγαν ἀπ' τὸ
μέγαρο τῆς πλατείας Μονσῶ.

ΟΠΟΥ ΞΑΝΑΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΝΑ ΑΤΟ-
ΤΟΜΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΟΣΟ ΚΙ' Ο
ΛΑΧΜΕΤ ΒΕΗΣ.

Στὶς ἔρμες ἐκτάσεις τοῦ πλανήτου
Ἑρμού, ἀπάνω στὸ σκιερὸ ὁροπέδιο ποὺ
βρισκόταν τὸ χεῖλος τοῦ αἰωνίου σκοτός
τους, ὁ Πῶλ μὲ τὸν Φραντσίσκο ἐξακο-
λουθοῦσαν νὰ ἀγωνίζονται ἐναντίον τοῦ
θανάτου.

Οἱ δέκα Ἑρμεῖοι ποὺ εἶχαν σκοτωθῇ
τοὺς προμήθεψαν τροφὴ καὶ φωτιά.

Καθὼς ἔβαιναν τὸν προτελευταῖο μο-
νόποδα, ὁ Φραντσίσκο εἶπε:

—Ξενόρ, θὰ μείνεις ἐδῶ ἐνῶ ἐγώ, θὰ
βγῶ στὸ κυνήγι. Δὲν πέρασα ἐξήντα
ὄρες ἀπ' τὸ τελευταῖο τηλεγράφημα. Μό-
νο ὕστερα ἀπὸ τριανταεὶς ὄρες θὰ λά-
βουμε καινούργιο. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ
πεθάνουμε ἐδῶ ἀπ' τὸ κρῶ. Βλέπετε,
οὔτε ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ τέρατα δὲν ἔμεινε
στὸ ὕψωμα. Ὅταν εἶδαν πὼς θὰ τοὺς
τρώγαμε καὶ θὰ τοὺς καίγαμε, τῶσκα-
σαν... Ὁ ἄνθρωπος ξανακατεβῇ στὴν κοιλάδα...
Πηγαίνω ἐκεῖ.

—Καλὰ, πῆγαινε, εἶπε ὁ Πῶλ.

Ἡ μόνη του σκέψη τώρα ἦταν ἡ Λόλα.
Ἦταν ἀπορροφημένος ἀπὸ αὐτὴν τὴ
σκέψη. Ὁ ἔρχομός τοῦ Μπίλντ καὶ τοῦ
Μπράντ τοῦ φαινόταν τώρα πολὺ προ-
βληματικός. Δὲν τολμοῦσε νὰ πιστέψῃ,
παρὰ τὸ καταπληκτικὸ φαινόμενο τῶν
προβολῶν, πὼς οἱ κάτοικοι τῆς Ἀφροδί-
της θάβρισκαν τὸν τρόπο νὰ κάνουν τὸν
Μπίλντ καὶ τὸν Μπράντ νὰ ταξιδεύουν
ἀπ' τὴν Ἀφροδίτῃ στὸν Ἑρμῆ.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Φραντσίσκο ἄρπαξε
τὸ ρόπαλό του, κι' ὥρμησε πρὸς τὶς πλα-
γιές.

Προτοῦ πηδῆξῃ στὸ φωτισμένο μέρος
τοῦ ὁροπεδίου, στράφηκε πρὸς τὸν Πῶλ
κουνώντας τὸ ρόπαλό του στὸν ἀέρα:

—Καλὴ ἀντάμωση σεινὸρ!... φώναξε.

Διέσχισε χωρὶς νὰ σταματήσῃ τὸ ὁρο-
πέδιο ὅπου εἶχε πληγῶθῃ ὁ Πῶλ. Δὲν
φαίνονταν οὔτε ἕνας Ἑρμεῖος.

—Θὰ ἔχουν ἐπιστρέψῃ στὴν πόλιν τους,
οὐκ ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ, εἶπε.

Καὶ διευθύνθηκε πρὸς ἕνα χαμηλὸμα
τοῦ ἐδάφους. Ἐκεῖ ὅμως τινάχθηκε ὀρ-
μητικὰ πρὸς τὰ πίσω: μπροστὰ στὰ μά-
τια του ἀνοίγονταν τὸ βάραθρο, στὸ βάθος
τοῦ ὁποῖο ἀκτινοβολοῦσε ὁ Χρυσὸς Ποτα-
μός. Ἦταν μιά χαράδρα ποὺ τὰ δυὸ χεῖλη
τῆς ἀπείχαν τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο καμμιὰ
ἐκατοστὴ μέτρα...

—Σατὰν! βλαστήμησε ὁ Φραντσίσκο.
Λίγο ἔλειπε νὰ πέσω ἐκεῖ—μέσα!...

Ἀμέσως ὅμως θυμήθηκε πὼς εἶχε πέ-
σει ἀπὸ πολὺ ψηλότερα, ἀφήνοντας τὴν
Ἀκτινοβόλο Σφαῖρα... καὶ γέλασε μὲ τὸν
πασάλογο φόβο του.

Πῆδηξε κυττάζοντας κάτω.

(Συνέχεια στὸ προσεχές)

«Ἀπ' τὸ ἡμερολόγιό μου»

15 τοῦ Νοέμβριου 1931.

...Πιὸ σκοτεινὴ, πιὸ κρύα νυχτιά δὲ θυ-
λάμαι, νὰ πέρασα ποτὲς μου... Ἀπὸ πρὶν
γοδρέχει ἀκατάπαυστα... Κάθε ψυχάλα ποὺ
πέφτει στὸ τῆξιμα εἶναι κι' ἀπ' ἕνα βουβὸ
δάκρυ, ποὺ κατασταλάζει σὰ μολύβι, βαθεῖα
στὴν ψυχὴ μου... Πόσο μονάχη εἶμαι ἀπόψε!
Ἡ κάμαρά μου εἶναι τόσο πένθιμη, τόσο
ἀληθινὴ, ποὺ σὲ κάνει νὰ νομίζῃς πὼς θρί-
σσαι σὲ κανένα σκοτεινὸ «κελί» φυλα-
κῆς... Τὸ κάθε τι γύρω μου, μοῦ προξενεῖ
τὸν φόβο... Ὅλα σήμερα τὰ θρίσκω πολὺ
παράξενα, πολὺ ξένα... Αἰσθάνομαι μέσα
μου κάτι τὸ βαρὺ... κάτι τὸ ἀβάσταχτο...
Ἕνας κόμπος μοῦ σφίγγει τὸν λαιμό...
Μοῦ χρεταῖ νὰ κλαίω... νὰ κλαίω... (Γιατί;)
...Σκέφτομαι: «Μὰ τί προσορισμὸ ἔχω τὰ
χάρες νὰ ἔξω;».

᾽Ω! Πόσο ἀνυπόφορη, πόσο φριχτὴ εἶναι
ἡ μοναξιά!...

21 τοῦ Φλεβάρη 1932.

...Σουρουνάει... Ἐξῶ ὅλα εἶναι χιονι-
σμένα!... Ἀπ' τὶς παγωμένες σκεπὲς κρέ-
μονται τὰ πῶ παράξενα κρύσταλλα... Ὁ
παγωμένος βορρᾶς κάνει τὰ τῆξιμα νὰ τρι-
ξουν... Κάνει πολὺ κρῶ ἀπόψε!... Μένανε
ὅμως ἡ φτωχὰ μου ἡ καμαρούλα εἶναι τό-
σο ζεστή!... Ὅλα τριγύρω εἶναι χαροπά!...
Καὶ γὼ εἶμαι χαρούμενη... Πολὺ χαρούμε-
νη... Εὐτυχισμένη!... Ζῶ μέσ' στὸ πῶ ἀ-
σύλληπτο ὄνειρο!... Βλέπω τὸ μέλλον ν' ἀ-
νούγηται μπροστὰ μου φωτεινὸ, εὐρύ... Πὼς
θέλω νὰ ἔξω!... Νὰ ἔξω... Τί εὐχάριστη
ποὺ λένε. Ἐξῶ ἀκόμα κάτι ἄλλο ποὺ δὲν
ἔξουν αὐτὴ τὴ στιγμή αὐτοῖ... Πὼς: ὅλα
αὐτὰ θὰ σβύσουν... θὰ ξεκατοῦν αὐριο κί-
λας, ἴσως, σὰν ἔξημερώσῃ καὶ χαθῇ αὐτὸ τὸ
γλωβό... τὸ πλάνο φεγγαρι...

...Νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου πολὺ κουρα-
σμένο... Ἡ ψυχὴ μου εἶναι τόσο νευρι-
σμένη, σὰν νάχῃ σπάσει κάτω μέσα μου!
Ἡ ζωὴ μου ἔχει γίνῃ πολὺ ἀνυπόφορη...
μὰ γὼ δὲν θέλω νὰ πεθάνω (Γιατί;)... Τί
νὰ περιμένω τὰχατες ἀκόμα ἀπ' τὴ ζωή;

ΘΕΩΝΗ ΠΑΠΠΑ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ἐξάστιχα

ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ.

Χρόνε ποὺ ἀκούρατος κυλάς
καὶ σ' ὅλες τὶς γενεὲς μιλάς:
γιὰ δόξες καὶ γιὰ κρίματα, παλὰ, λη-
σμονημένα.

Σὰν ταξιδεύοντας θρεθῶ
στὸ Τέρμα ποῦχει μου ἡ Κλωθῶ,
στεῖλε τὴ Θύμησιν νὰ πῇ δυὸ λόγια καὶ
γιὰ μένα...

ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

Ἀπόψε ποὺν ἀχνὴν ἡ κραυγὴ
κι' ἔχω θλιμμένη τὴν καρδιά,
ὦ κόρη Ἐσὺ τοῦ Πάλλαντος, γλυκύτα-
τῇ Σελήνῃ.

Ρίξ' τὸ καθάριο σου τὸ φῶς,
νὰ σέβῃς ὁ πόνος μου ὁ κρυφός,
στὸ παραθύρι, ποὺ ἀγρυπνῇ θὰ μὲ προ-
σμένῃ Ἐκεῖνη.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΝΟΜΙΚΟΣ

ΟΦΘΑΛΜΟΝ ΑΝΤΙ

ΟΦΘΑΛΜΟΥ

Μιά μέρα ἕνας χτίστης ἔπεσεν ἀπὸ μιά
στέγη στὸ δρόμο. Βέβαια θὰ πιστέψετε πὼς
δὲν τόκαμεν ἐπίτηδες. Στὸ δρόμο ὅμως κα-
θὼς ἔπεφτε, ἦταν ἕνας διαβάτης καὶ τὸν
σκοτώσε. Κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος πληγώθηκε σὲ
πολλὲς μεριές ἀλλ' ὄχι σοβαρά.

Ὁ γυιὸς τοῦ σκοτωμένου διαβάτη, κάλε-
σε τὸν χτίστη στὸ δικαστήριον. Δὲν τοῦ ζή-
τησεν ἀποζημίωση τοῦ χτίστη, γιατί δὲν εἶχε
τίποτε. Κέρδιζε κάθε μέρα τὸ ψωμί του μὲ
τὸν κόπο του. Τί εἶχε λοιπὸν νὰ τοῦ δώσῃ;

—Ζήτησ' εἶπεν ὁ γυιὸς τοῦ σκοτωμένου,
τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ παλῆου καὶ σεβαστοῦ νό-
μου τῆς ἀνταποδόσεως. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς
σκοτώσε. Νὰ σκοτωθῇ λοιπὸν κι' αὐτός.

Ὁ δικαστὴς ἦταν λογικός. Προσπάθησε
νὰ τὸν μεταπεισῇ.

—Τὸ καλλίτερον εἶναι τοῦ εἶπε, νὰ συγ-
χωρήσῃς τὸ ἀκούσιο ἐγκλημα αὐτοῦ τοῦ ἀν-
θρώπου καὶ νὰ πᾶς σπῖτι σου.

Ὁ νέος ὅμως οὔτε νὰ τ' ἀκούσῃ. Ἀπαι-
τοῦσε τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου. Ὁ δικα-
στής τότε στέφθηκε λιγὰκι καὶ εἶπε τὰ
ἑξῆς:

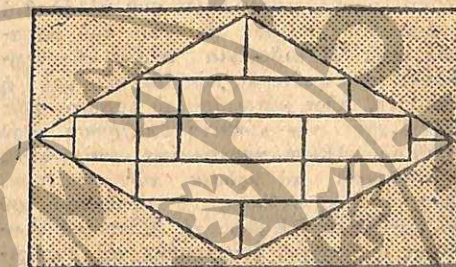
—Σύμφωνα μὲ τὸν σεβαστὸ νόμο τῆς ἀν-
ταποδόσεως ἀποφασίζω ν' ἀνέξῃς τὸ σπῖ-
τι ὅπου ἦταν ὁ χτίστης, ἐνῶ αὐτὸς θὰ στέ-
κῃ ἀπὸ κάτω στὸ μέρος ποὺ ἦταν ὁ πατέρας
σου, καὶ νὰ πῆς ἀπὸ τὴ στέγη ἀπάνω του.
Ἔτσι θὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ γράμμα ὁ νόμος
τῆς ἀνταποδόσεως.

Ἡ ἱστορία δὲν λέει ἂν ὁ νέος δέχτηκε νὰ ἐ-
κτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστῆ.

ΛΥΣΙΣ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΥ ΤΟΥ 433
ΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 433 φύλλον τῆς «Ἐδο-
μάδος» (σελ. 29) ἐδημοσιεύσαμε ἕνα γεω-
μετρικὸν παζλινδὶ. Κατωτέρω δημοσιεύομε
τὴν λύσιν του.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ «ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ,

Ἡ Ἑταιρεία «Ψυχικῶν Ἑρευνῶν» ἐπι-
στὰ τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ ἐπὶ διαφόρων
ἀπατεῶν οὔτινες διανέμουν εἰς τὰς οἰκίας
ἐντολα ὅπου διαφημίζονται ὡς μέντιο ν.μ.
Ἡ Ἑταιρεία ἐμψύχων ἤδη ἀμοδιῶς πολλὰ
τοιαῦτα άτομα, θὰ λάβῃ, δὲ καὶ δι' εἰδικῶς
νόμου ριζικά μέτρα κατ' αὐτῶν.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΤΑΝΑΓΡΑ
ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΟΝ

Ἡ Βιβλιοναία Ἑταιρεία Ψυχικῶν Ἑρευνῶν,
προσδεδεμένη ὑπὸ τοῦ νευρολόγου
δαρῶντος φῶν Βιντερστάιν, ἐκάλει τὸν κ.
Ταναγρα εἰς Βιβλινὴν διὰ νὰ κἀμῃ διάλε-
ξιν περὶ τῆς θεωρίας τοῦ τῆς «Ψυχοδο-
μίας», ἥτις ἐξηγεῖ τὰ φαινόμενα τοῦ Εἴμαρ-
μένου καὶ τῆς Τύχης.

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΠΡΩΤΑ

Γεμάτο λάσπες σκοτεινό
είν' το δρομάκι το στενό
Και ο βορρής λυσσμανέει με τὰ ξερά κλω-
νάρια

(είν' χωρίς φύλλα τὰ κλαδιά
κι' είναι θλιμμένη ή θραυιά)
...Και τρεμοσβύνουν μακριὰ του δρόμου τὰ
φανάρια.

Κάποιοι—ἀριὰ—περαστικοί
περνούν και φεύγουν διασπικτοί
και τής βροχής ο θόρυβος τὰ δήματα τους
σμίγει

κι' ή θύμησή μου μ' άπονιά
(πούχε σκεπάζει ή λημονιά)
όλη μας την παλιά ζωή μπροστά μου ξετυ-
λίγει!...

Κάποιο καιρό άλαργινό
ήταν το ίδιο το στενό
χαρούμενο, κι' άνθίζανε στα δέντρα τὰ κλω-
νάρια

ένώ ήμεις στη σιγαλιά
άλλάζαμε τρελλά φίλια
και τρεμοσβύναν μακριὰ του δρόμου τὰ
φανάρια...

ΤΑΚΗΣ ΚΟΥΡΙΩΤΗΣ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Πόσο μ' άρέσουν τὰ βουβά δειλινά του
φθινόπωρου, όταν ο ήλιος έχει κρυφτή πιά,
όταν όλα τὰ πράγματα έχουν πάρει το μου-
ντό κρύφο χρώμα του σούρουπου κι' όταν
ή κάμαρά μου έχει βυθιστή στο σκοτάδι!

Κυττάζω τότε μ' αλλοιώτικα μάτια τὰ
ξερά φύλλα της φυσιτικιάς που τὰ κλαδιά
της άκουμπούν σχεδόν το τζάμι του παρα-
θυριού μου. Ή σιδερένια σκάλα της κλη-
μαριάς μου φαίνεται πως άλλαξε και ή
σκουριά της πήρε κάτω από το λιγοστό φώς
του δειλινού την κόκκινη απόχρωση του
κεραμιδιού. Πόσο χαριτωμένα και κομψά
μού φαίνονται τὰ κρόσια τών σκονινιών,
πύδρεσε στους στύλους ή νοικοκυρά του
κάτω πατώματος. Καθώς τὰ βλέπω να κου-
νιούνται ανάλαφρα, ξεφτισμένα και ξεσπρι-
σμένα, τὰ παίρνω για τὰ κρόσια μιάς άπέ-
ραντης αύλαίας γκριζας, που σκεπάζει όλα
γύρω μου.

Για πολλή ώρα κάθομαι και κυττάζω ά-
φηρημένα. Και τὸ διβλίο μου περιμένει
μπροστά μου άνοιχτό για ν' άγκαλιάσει τις
ματιές μου, που θα συρθούν βαρετά πάνω
στις γραμμές του.

Όλα είναι άμίλητα, βουβά, λές και πε-
ριμένουν να γίνη κάτι μεγάλο. Και τὸ κρύ-
φο χρώμα όσο πάει απλώνεται περισσότερο,
σκεπάζει σπιτία, ανθρώπους, δέντρα... όλα,
δυστέρα έρχεται κι' άγκαλιάζει έλαφρά την
ψυχή μου σαν δμύλη χλιαρή, που θέλει να
κρύψει και ν' άπομονώσει κάτι από τον άλλο
κόσμο. Στο πέραςμά του χύνεται μια με-
λαγχολία γλυκειά, όλο έγκατέρρηση, όλο
τρεμουλιαστή συγκίνηση, βελούδινη, απαλή,
που χύνεται κι' αυτή μέσ' στα κατάβαρα
του έσκατου μου και μου μαλάζει κάθε σκλη-
ρόμένο ίσοτ της καρδιάς. Μια λύπη βουδή,

ΞΕΣΠΑΣΜΑ

Όταν μιὰ φορά τή βδομάδα παίρνω τὸ
δρόμο για τήν παλιά μου γειτονιά, νοιώθω
μέσα μου τὴν ἐπανάσταση γιατί πάνω να κά-
νω κάποια παθηκόν, να δώ τή μάνα μου.
Ξέρω, ότι μόλις θά φανώ στο στενοσόκικο,
πίσω απ' τις γριλλίες και τις αὐλόπορτες,
πρόσωπα στεγνά απ' τήν άνέχεια, σκληρά
από τή ζήλεια θά παραμονέψουν τὸν έρχομό
μου. Καί τὸ φθονερὸ ψιθύρισμα θ' άρχισή
πίσω μου: «Άλλο φόρεμα πάλι ή προκο-
μένη, εἶδες; Κύττα γούνα στο παλτό με μιὰ
πιθαμή τρίχα. Άλλά τί άνάγκη! Ό γέρος της
κρατάει καλά άνόμα, βασίλισσα τήν έκανε
τήν χαμένη, που αφήνει τή μάνα της να βα-
σανίζεται μόνη της.—ποιά μορφή; Τή μάνα
της.— που αν δεν τήν συνμάζεψε απ' τούς
δρόμους από 12 χρονών, θά τής είχαν κολ-
λήσει και διβλιάρι...».

Κι' εγώ; Έγὼ προχωρῶ δθην άδιάφορη
για τή βουή, που σηκώνεται γύρω μου. Μέ-
σα μου όμως νοιώθω μιὰ πίκρα να γεννιέ-
ται και να με πνίγει στο λαιμό.

Είμαι μιὰ «σιτωμένη», τὸ ξέρω. Μιὰ
γυναίκα, που πούλησε τὸ σώμα της και πή-
δησε μ' αυτό απ' τή μουήλα, τή βρόμα και
τήν πεῖνα σε σπῑτι στρωμένο με χαλιά, ξε-
στό, γεμάτο λούσα.

Μιὰ γυναίκα, που άγόρασε ὅσα ποθοῦσε
μ' ὅτι είχε να προσφέρει: τὸ ίδιο τὸ σώμα
της. Γιατί όμως να μὴ μπορούν να καταλά-
θουν, ὅτι κι' αν πούλησα τὸ σώμα μου,
κράτησα δικό μου τὸ είναι μου κι' όλα τὰ
αίσθήματα, που είχα δημιουργήσει; Άντι-
κρύσσοντας και ζώντας μέσ' τήν άθλιότητα
γέμιζα χωρίς να καταλάβω καλά καλά απ'
άγάπη και συμπόνια για τὰ θύματά της,
για τήν μάνα μου που σάπιζε στην προσ-
πάθεια για τὸ φαί μας.

Και παραστράτησα όχι μόνο «για να τρώω
μυαλά και να πηγαίνω στους χορούς», ὅ-
πως έλεγε ή σπιτονοικοκυρά μας ή κυρά
Βιργινία, αλλά για να πληρώσω τήν κάμαρα
να μείνη ή μάνα μου, να στείλω τήν άδελ-
φή μου στο σανατόριο να πληρώσω τὸν
ψωμά, τὸν μπακάλη, τόν... τόν... τόν...

Παραστράτησα και κατέβηκα τόσο χαμηλά
ὥστε να μὴ μπορῇ πια ή τίμια γειτονιά μας
να άνεχθῇ τὸν έρχομό μου.

Πάντα όμως είναι πρόθυμη να περιμενῶ
ση δυστέρα τή μάνα μου και ν' άρπάξῃ, ὅτι
προλάβει, από ὅσα της κουβάλησα.

Τί τιμιάτης, Θεέ μου!

ΡΕΑ ΚΑΤΗ

γεμάτη ύπομονή, σὰ σιωπηλὸ καντὸ δάκρυ
γλυστοράει άνάμεσα από τούς θαμπούς
άμους της γκριζας αύλαίας και με περι-
βάλλει χωρίς να με πλανώνη. Μιὰ λύπη έ-
λαφρή, μιὰ λύπη που μπορείς να τή σηκώ-
νεις.

Πόσο μ' άρέσουν τὰ βουβά δειλινά του
φθινόπωρου, όταν ο ήλιος έχει κρυφτή πιά,
όταν όλα τὰ πράγματα έχουν πάρει τὸ μου-
ντό κρύφο χρώμα του σούρουπου, όταν τήν
ψυχή μου σφίγγει τρυφερά μιὰ γλυκειά με-
λαγχολία, θες απ' τήν άτέλειωτη μελέτη
μου, θες από κάτι άλλο...

ΚΙΜΩΝ ΛΩΛΟΣ

ΦΤΩΧΕΙΑ

Τ' είναι να τρώς ξερό ψωμί και μέσ' στους
δρόμους να γυρνάς,

Και να χιονίζει αδιάκοπα και νάσαι δίχως
σπίτι.

Τ' είναι σ' άπόμερες γωνιές με φόβο τόσο
ν' άκουμπάς

Και να φωνάζουν πίσω σου «Άλήτη, ψω-
μοζήτητ».

Τ' είναι απ' τὰ μάτια σου θολά δάκρυα να
στάζουνε πικρά,

Καθώς βουδὸς στογάζεσαι τὸν άνθρωπο τὰ
δίπλα

Τ' είναι να θάβης θλιβερά τ' ὄνειρά σου τὰ
νεκρά

Και να κυτῶς τὰ πόδια σου, που γδάραν
τὰ χαλίκια.

Τ' είναι να γέρνεις στο βουνό ἴσως μιὰ
στάλα κοιμηθῇ;

Μέσα στους θάμνους τούς πυκνούς, γυμνός,
στήν πραινάδα,

Κι' εὐθὺς ν' άστράφτῃ ὁ οὐρανὸς κι' ὅλα
τ' αὐλάκια τής βροχής

Νὰ σε μουσκεῖουν, ὅπως πᾶν ν' αδειάζουν
στήν κοιλάδα.

Τ' είναι ν' άνάβης, για κερί ή για λυχνάρι
φωτεινὸ

Μιὰ έφημερίδα πούστριψες και πήρες απ' τὸ
δρόμο,

Σὺ δὲν τὸ νοιώθεις μοναχά, που σε σκλη-
ρῶναν τὰ λεφτά

Και που δὲν σέρνεις, σαν ἑμάς, κάποιον
σταυρὸ στὸν ὦμο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

«Σ' ΑΝ ΑΠΟΨΕ...»

Κάθωμαι σκεφτική, μπροστά σ' ένα τόσο
δά χαράκι... Έχει άπάντα του τυπωμένο
έναν μεγάλο μαύρο άνιθύμιο: «2 Δεκεμβρίου». Μπροστά μου περνάει χειροπιαστές οι ά-
ναμνήσεις, οι μεγάλες θύμησης ξαναζυγνούν
πάλι άπόψε, κι' ὁ πόνος ζητά τήν ρεβάνς
από τή λίγη χαρά που αυτές τις μέρες, χω-
ρίς να ξέρω τὸ γιατί, νοιώθω. Κι' αἰτία,
ένα τόσο δά κουρελόχαρτο του ήμερολογίου.

Σάν άπόψε... ψιθυρίζω. Ναί σαν άπόψε,
άπαντά άναρθρα μιὰ φωνή από μέσα μου.
Σάν άπόψε φόρεσα, τ' άκάνθινο στεφάνι
του σιωπηλοῦ πόνου... Σάν άπόψε πήρα τὸ
βαρὺ φορτίο του Σταυροῦ στὸν ὦμο και άρ-
χισα τὸ κοπιαστικὸ ταξίδι τής θλίψης...
Άλλοίμονο! κύλησε ακόμη ένας χρόνος, κι'
ὁ λυγρωτῆς δὲν φάνηκε στο διάδα μου. Πό-
σο ακόμη θά περιμένω ἔτσι βουτηγμένη στη
θλίψη;

Πόσο θά βαστάξῃ αὐτὴ ή ψυχική μονα-
ξία που κάθε μέρα που περνά τήν μεγαλώ-
νει άπάνταστα;

Σάν άπόψε έφηνες... σαν άπόψε άρχισα
να παίζω τὸν ρόλο μου στην τραγωδία τοῦ
πόνου. Μά σαν άπόψε θάβει τὸν άλλο χρο-
νό νάχω πια τελειωτικά παίξῃ τὸν ρόλο μου
στην κωμωδία τής ζωής...

ΜΑΡΙΚΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

«Έβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:
Νοταρᾶ 15, Ἀθήναι
(Ὁπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικοῦ Δρ. 200.—
Έξάμηνος » 100.—
Έτησία έξωτερικοῦ Λιρ. 1.—
» Ἀμερικῆς Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίγκου 17)

Μεταξύ μας

Μανώλην Πολιτάκη. Σας ευ-
χαριστούμε θερμά για τὰ καλά σας λόγια.
Γιάννην Παπαγιάννη. Παρ' ὅλη
τὴν καλή μας θέληση δὲν μπορούμε να βροῦ-
με δημοσιεύσιμα οὔτε τὰ πεζά σας, οὔτε
τούς στίχους σας. Σας λείπει ή πρωτοτυ-
πία, ή αισθητική, τὸ νόημα. Οὔτε «ροδάлина
χείλη» λέγεται, οὔτε «όνειρώδεις γάμπες» οὔ-
τε τμωρή αλλοτινῇ οὔτε «άνθοπεριβολο». Διαβάστε πολὺ προτοῦ ξαναγράψετε. Αὐτὸ
σας τὸ λέμε από πραγματικὸν ενδιαφέρον
Ἄλεξ. Βέλλη. Ἡ ιδέα σας δὲν είναι
κακή. Θὰ τήν ἔχωμε ὑπ' ὄψην μας. Για τὰ
καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Νίκον
Μαργίτην. Τὸ πεζὸ σας καλὸ και ἐγ-
κρίνεται. Τὴν εργασία σας ὁμως γενικά,
δὲν μπορεί νὰ τήν κρίνῃ κανείς από ἕνα
κομμάτι μόνο. Ἐπιφυλασσόμεθα λοιπὸν νὰ
σας ποῦμε ἀργότερα τὴ γνώμη μας σ' αὐτὸ
τὸ ζήτημα. Ὁ κ. Ι. σὰς ευχαριστεῖ για τὰ
καλά σας λόγια. Κώσταν Παντελῆ.
Ἐλπίζαμε ὅτι θὰ καταλαβαίνατε μόνος σας
τὸν λόγο που δὲν δημοσιεύσαμε τότε τὸ πε-
ζὸ σας. Ἀφού αὐτὸ ὅμως δὲν συνέβη θὰ
σας τὸ ποῦμε: Δὲν τὸ δημοσιεύσαμε για
τὸν ἀπλούστατο λόγο ὅτι, μετὰ ἀφού μὰς
τὸ στείλατε και τὸ ἐγκρίνατε τὸ δημοσιεύσατε
σε ἄλλο περιοδι-
κό. Α. Κ. Γ. Ἐγκρίνεται. Τά-
κην Παναγνῆν. Τὸ πεζὸ σας
άφελές. Για τὰ καλά σας λόγια
και τὴ φωτογραφία ευχαριστοῦ-
με. Ἀγγυστον Π. Γ. Ἐγ-
κρίνεται τὸ «Τί γελοίο!». Τὸ
πεζὸ, πρὸς τὸ συμφέρον σας,
θέλει ακόμη πολὺ δουλειά. Ἡ ρ.
Μάλλωσιν. Ευχαρίστως θὰ
σας βλέπαμε ἕνα ἀπόγευμα από
τὸ γραφεῖο μεταξὺ 4—5. Ἐτσι
θὰ μπορούσαμε νὰ σας ἐξηγήσω-
με τὸ γιατί μὰς φαίνεται λίγο
δύσκολο, ὅχι ὅμως και ἀδύνα-
το, αὐτὸ που μὰς προτείνετε.
Πέτρον Κασαίτην. Πολὺ καλὸ τὸ πεζὸ σας και κα-
θὼς λέτε δὲν ἐνδιαφέρει τὸ τί
ἀπέγινε. Ἐν τούτοις, ὅμως, δὲν
νομίζετε ὅτι αφήνει κάτι κενὸ
ἔτσι στὸ τέλος; Δὲν μπορεί νὰ
διορθωθῇ ἄραγε καθόλου; Τὸ
κρατούμε πάντως και περιμένουμε

γράμμα σας. Δημ. Καλαμπάλ. Ἄπαν-
τούμε πάντοτε σὲ ὅτι λαβαίνουμε. Πετα-
λουδίτσαν τής ζωής. Διαβίσαμε τὸ
γράμμα σας στὸ συμβούλιο τοῦ συλλόγου.
Τὰ ποιήματά σας ὄχι καλά. Διαβάστε!!
Ἐπιδοφόρον Νέον. Τὸ πεζὸ πολὺ
κοινότοπο. Τὸ ποίημα ὡς ιδέα καλὸ. Ἦθελε
περισσότερη προσοχή στην ἐκτέλεση. Για
τὰ ἄλλα ευχαριστοῦμε. Γ. Σεργεδάκην.
Πρωτόλειο. Διαβάστε προτοῦ ξαναγράψετε.
Ἄννυ Ἀόρη. Τὸ πεζὸ πολὺ κοινότοπο.
Στείλτε μας τίποτε ἄλλο, γραμμένο με με-
λάνι ὅμως, αν δὲν σὰς κάνη κόπο. Ἄπό τὸ
γραφεῖο μὰς μπορείτε νὰ περάσετε ὅποιο
ἀπόγευμα θέλετε, μεταξὺ 4—5. Κ. Δ. Ε. Ἐγ-
κρίνεται. Ν. Γεωμπερόν. Καλὸ ὡς προσ-
πάθεια, ἀλλὰ ὄχι γραμμένο ἀνάλογα με τὸ
θέμα του. Ἰωάννην Βαρδῆν. Θὰ θέ-
λαμε πολὺ νὰ φανούμε χρήσιμοι σὲ ἕναν
μαζονὸ μας ἀναγνώστη. Στὸ γράμμα σας,
ὅμως, δὲν διατυπώνετε καθαρά τις ἀξιῶσεις
σας και τις λεπτομέρειες που σὰς άφορῶν.
Ἐτσι αν δημοσιεύαμε τήν παράκλησή σας
θὰ βρισκόμαστε σὲ ἀδυναμία νὰ δώσουμε και
τὴν παραμικρὴ πληροφορία. Για τις εὐχες
ευχαριστοῦμε. Τζ. Σασιώ. Δὲν νομίζο-
με ὅτι πρέπει νὰ σταματήσετε νὰ γράφετε.
Προσέχετε στην ἐκλογή τών θεμάτων σας
μόνο.

Μ. Ι. Μπ. Καλὸ θέμα, μέτρια γραμμένο.
Τ. Φαράντον. Θέλετε ν' ἀκούσετε μιὰ
εἰλικρινή συμβουλή; Μὴν ξαναγράφετε ποιή-
ματα. Διαβάστε μόνο καμιά ποιητικὴ συλ-
λογὴ τοῦ Πορφύρα, τοῦ Χατζόπουλου, τοῦ
Καρυωτάκη για νὰ δῆτε πρῶτα-πρῶτα τι εἶ-
ναι ποίηση. Ἐλπίζουμε τότε ὅτι θὰ παύσετε
νὰ χαρακτηρίζετε «ποήματα» κατασκευάσμα-
τα σὰν κι' αὐτό:

Πηγαίνοντας διὰ τὸ σινεμά
εἶδα ἕνα κορίτσι φίνω
σὰς βεβαίω λοιπὸν εἰς τὸν κυμά

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

είναι ἐμπρός στα μάτια σας σάν βλέπετε ἕνα
καλὸ φαγητό. Μὴ στενοχωρεῖτε ὅμως ἡμπορεῖτε
και αὐτὸ νὰ τὸ ἀπολαύσετε όταν συγχρόνως
ἔχετε τὴν πρόνοιαν νὰ μεταχειρισθῆτε και τὸ

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Σας ἀπαλλάσσει από τὰ ἀποθέματα τοῦ λίπους,
ἐμποδίζει τὴν αὐξησι τοῦ βάρους και σὰς χαρί-
ζει ὑγεία, φρεσκάδα και ἐνεργητικότητα.
Παίλεται εἰς τὰ Φαρμακεία.

ΜΗΝΥΤΗΡ

Προφυλακθῆτε από τὴν ὑγραδία και τὸ κρύο με τὴν κρέμα NIVEA

Κατὰ τὰς καταιγίδας, βροχὰς και χιονοβυέλλας, τὸ δέρμα
σας σκάζει και γίνεται ἀγριὸν συνεπὼς ἔχει ἀνάγκη κατά-
ληλου προφύλαξης.

Τρίψετε ελαφρῶς με κρέμα NIVEA τὸ πρόσωπον και τὰς χεῖρας
καθ' ἐκάστην ἐσπέραν και τὸ πρῶτο προτοῦ ἐκτεθῆτε εἰς τὸν αἶρα.

Ἡ κρέμα NIVEA, λόγω τοῦ ὅτι περιέχει EUCERIT, ἡ ὁποία
συνδυάζεται με τὸ δέρμα, ἀπορροφᾶται εὐκόλως καθ' ἐντελὼς
ἀπὸ τοὺς ἰστούς τοῦ δερματος χωρίς νὰ ἀφί-
νη λιπαρὰν γυαλάδα.

Ἡ κρέμα NIVEA τρέφει και δυναμώνει τὸ δέρμα μέχρι
τὸν βαθύτατον στρωμάτων του και τὸ διατηρεῖ ἰσχυρὸν
ἐναντίον τοῦ ἀνέμου και τών μεταβολῶν τοῦ καιροῦ.

NIVEA
CREME

Παίλεται εἰς τὰ φαρμακεία και μυροπωλεία
Τὸ κυτίον Δρχ. 15
— τριηλκασίον — 35

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μου για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Μ. Σ. Σ. Κατερίνη-Μακεδονίας. Τα στήθη της μόδας γίνονται από δουλά-χρώματος ίδουα με βολάνια, χωρίς κέντημα. 'Ως περιοδικόν είναι πολύ καλό το «Modes et Travaux». 'Η εξάμηνος συνδρομή του είναι 360 δρχ. 'Εκδίδεται κατά δεκαπενθήμερον και ή διεύθυνσίς του είναι: 10, rue de la Pépinière Paris. Δυστυχώς δεν δίδομεν πατρὸν ἐπὶ μέτρον.

Ε. Π. Λυπήθηκα πολύ γι' αὐτὰ πὸν μὸν γράφετε, ἀγαπητὴ φίλη. Μὰ δὲν βρίσκω καὶ σωστὸ νὰ ἐπιδίδετε σ' ἕναν ἄνθρωπο νὰ σὰς ἀγαπήσῃ. Καὶ ἂν ἀκόμη τὸ κατορθώσετε δὲν φαντάζομαι νὰ διαρκέσῃ τὸ αἰσθημὰ του. Γιατὶ ἂν σὰς ἀγαποῦσε πραγματικά, θὰ εἶχε ἀντιληφθῇ καὶ τὰ δικὰ σας αἰσθήματα σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα. Μπορεῖτε πάντως νὰ τοῦ φανερώσετε μὲ τρόπο τὸ αἰσθημὰ σας, χωρὶς ὅμως νὰ καταφύγετε στὴν ἐπιστολὴ πὸν ἀναφέρετε. Τὸ φρονιμώτερο ἅπ' ὅλα θάταν νὰ ἐπιβληθῆτε στὸν ἐαυτὸ σας καὶ νὰ μὴν ἀπελιπίστε. Θὰ βρεθῇ κάποιος ἄλλος πὸν θὰ σὰς κἀν εὐτυχισμένη.

Η. Σινάιντερο. 'Αφοῦ εἶσατε τόσο νέα, νὰ κάνετε ἕνα φάρμακον λευκὸ ἀπὸ κρέμ. ροζ μὲν ἢ ἀπὸ ταψά. 'Εφέτος εἶναι πολλὴ τῆς μόδας καὶ τὸ λευκὸ δελουδο, γιὰ νέα κορίτσια. Παπούτσια θὰ πάρετε λαμπὰ γιὰ τὸ βράδυ ἢ καστὸρίνα γιὰ ἄρξαν μὲ μιὰ μπουκλίτσα ἀπὸ στράς.

'Αφροδίτην Σ. Σὰς ἔχω ἤδη ἀπαντήσει. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴ παρακαλῶ τις ἀναγνώστριάς μου νὰ παρακολουθοῦν τακτικὰ τὴν στήλην μου, ὅταν περιμένουν ἀπάντησιν, γιατί πιθανὸν νὰ παίρνουν μετὰ δυὸ ἢ τρεῖς βδομάδες ἢ καὶ ἀργότερα τὴν ἀπάντησίν μου ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπιστολῶν.

Αἰμίλιον Ζακελέν. Τὸ τρίχωμα εἶναι κατὰ τὸ ἀνδροπετέ, συνεπὶς δὲν σὰς λυποῦμαι γιὰ τὸ ἐλάττωμά σας. 'Αν μεταχειρισθῆτε ἕνα ἀπὸ τὰ συνήθη ἀποψιλωτικά θὰ γίνῃ πυκνότερο. Τὸν γνωστὸ σας ὁ ὁποῖος σὰς εἶπε ὅτι μὲ ἕνα φάρμακον κατόρθωσε σὲ 20 ἡμέρας νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ριζικὴν ἐξάλειψιν τῶν τριχῶν ἀλλὰ δυστυχῶς ἔχασε τὴν συνταγὴν τὸν πῆτε ὅτι σὰς γέλασε...

Σοφία Ν. 'Ιωνία. Γιὰ τὴν ἀλλοίωση τοῦ δερματός σας νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν κ. Λαδὰ πὸν θὰ σὰς ἐξετάσῃ ἀπολύτως δωρεὰν λέγοντάς του τὸ ψευδώνυμόν σας. Θὰ σὰς συμβουλεύσῃ ὅ,τι πρέπει γιὰ νὰ ἐκληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία σας. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 καὶ 5½—7½. Τὰς Κυριακὰς 10½—1.

Σ. Α. Φ. Οἱ ρυτίδες πὸν μὸν γράφετε εἶναι μυϊκές. Ἀπλοδὴ συμπαρασύρουν τὸ δέμα, οἱ μὺς πὸν εἶναι προωρισμένοι γιὰ τοὺς διαφόρους μορφασμούς. Συνεπὶς κάθε θεραπεία εἶναι ματαιία. Γιὰ τὴν λιπαρότητα νὰ ἀποφεύγετε τὰ πολλὰ χλιαρὰ καὶ ζεστὰ νερά.

Ξεπλυντική Αναπλύσις Ἐνός Καθηγρητοῦ Διὰ τὴν Ὑφαιότητα

Εἶναι εὐκόλο τώρα νὰ ἀσπρίσετε καὶ ἀνανεώσετε τις γηρασμένες καὶ μαραμένες ἐπιδερμίδες. 'Η ἐπιστήμη ἀνακάλυψε ἕνα ζωτικὸν ἀνανεωτικὸν στοιχείον διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. 'Όταν τὸ κάνετε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τοὺς ἰστούς διὰ δονητικῆς κινήσεως, αἱ ρυτίδες χάνονται, οἱ διεσταλμένοι πόροι, τὰ μαύρα στίγματα καὶ ὅλαι ἀτέλειαι τοῦ προσώπου εξαφανίζονται. Τὸ ζωτικὸν καὶ ἀννεωτικὸν αὐτὸ στοιχείον, παραγόμενον ἀπὸ νέα ζῷα, περιέχειται μόνον ἐντός τῆς νέας κρέμας ΤΟΚΑΛΟΝ. Τὰ καλλωπιστικὰ καὶ τονωτικά της ἀποτελέσματα διδουν εἰς τὴν ἐπιδερμίδα λάμπιν ὑγείας καὶ νεότητος, προερχομένην ἀπὸ τοὺς ὑποδορεῖους ἰστούς καὶ ἡ ὁποία σπολίζει τὸ ἀσχημότερο πρόσωπον μὲ ὑπέ-

ροχον ὠραιότητα

Μεταχειρισθῆτε τὴν κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ, τριπλὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ, τὸ βρῆν προτοῦ κοιμηθῆτε. Τίτρετε καὶ ἀνανεῶναι τὴν ἐπιδερμίδα σας κατὰ τὸν ὕπνον. Μεταχειρισθῆτε τὴν Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ τριπλὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ (ὄχι λιπαρά) τὸ πρωί. Εἶναι λευκαντικὴ καὶ σηπτική, δροσίζει τὸ πρόσωπό σας γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ κάνει τὴν πούδρα νὰ κρατᾷ. 'Όποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ κατάσταση τῆς ἐπιδερμίδος σας καὶ τοῦ χρώματός σας θὰ μείνεται ἔκπληκτος καὶ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἐκπληρώσιν τῶν προσδοκιῶν σας. Γεν. 'Αντιπρ. Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ, Πραξιτέλους 42, 'Αθήνα.

Δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα νὰ βάζετε κρόκον αἰγίου καὶ μετὰ ἕνα τέταρτον τὸν ἀφαιρῆτε μὲ βαμβάκι καὶ χλιαρὸ νερό. Κρέμα στὴν περιπτώσιν σας συνιστῶ τὴν θάνισινγκ Χαρὲμ.

'Αστάρτη. 'Αλεξάνδρειαν. Σὰς ἔχω ἤδη ἀπαντήσει πρὸ ἡμερῶν.

'Εννυ Γ. Καὶ βέβαια πρόκειται περὶ ὠθηρικῆς ἀνεπαρκείας. 'Αν κάμετε ὅ,τι σὰς συμβουλεύει ὁ κ. Λαδὰς θ' ἀπαλλαγῆτε τελείως ἀπ' αὐτὴν. Νὰ κάμετε ἐνδοφλεβίαν ἐνέσεις Hogival 100 u.s. μιὰ τὴν ἡμέρα, ἐπὶ 8 μέρες παίρνοντας μιὰ καθημερινῶς καὶ 1 tabl. Hogival τῶν 300 u. s. καὶ κατόπι ἄλλες 8 μέρες 1 ἐπίσης Hogival καὶ 2 tabl τῶν 300 u. s. καθημερινῶς καὶ τέλος ἄλλες 8 μέρες 2 ἐνέσεις τὴν ἡμέρα Hogival τῶν 100 μιὰ τὸ πρωὶ καὶ μιὰ τὸ ἀπόγευμα, συγχρόνως δὲ καὶ 2 tabl. τῶν 300. Αὕτη εἶναι ἡ σειρά μιᾶς καλῆς καὶ ἀποτελεσματικῆς θεραπείας.

'Εσωτερικῶς μόνον δὲν κάμνετε τίποτε ὥστε μὴ βασανίζεσθε. Θὰ ἀναγεννηθῆτε μετὰ τὸ τέλος τῆς εἰκοσιτετραήμερου αὐτῆς θεραπείας. 'Ο κ. Λαδὰς ἔχει πολλὰς ἐπιστολὰς, στὸ κεφάλαιον αὐτό, ὥστε μὴν ἀπελάττεσθε.

Μίαν κυρίαν. 'Η στήλη αὐτὴ δὲν ἐνδιαφέρεται μὲ τὰ συστατικὰ τῶν καλλυντικῶν τῶν διαφόρων κομπογιαννιτῶν, οὔτε θέλει νὰ δυσφημῇ. Δίδει μόνον συμβουλὰς ὑπευθύνως εἰδικοῦ δερματολόγου ἐπιστήμονος. 'Ενα μόνον ἔχομε καθῆκον νὰ σὰς τονίσωμε ὅτι σὰς ἐκμεταλλεύονται...

Ζανέττ Κ. Κ. Γιὰ τὰ μαλλιά ἔγραψε λεπτομερέστατα ὁ κ. Λαδὰς ὥστε φαντάζομαι νὰ μὴ ἔχετε πᾶν καμμιὰ ἀπορία. Τὸ πρόσωπον εἶναι ὁ καθρέπτης τῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ἡθικῶν τῶν στενοχωριῶν. 'Η κατάσταση πὸν μὸν περιγράφετε ὀφείλεται σὲς συγκινήσεις καὶ τὲς λύπες, οἱ δὲ ρυτίδες στὴν ὑπόχωρσιν τοῦ λίπους λόγω τοῦ ἀδυνατισμοῦ καὶ στὴν ξηρότητα καὶ τὸν μαρσισμόν τοῦ δερματος. 'Αφοῦ θέλετε πομάδες τοῦ κ. Λαδὰ γράψτε στὸν ἴδιον καὶ θὰ σὰς στείλῃ συνοδευόντάς τις καὶ μὲ λεπτομερεῖς ὁδηγίες γιὰ τὴν περιποίησιν τοῦ δερματός σας.

Κυρία Μ. πρᾶντ. Φθιγγὴν καὶ ἀγνὴν πομάδα γιὰ τὸ ξηρὸν δέμα σας συνιστῶ τὴν κρέμα Χαρὲμ λιπαρὰς μορφῆς. 'Επίσης γιὰ τὴν περιπτῶσιν τῶν μαλλίων σας τὴν Κομοφίλιν, μὲ τὴν ὁποία σύντομα θὰ ἔχετε ὀρεστα ἀποτελέσματα. ΔΟΡΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιούται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνόμενος εἰς τὰ γραφεῖα μας μὲ τὴν σημείωσιν: «Διὰ τὸν 'Ιατρόν», οἰανδήποτε ἱατρικὴν συμβουλήν.

Παρακαλεῖται ὅμως νὰ εἶναι σαφέστατος καὶ νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ ἀναγνώσται, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαιτέρως δι' ἐπιστολῆς ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν ἱατρόν, δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς αὐτὸν διὰ συστημένης ἐπιστολῆς, ἐσωκλειόντες καὶ δρ. 50. Εἰς τὸ ἱατρεῖον του, 'Αγίου Δημητρίου 14 πλησίον Ψυρῆς, δέχεται καθ' ἑκάστην πλὴν Κυριακῆς 5—7 μ. μ.

'Ανθισπρένην 'Αρυδαλιάν. 'Εκείνο πὸν καταλαβαίνω εἶναι ὅτι μὲ τὴν ἐπιμονὴν πὸν ἔχετε νὰ ἀσχολῆσθε μὲ ζητήματα πὸν δὲν εἶναι διόλου τῆς ἀρμοδιότητός σας θὰ καταντήσετε στὸ τέλος νευρασθενής. 'Εφ' ὅσον τὰ οὖρα δὲν ἔχουν λεύκιμα ὥστε νὰ δικαιολογῆται ἡ ἀνωμαλία πὸν παρουσιάζεται νομίζω ὅτι καλὸν εἶναι νὰ παύσετε νὰ τὴν σκέπτεσθε. Τὸ μόνον πὸν πρέπει νὰ κάμετε εἶναι νὰ φροντίσετε νὰ τονώσετε τὸν ὀργανισμό σας καὶ νὰ καταπολεμήσετε τὴν ἀναιμιαν τρώγοντας σπλῆνες καὶ σπινθία ὄχι πολλὰ ψημένα. Γενικὰ δὲ νὰ προτιμᾶτε τὰ λιπαρά. Γιὰ τοὺς πόνους καὶ τὴν ταχυκαρμία, νὰ πάρετε τὸ κάτωθι φάρμακον: 40 σταγόνες ἡμερησίως, 20 τὸ πρωὶ καὶ 20 τὸ βράδυ.

Teint. de Valeriane 20 gr.

Κρητικὸ ποτό λαν. 'Η γνώμη μου εἶναι ὅτι ὅλη αὕτη ἡ ἱστορία εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς παλαιᾶς γριππώδους πνευμονίας ἡ ὁποία ἄφησε ὑπολείμματα. 'Εκείνο πὸν πραγματικὰ θὰ σὰς ὠφελήσῃ στὴν περίπτωσιν αὐτὴ εἶναι αἱ ἐνέσεις Calcium. Νὰ κάμετε δὲ ὅσες μπορεῖτε περισσότερες. 'Επίσης νὰ ἀποφεύγετε νὰ κουράζεσθε. 'Αν μπορούσατε νὰ φεύγατε γιὰ δυὸ μῆνες σὲ κανένα ἥσυχον κλίμα, θὰ κάμνατε πολλὰ καλὰ. Τὸ μουνονέλιον εἶναι ἀπαραίτητο. 'Η ἀνάπαυσις σας πρέπει νὰ εἶναι πλήρης. Εἰ δυνατόν τελεία ἀκίνησις. Τὸ βράδυ δὲ νὰ κοιμάσθε ὅσο μπορεῖτε νωρίτερα ὄχι πέραν τῆς 9 30'. Μετὰ παρέλευσιν μηνὸς ἔχετε τὴν καλω-

σύνην νὰ μὸν ξαναγράψετε.

Νάρκισσον. 'Όλη αὕτη ἡ ἱστορία εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς ἐλαφρᾶς νευρασθενείας ἡ ὁποία χρειάζεται βέβαια φάρμακα ἀλλὰ χρειάζεται πρὸ πάντων θέλησιν γιὰ νὰ ὑποχωρήσῃ. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ στενοχωρηθῆτε μὲ τὸ παραμικρὸ. 'Όσο ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέπει καλὸν εἶναι νὰ κάμνετε μερικὰ ντους. Γενικὰ δὲ νὰ προσπαθήσετε νὰ τονώσετε τὸν ὀργανισμό σας. 'Απὸ τὸ φάρμακον πὸν σὰς γράφω θὰ παίρνετε δύο κουτάλια σούπας τὴν ἡμέρα στὸ μέσον τοῦ φαγητοῦ. 'Υστερ' ἀπὸ λίγες μέρες μὸν ξαναγράφετε.

Bromure de sodium	)	ἄ ἄ
Bromure de potassium	)	6 gr.
Chloral	)	ἄ ἄ
Valeriane	)	4 gr.
Sirop de Menthe	)	50
Eau	)	250

Κ. Α. Π. 'Ενταῦθα. 'Η πάθησιν αὐτὴ δὲν ἔχει κατὰ τὴν γνώμην μου ἀνάγκη χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως. 'Εκείνο πὸν θὰ χρειάζεσθε εἶναι πλύσεις μὲ ἀλάτι κοινὸ. Ἐνα κουτάλι τῆς σούπας σὲ μισὴ ὀκτ. νερό. 'Αφοῦ δράσῃ καλά θὰ τὸ ἀφήσετε νὰ γίνῃ χλιαρὸ καὶ κατόπι παίρνοντας μὲ τὴν παλάμην σας θὰ εἰσροφᾶτε. Αὐτὸ θὰ γίνεταί τρεῖς καὶ περισσότερες φορές τὴν ἡμέρα. 'Επίσης καὶ μερικὰ ἐμβόλια θὰ σὰς ὠφελούσαν ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνουν ἀπὸ γιατρὸν καὶ μάλιστα εἰδικόν. Σὰς συνιστῶ ὡς τέτοιον τὸν κ. Ζαχαρίαν Δημητριάδην, 'Αγίου Δημητρίου 14. Κάμετε ἂν θέλετε χρῆσι τοῦ ὀνόματός μου. Μὴν ἀφήσετε τὸ κακὸ νὰ προχωρήσῃ γιατί τὸ ἀποτέλεσμα θάταν πολλὸ δυσάρεστο.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζικὴ, ἀνώδυνος καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης τοῦ δερματος ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν ἐπιτυχάνεται μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοαγκυλῶσιν μὲ τὸ τελευταῖον μηχανήμα διαθερμίας ὑπὸ εἰδικῷ ἱατροῦ: ὁδὸς Κυδαθηναίων 19 (πάρδος Φιλελλήνων) 4—7 ½ μ. μ. τηλεφ. 27.420

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

ΚΡΑΓΙΟΝ
Ρέα

'Ο Γάλλος Χημικός Α. Thomas, Σύμβουλος τῶν μεγαλύτερων ἐργοστασίων, ἔδωκε τὴν τελευταίαν ἐφευρεσίαν του σχετικὰ μὲ τὴν κατασκευὴν τῶν κραγιόν χειλέων εἰς τὴν 'Αρωματοποιάν «Cana».

Σήμερον τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ κατασκευάζεται μὲ ὅ,τι τελειότερον ἢ ἐπιστήμη ἔχει νὰ μᾶς ἐπιδείξῃ.

Εὐρίσκεται εἰς 3 σταθεροὺς χρωματισμούς: ὅταν τὸ φορῆτε τὰ χεῖλη σας δὲν φαίνονται ὅτι εἶναι βαμμένα. Τόσον εὐκόλος εἶναι ὁ συντονισμός του μὲ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου σας. 'Επὶ πλέον κρατᾷ εἰς τὰ χεῖλη σας 48 ὁλόκληρες ὥρες, πρᾶγμα πὸν σὰς κάμνει νὰ ἀποφεύγετε τὸ συχνὸ βάψιμον.

Δοκιμάσατε καὶ δᾷ ἴδητε γιατί κάθε γυναῖκα μὲ γούστο εἶναι πάντα ἐφοδιασμένη μὲ τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ.

Τελειόφοιτον Νομικῆς. 'Ενταῦθα. 'Εφ' ὅσον δὲν κάματε τὴν θεραπείαν πὸν σὰς εἶχα γράψῃ δὲν μπορεῖτε νὰ πῆτε τίποτε. Οἱ ἐνέσεις ἔπρεπε νὰ γίνουν καὶ μάλιστα ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, συνέχεια γιὰ νὰ φέρουν ἀποτέλεσμα καὶ ὄχι ὅποτε θέλετε. 'Εφ' ὅσον βρῖσκεσθε ἐδὼ ἐπισκεφθῆτε με ἂν θέλετε στὴν διεύθυνσίν μου γιὰ νὰ ἀντιληφθῆτε καὶ μόνος σας πὸν ὀφείλεται ὅλη αὕτη ἡ κατάσταση. Εἶμαι δὲ πρόθυμος νὰ σὰς βοηθήσω γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτὴν.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Πωλοῦνται
εἰς τὰ
Φαρμακεία
'Αντιπρ. Τζούρος-Καρράς
'Αθήναι

κατὰ τῆς

ΛΑΧΑΤΙΝΕΣ ΚΙΝΙΝΓΑ

ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΟΣ

PULMOPHILOS

'Αριθμὸς ἐγκρίσεως Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς 130986, 16 • II - 1934

Εἰδικὸν διὰ νοσήματα ΒΡΟΓΧΩΝ καὶ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ

Ἰσχυρὸν θεραπευτικόν. Ἀριστον ἀναμεταλλωτικόν. Ἀποχρεμπτικόν. Καταστατικόν τοῦ βήχους. Ὑπερτονικόν. Ἐπαναφέρει τὴν ὀρεξιν. Καταρρίπτει τὸν πυρετόν. Ἀριστον ἀποτρίανωτικόν.

Πωλεῖται ἐν ὅλοις φαρμακείοις. Ἀντιπρ. Τζούρος-ΚΑΡΡΑΣ
Πλατεία τῶν Ὑποσηφίων δρομ. 9, Ἀθῆναι. Τηλεφ. 23 • 603

ΠΟΥΛΜΟΦΙΛΟΣ

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ 2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ ΕΙΣ 250 ΧΙΛ. ΦΥΛΛΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΓΝΩΜΗ"

Η ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΑ	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ	ΤΕΧΝΙΚΑΙ
28-112 Διευθυντοῦ	ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΡΘΡΟ-ΓΡΑΦΟΣ:	ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ
28-113 Ἀρχισυντάκτου	Ι. Δ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ	Βουλγαρη 11
28-012 Προϊστάμ. Συντάξεως	ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ:	
28-013 Συντάξεως	ΑΛ. Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ	
28-014 Διαχειρίσεως		
27-112 Τυπογραφείων		

Ἡ «ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΓΝΩΜΗ» θὰ σημειώσῃ σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐλληνικοῦ τύπου.— Θὰ εἶναι ἡ συγχρονισμένη ἐφημερίς τοῦ 1936—Θ' ἀποβῇ τὸ ἐγκυρότερον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.—Θὰ ἔχῃ τὴν ἀριστερὰν ὁργανώσιν καὶ τὸ πληρέστερον δίκτυον ἀνταποκριτῶν Ἑσωτερικοῦ καὶ Ἐξωτερικοῦ.—Θὰ παραμείνῃ αὐστηρῶς ἀκομματιστὸς καί, μὲ τὴν μαχητικότητά, τὴν ἀμεροληψίαν καὶ τὸ θάρρος τῆς, θὰ εἶναι ὁ καθημερινὸς ἐφίλιπτος ἐκείνων, ποὺ φοβοῦνται τὸν δίκαιον ἔλεγχον καὶ ἡ καθημερινὴ χαρὰ καὶ ἱκανοποίησις ἐκείνων, ποὺ διψοῦν τὴν ἀλήθειαν.—Θὰ εἶναι ἡ ταχύτερον καὶ καλύτερον ἐνημερωμένη ἐφημερίς.—Εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τῆς γενικῆς συγχύσεως τῶν ἰδεῶν, θὰ γίνῃ ὁ φωτεινὸς ὁδηγὸς τῶν ἀναγνώστων τῆς, χάρις εἰς τὴν σταθεράν καὶ ἀνεπηρέαστον ἀνεξαρτησίαν τῆς.

ΜΙΑ ΑΝΑΓΚΗ ΔΙΑ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ
Ἀρκεῖ νὰ προσέξετε τὰ κατωτέρω, διὰ νὰ πεισθῇτε ὅτι ἡ «ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΓΝΩΜΗ»
θὰ εἶναι μία καθημερινὴ ἀνάγκη διὰ τὸ ἀναγνωστικὸν κοινόν. Διότι θὰ ἔχῃ:
ΕΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΑΝ: ἀπολύτως ἐξηκριβωμένην, χάρις εἰς τὴν τελειότεραν ὁργανώσιν ρεπορτάζ καὶ ἀνταποκρισεων.
ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑΝ: ζωντανήν, νευρώδη, σθεναράν, ἀννοοῦσαν συμβιβασμοὺς καὶ ἐμπνευσμένην πάντοτε ἀπὸ μίαν ἀδάμαστον πίστιν πρὸς τὰ δίκαια τοῦ ἐργαζομένου ἐλληνικοῦ λαοῦ.
ΟΡΓΑΝΩΣΙΝ: ἀρίστην, συγχρονισμένην, ἱκανὴν νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα μίαν μεγάλην εὐρωπαϊκὴν ἐφημερίδα.
ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΝ: πραγματικὴν. Θὰ εἶναι ὅ,τι καθορίζει ὁ τίτλος τῆς: «ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΓΝΩΜΗ». Ἡ ἀνεξαρτησία τῆς θὰ τὴν καταστήσῃ ἀπαραίτητον καθημερινὸν ὁδηγὸν καὶ ἑκάστη Ἑλλήνων, ποὺ ἐνδιαφέρεται ὡς ὅπως διὰ τὸν τόπον του.
ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ ΥΛΗΣ: ἐξαιρετικὴν. Κάθε φύλλον τῆς «Ελευθερᾶς Γνώμης» θὰ ἡμπορῇ νὰ διαβασθῇ μὲ τὸ ἴδιον ἐνδιαφέρον καὶ ἀπὸ τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἀπὸ τὸν ἐργάτην.
ΣΙΔΙΚΑΣ ΣΤΗΛΛΑΣ: διὰ τὰ ἐπικαιρά ἑσωτερικὰ καὶ ἑξωτερικὰ ζητήματα, διὰ τὴν οἰκονομικὴν κίνησιν, διὰ τὰ κοινωνικὰ προβλήματα, διὰ τὸν ἀθλητισμὸν, διὰ τὴν κίνησιν τῶν ὁργανώσεων, διὰ τὴν φιλολογικὴν, τὴν καλλιτεχνικὴν καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν ζωὴν, διὰ τὴν γυναῖκα, διὰ

τὰς ἐργαζομένας τάξεις, διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀμυναν, διὰ τὸν ἔξω ἐλληνισμὸν, διὰ τοὺς πρόσφυγας, διὰ τὴν ἐκλαίκευσιν τῶν ἐπιστημῶν, διὰ τὰ κοσμικὰ νέα, διὰ τὸ ἐμπόριον, διὰ τὴν ναυτιλίαν, διὰ τὴν γεωργίαν, διὰ τοὺς Δήμους καὶ τὰς Κοινότητας, διὰ κάθε τι, τέλος, ποὺ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐρευνηθῇ ἰδιαιτέρως.
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ: τὰ συναρπαστικώτερα καὶ ζωτικώτερα, ποὺ ἡμπορῇ νὰ ἀξιῶσιν ὁ ἀναγνώστης.
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ: ἐλληνικῶν τοῦ κ. Γρ. Σενοπούλου καὶ ξένων, ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς.
ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ: τῶν ἐπὶ τὰ καλύτερον Ἑλλήνων χρονογράφων, οἱ ὅποιοι θὰ γράφουν ὁ καθεὶς μίαν ὀρισμένην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος.
ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ: περὶ τὴν ἡμετέραν, καθημερινῶς.
ΑΠΟΣΤΟΛΑΣ: εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅπου πάντοτε, ὅσους συμβαίνει σοβαρὸν γεγονός, θὰ εὐρίσκονται συντάκταις τῆς «ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΓΝΩΜΗΣ» διὰ νὰ τὸ παρακολουθήσῃ.
ΕΚΠΑΛΕΞΕΙΣ: καθημεριναί, αἱ ὁποῖαι θὰ πείσουν τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἐφημερίδος ὅτι αἱ καινοτομίαι τῆς εἶναι ἀνεξάντλητοι.
ΛΑΧΕΙΟΝ: τὸ τιμιώτερον καὶ σημαντικώτερον ὄλων. Ὁ μηχανισμὸς τοῦ καὶ αἱ λεπτομέρειαι τοῦ θὰ γνωσθοῦν ἐντὸς τῶν ἡμερῶν. Τοῦτο λέγομεν μόνον ἀπὸ τώρα: ὅτι ἐπὶ ἐννέα μετεγόντων εἰς τὸ Λαχεῖον μας, ὁ ἑνας ΠΑΝΤΟΤΕ ΘΑ ΚΕΡΑΙΣΗ.
ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ ΕΙΣ 250.000 ΦΥΛΛΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ 2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.

Δὲν σὰς ζητοῦμεν τίποτε ἄλλο: παρὰ τὴν ΚΥΡΙΑΚΗΝ 2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
νὰ διαβάσῃτε τὴν

"ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ ΓΝΩΜΗΝ",
Τότε θὰ ὁμολογήσῃτε ὅτι εἶχαμε δίκαιον νὰ τὴν διαφημίζωμεν ὡς τὴν
ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΕΜΜΕΤΡΟΣ
ΔΙΑΛΟΓΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 28)

Γιὰ νὰ τὰ θρῇ ἡ Τζουλιέτα!...
«Ἀπόψε ἀγάπη μου τρελλή
»Μ' ἔχεις μεθύσει πὸ πολὺ
»Καὶ κάθε μέρα ποὺ περνᾷ
»Κρασι ἀγάπης μὲ κερνᾷ
»Κί' ἔχω μονάχο μου σκοπὸ
»Νὰ σ' ἀγαπῶ!...
»Μιὰ σου ματιὰ,
»Λαβωματιὰ
»Κάθε σου λέξη ντροπαλή
»Εἶναι γιὰ μένα ἕνα φίλι
»Τις νύχτες ἀγρυπνος περνᾷ
»Καὶ τριγυρνᾷ καὶ τριγυρνᾷ
Καὶ ὅταν τὸ μπαλκόνι σου ἀπὸ μακρὰ ἀντικρύζω,
»Ἀγάπη μου, δακρύζω!...»

«Ἐκεῖνη
Λοιπὸν, εἴαν μὲ θέλετε λιγάκι εἰλικρινῇ
Νὰ ἔνα γράμμα ἐρωτικὸ ποὺ δὲν μὲ συγκινεῖ.
Τὶ θγαίνει ἂν τὸ σπῖτι μου τὸ βλέπῃ καὶ δακρύζει
Καὶ ἂν τὸν πιάνουνε σπασμοὶ μόλις μὲ ἀντικρύζει
Αὐτὰ ὅλα τὰ πράγματα, λυθῇκαν πρὸ πολλοῦ.
Τὴν ἀγάπης ἀληθινά; Πάρ' τὴν καὶ τράβα ἄλλο!...»

«Ἐκεῖνος
Ἐχει κι' αὐτὸ τὴ χάρι του!...
Ἐκεῖνη
Καμιά δὲν ἔχει χάρι
Κι' ὁ φίς; Πῶς κατάλληλος γιὰ νὰ τὸν ἀναπῇσω.
Ἐκεῖνος

Ἡ ἱστορία προχωρεῖ...
Ἐκεῖνη
...Ἀλλὰ πηγαίνει πίσω.
Λοιπὸν, θὰ συνεχίσετε;

Ἡ νέα πούδρα
GEORGE
λεπτὴ ὡς ἀχνὸς
λουλουδίου καὶ
εἰς ἐκλεκτοὺς χρω-
ματισμούς, εἶναι
ἀπαραίτητη διὰ
κάθε κομψή κυρία.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

Ἐκεῖνος
Χωρὶς κἂν ἀποτέλεσμα;
Ἐκεῖνη
Μὰ νὰ πολυλογᾷ
Θὰ συνεχίσω ἐγὼ
Τὰ ραβασάκια φίλε μου, στὰ σημερινὰ τὰ χρόνια
τὰ καταργήσαν ὅλ' αὐτὰ καὶ σκάλες καὶ μπαλκόνια...
Ἐκεῖνος
Μὰ ἦταν ἕνα ποίημα ἡ σκάλα ἡ μεταξένια
Ἐκεῖνη
Νὰ σκαρφαλώνης σὰν μαίμου καὶ νύχης καὶ τὴν ἔννοια
Μία στιγμὴ νὰ μὴν πιαστῇς
Ὅτι θάρρης ἀνάποδα, νὰ γκρεμοτσακιστῇς;
διὰ τοὺς λόγους δὲ αὐτοὺς, ἐξέλιξη εἶχε ἄλλη...
Ἐκεῖνος
Τὸ ραβασάκι;
Ἐκεῖνη
Βέβαια! Ἐξέλιξη μεγάλη
Τώρα δὲν δίνεται κρυφά, κι' εἶναι καλὸ σημεῖο.
Πηγαίνουν ὅλοι φανερά εἰς τὸ Ταχυδρομεῖο,
—Ἀφήστε αὐτὸ τὸ ὕφος σας, ἀφήστε τὸ μαράζι—
τὰ ραβασάκια σήμερα τὸ κράτος τὰ μοιράζει
Καὶ ἄλλοι μὲ ψευδώνυμα, ἄλλοι μὲ τ' ὄνομά τους,
Πηγαίνουν εἰς τὸ Πόστ - Ρεστάντ, νὰ ἔρουν τὰ γράμματά
τους.
(Μικρὴ παύσις)
Τὸ γράμμα τὸ ἐρωτικὸ, εἴαν μοῦ ἐπιτρέπετε,
Ἐπῆρε δρόμο ἄσχημο, ὅπως καὶ σεῖς τὸ ἐλέπετε.
Τὰ ραβασάκια τώρα πιά ἐπέθαναν καὶ κλάψτε τα...
(Δείχνει τὸ γράμμα ποὺ κρατᾷ)
Νὰ μὴν τὰ κάψω;
Ἐκεῖνος
(Πείθεται πλέον)
Κάψ' τε τα!...
Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Βελούδινο δέμας 9' ἀποκτήσετε καὶ σεῖς μὲ τὴν τα-
κτικὴν χρῆσιν τῆς κρέμας ἡμέρας VANISHING CREAM
«ΒΑΝΙΣΙΓΚ ΚΡΗΜ» καὶ τῆς νέας πούδρας
"GEORGE,"
Ἡ πούδρα "GEORGE," λεπτὴ ὡς ἀχνὸς λουλουδίου,
κατασκευάζεται εἰς 10 ἐκλεκτοὺς χρωματισμοὺς καὶ
εἶναι διακριτικὰ ἀρωματισμένη, ὥστε νὰ ἐναρμονίζε-
ται μὲ τὸ ἀρώμα τῆς προτιμήσεώς σας, ποὺ φοράτε.
Μιὰ ἐλαφρὰ ἐπίστρωση τὸ πρωῒ καὶ μιὰ ἄλλη τὸ ἀπό-
γευμα εἶναι ἀρκετὰ δι' ὅλην τὴν ἡμέραν.
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ Ἀκαδημίας 5. Τηλ. 20 - 918.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΦΥΛΛΟ ΤΩΝ
«ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΦΥΛΛΩΝ»

Κυκλοφορεί μ' εξαιρετικήν επιτυχίαν τὸ εἰδικὸ τεύχος πὸν ἐξέδωκαν τὰ «Ἑλληνικά Φύλλα». Φροντισμένο ἐξαιρετικὰ, μὲ μοναδικήν καλαισθησίαν, μὲ ἐπικαιρότητες ἐνδιαφέρουσες μὲ φραιβοτάτην εἰκονογράφησιν κ.λ.π. Τὸ θαυμάσιον αὐτὸ τεύχος (Δ)θρίου — Ἰανουαρίου), περιέχει εἰς τὴς 100 πικνω-τυπωμένους σελίδας τοῦ δ,τι τὸ ἐκλεκτὸν ἔχουν παραγγείλῃ τὸ τελευταῖον αὐτὸ διάστημα οἱ ἐκλεκτοὶ καὶ διαπρεπεῖς συνεργάται του, ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιστήμης, πολιτικῆς, λογοτεχνίας, καλλιτεχνίας, κλπ. 50 περίπου εἰκό-νες, σκίτσα, φωτογραφίες ἔργων γλυπτικῆς, καὶ ζωγραφικῆς προσωπογραφίες, διηγήμα-τα, ποιήματα, μεταφράσεις, μελέτες ἄρθρα, ἱστορικὰ σημειώματα, ἐπικαιρότητες, βιβλιο-κρισίαι, κλπ.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ ΕΝΤΕΡΩΝ

I. M. KARABITHES

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσις. Ἐξέτα-
σις καὶ δι' ἀκτίνων RONTGEN

Βουλγαρῆ 9 Τηλ. 25-125

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSITANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗ-
ΤΩΝ LE MAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Χειρουργός - Ὠτορινολα-
ρυγγολόγος

Πατησίων 59 - Ἀθήναι

Τηλ. 29 - 562

ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ

Ἡ νέα ἐπιστήμη ἀπέδειξεν ὅτι ἐκα-
τομμύρια μικρῶν μορίων ἐπικαλύ-
πτουν τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὀδόντων
καὶ προκαλοῦν τὸ κιτρίνισμα αὐτῶν,
τὸ ὁποῖον καμμία συνήθης ὀδοντό-
κρεμα δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαλείψῃ. Δι'
αὐτὸ «συνιστῶμεν τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ
ἐπὶ ξηρᾷ ψήκτραι». Μὲ τὸ πρῶτον
βούρτσισμα τὰ δόντια σας γίνονται
ἀπιστευτῶς λευκά καὶ στιλπνά τὰ δὲ
οὐλα σας ἐξυγιαίνονται τελείως.
Τ' ἀποτελέσματα τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ
ὀφείλονται εἰς δύο παράγοντας:
Πρῶτον: ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ περιλαμ-
βάνει τὰ καλλίτερα ἀναγνωρισμένα
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ, ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΑΘΗΝΑΙ

παρὰ τῆς ἐπιστήμης συστατικὰ τοῦ
καθαρίσματος καὶ στιλβώματος.
Δεύτερον: ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δὲν χρη-
σιμοποιεῖ παρὰ συστατικὰ πρῶτης
ποιότητος μὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν
τὴν τιμὴν αὐτῶν.

Χρησιμοποιήσατε τώρα αὐτὴ τὴ
νέα μέθοδον ἡ ὁποία καθιστᾷ τόσο
γρήγορα γυαλιστερά, τὰ θαμπὰ καὶ
ἀποχρωματισμένα δόντια.

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΑΘΗΝΑΙ

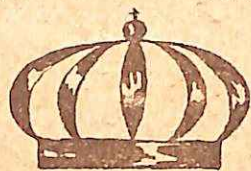
-ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΙ; ΑΡΘΡΙΤΙΣ;

-Αγοράσατε άμέσως
ένα ΕΜΠΛΑΣΤΡΟΝ
ΛΕΟΝΤΟΣ
αλλά τὸ γνήσιον.

ΜΑΡΚΑ ΛΕΟΝΤΟΣ

‘Ο τύπος 586 εἶ-
ναι πρωτότοκος
τῆς ραδιοφωνίας
τὸ 1936.

Ο
ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΤΕΛΕΦΟΝΚΕΝ

ΚΟΡΑΗ 5